

MIHÁLFY BALÁZS

AFRIKA EVANGÉLIUMA

TARTALOM

ELŐSZÓ

1. CRANIOGENEZIS

2. RONGYOK

3. PÁLCA

4. SEJK LEVELEI A PUSZTÁHOZ

A DEMOKRÁCIÁRÓL ÉS A POLITIKAI ÉRTÉKRENDRŐL A WASHINGTONIAKNAK
A VÁLSÁGOK MORÁLIS HÁTTERÉRŐL A PARLAMENTIEKNEK
A TŐKE SZABÁLYAIRÓL A WALL STREETIEKNEK
KÖZLÉSRŐL A BLOGGERFALVAIAKNAK
A VIRTUÁLIS KÖD ÉS A VALÓSÁG KAPCSOLATÁRÓL A MEGVEZETETTEKNEK
A VÉLETLEN SORSSZERŰSÉGÉRŐL A MENSEVIKEKNEK
AZ ELRENDELÉSRŐL A FATALISTÁKNAK
A SZÉGYENRŐL AZ EREKCIÓKBÓL ÉLŐKNEK
A MORÁL SZEREPÉRŐL AZ EMBERISÉG EVOLÚCIÓJÁBAN
SZERETET JEGYÉBEN TÉRÍTÉSÉRŐL A MISSIONÁRIUSOKNAK
ISTENKÉPEMRŐL A TEMPLOMOSOKNAK
EGYHÁZI INTÉZMÉNYRENDSZERRŐL A TEOKRÁCIÁNAK
VALLÁSSÓSSÁGOMRÓL A FARAMUCIAKNAK
CSODAVÁRÁSRÓL A BERGENGÓCIAIAKNAK
PRÓFÉCIÁKRÓL A BIGOTTFALVIAKNAK
KIVÁLASZTOTSÁGRÓL AZ ÜBERMENSCHÉKNEK
IDŐRŐL A LILIPUTIAKNAK
A SZENTÍRÁSOKRÓL ÉS GONDOLKODÁSUNK TÉR-IDŐ FÜGGÉSÉRŐL A LAMENTÁLÓKNAK
ISZLÁM TERJESZTÉSÉRŐL

ELŐSZÓ

Az Afrika evangéliuma c. írás az Ó- és Újszövetséget, a Koránt, valamint a Sejk leveleit képezi el mai formában, Afrikába helyezve... Miért? Két okból is. Az egyik, hogy ott van haszna a tanító szónak, ahol legnagyobbak a bűnök. Ma a föld alatt Afrika a leggazdagabb kontinens, a föld felszínén pedig a legszegényebb. Ez a helyzet a leghatalmasabb bűnök elkövetésére sarkall. A másik ok: a hagyományos prófétáknak jó a PR-juk, ezért mindenki tud róluk... Viszont senki sem tud azokról a névtelen milliókról, akiknek élete talán több üzenettel bír, mint a biblikus alakoké és ügyet sem vetünk rájuk... Névtelenül élnek. Életük tán ártatlanabb és több szenvedéssel terhelt, mint azok, kikről szent könyveinkben olvashatunk, mégis elmegyünk mellettük, nem figyelünk rájuk, nekik senki sem ír evangéliumot... Szerény írásom egy alázatos próbálkozás arra, hogy felhívjam a figyelmet rájuk...

1. A Craniogenezis főhőse Mózes mintájára Simon, aki Ghánában született. Ő más, mint környezete, ami gondolkodásra készítette. Életében felismerhetőek az Ószövetség analóg történései, valamint azé az ószövetségi variációé, ami a Koránban található meg és a „Barlang” c szúra által taglalt mózesi látomásokat szimbolizálja... Simon segít megérteni azt, hogy van remény egy földi Kánaán eljövételére, de...

2. A Rongyok az Újszövetség mai formája... A történet valódi eseményeket ír le... Valódi az árvaház és az ottani történetek, valódi a kín, a szenvedés és az ártatlan halál... Csupán a helyszínt változtattam meg... Az eredeti helyszín Mali volt.. Jézus mai alakja Francesco figurája, akit három valós személy életeseményeiből gyúrtam össze... Ütős és könnyeket fakasztó, de igaz..

3. A Pálca alapja a Korán... A mai kor Mohamedét Amadunak hívják. Szenegálban, az afrikai zene egyik legkiválóbb helyszínén látta meg a napvilágot... Isten megnyitotta Amadut a zene irányába... Amadu zenével beszélt, terjesztette gondolatait és talált követőkre... Tömegek váltak zenéje megbabonázott rabjává... Amadu még életében megérte azt, hogy zenéje nyomán divatzenei irányzatok szakadtak le az általa komponált klasszikus dallamokból. Ezek az új zenék felszínessé, sekélyessé tették azt, amit ő megalkotott... Mindez hasonlít arra, ami az iszlámmal történt...

4. Sejk levelei a Pusztához... Hasonlatos Pál apostol leveleihez, mely az előző Testamentumokat kifejti, saját megélt történetekkel teszi érthetőbbé. Az afrikai hivatkozások itt is középpontban vannak. Minden levél szól valakihez, de pusztába kiáltott szó marad...

Valahol félúton a földi és égi ítélőszék között, Mali, 2010

1. CRANIOGENEZIS

Egykoron volt a sötétség¹, s lőn világosság, de az agyakban továbbra is megmaradt a sötétség. Minden világos lett a világon, csak az nem, aminek szabad akarata lett, ez pedig egyedül az agy maradt. Ez termelte ki a maga számára a szabad akaratot és nesze neked, ezzel kialakultak a fények! Ezen a ponton Isten akár véget is vethetett volna a Szentírások közlésének, de nem tette, bízva abban, hogy megváltozik az agy!

Minden rendben folyt a hatodik napig, amíg az Úr megteremtette az embert. Ez annyira lefárasztotta sötétségével, hogy a hetedik napon szegény Teremtőnek le kellett pihennie. Ezt az ember úgy értelmezte, hogy ettől kezdve minden hetedik napon ő is lepihenhet, de előtte kivesz egy szabad szombatot is. Így maradt öt nap arra, hogy a világon uralkodjon, hiszen a Teremtő azt úgyis az ember alá rendelte. Ez a bárgyú lény, nem is a világon akart uralkodni, hanem egyik a másikán! Ezt pedig nem őt, hanem megszakítás nélkül hét napon keresztül tette minden egyes héten. A világ javai így kicsúsztak kezeik közül, egymást pedig rabul ejtették. Ezt az egymás leigázásáról szóló folyamatot, pedig elnevezték történelemnek, melyet büszkén oktattak nemzedékről nemzedékre. Ebben azokat a korszakokat emelték ki maguknak, amelyekben leigázók voltak, így akkor is ide vágytak vissza, amikor leigázottak lettek. A bárdolatlan lények akkor is azokat a nótákat fűjták, verseket szavalták leigázottként, amelyeket leigázó korukban költöttek és nem értették, hogy mindez miért zavarja piszkosul az őket időközben leigázókat. Az ebből a feszültségből kirobbanó eseményeket pedig elnevezték forradalomnak, osztályharcnak, felszabadítási mozgalomnak, sőt demokratikus átmenetnek, mikor hogy, és mindennek tudományokat szenteltek. Ezt egyik más élőlény sem tette. Az oroszánok továbbra is annyi gazellát ejtettek el, mint addig, a gazellák sem tudtak többet legelni annál, mint ami beléjük fért és osztályharc sem alakult ki közöttük. Igaz, a gazellák sohasem énekeltek olyan dalokat, melyek idegesítették volna az oroszánokat.

A leigázók rájöttek, hogy sokkal jobban járnak, ha a leigázottakkal hajtadják végre az Úr parancsát. Nevezetesen azt, hogy uralkodjanak a föld javain, melyeket a Teremtő alájuk rendelt. Így a leigázottak hordták a vizet, felhozták a szenet a bányából, beszerezték az ennivalót számukra, majd ezt az állapotot rögzítették és elnevezték törvénynek. A törvény köszönőviszonyban sem volt azzal, mint amit az Úr adott, mégis mindig a Teremtő által nekik származtatott jogokról nyilatkoztak. A törvények megtartása érdekében, pedig erőszakszervezeteket hoztak létre. Az evolúcióban egy teremtmény sem jutott ilyen messzire. Ahelyett, hogy ezt szégyellené, még büszke is rá ez a marha! Amire pedig azt hitte, hogy az erőssége, arról idővel kiderült, hogy a gyengesége. Büszke lett erejére, seregeire, holott mindenki azt akarta elsőként elpusztítani. Viszont pont azt hanyagolta el, ami erőssé tette volna. Ez a világosság lett volna, melynek apró felcsillanásától is kiverte a hideg és rohant új törvényeket hozni. Sohasem egyezségekre, ehelyett inkább konfrontációkra törekedett, mert csak disszonanciában volt képes egyensúlyzavarát elhelyezni.

Az ember saját kapcsolatait is ennek a természetellenes gondolkodásának megfelelően alakította. Nem az lett a barát, akire számíthatott a bajban, hanem az, aki segített egy harmadikat leigázni, mert így mindketten jól jártak. Ebből kialakította azt a normarendszert, amelyet újból törvényeivel írt felül és megtámogatta erőszakszervezeteivel. Így a szemétség, aljasság, a kisszerű, rövidtávú átverés kodifikálódott rendszerében és csak az válhatott túlélővé, aki ilyenné vált. Az Úr csak nézte művét és már maga sem tudta, hogy miért nem csak őt napot szentelt a világ teremtésének és a hatodikon pihent meg ember nélkül.

¹ Az Ószövetség Genézis kezdő szövege.

Ebben a helyzetben tettek egy csecsemőt egy kosárkába és bízták ezt a Volta folyó habjaira. A csecsemő szülei ghánai feketék voltak, akik képtelenek voltak több száját etetni. Abban bíztak, hogy a sors jó kezekbe adja a kicsit. Az angol postamester lánya éppen a folyóparton játszott, amikor a kis kosár odaúszott hozzá a folyón. Megörült találmányának és hazavitte. A postamester, meglátva a fekete kisdedit, nem tudta mitévő legyen. Ezt az állapotot felesége törte meg, aki elgondolta, milyen jól venné ki magát az angol úri hölgyek körében, ha kitudódna nemes lelkűsége. Ez az angol postamester esetében rossz tulajdonságnak számított volna, de felesége rangját emelte volna a prűd, asszonyi társaságban. Elhatározta, hogy a hölgytársaságban betöltött pozíciója miatt felneveli ezt a kis fekete csöppséget. Megbeszélte a postamesterrel, aki töltött magának egy italt. Ez volt a beleegyezés jele közöttük. Elnevezték a kicsit Simonnak. A kis Simon rendes ruhákat kapott, finom ételeket, italokat fogyasztott és előkelő angol nevelésben részesült. Mindent tudott, amit egy vele egykorú fehér fiú. Fizikai adottságai is rendkívüliek voltak. Simonból hatalmas, erős ifjú vált, akinek agyában mindaz összegződött, amit a kora tudományos, technikai követelményei előírtak. Mivel akkor éppen Anglia volt világhatalom, így nevezhetjük úgy is, hogy Simon világszinten is a spiccen volt.²

Csupán eggyel volt baj, a színével. Akárhogy nézte magát a tükörben, ő bizony ében fekete maradt. Felfogta, hogy ő fekete szülők gyermeke! Egyre másra tudatosodott benne, hogy az ő népe nem az, aki őt felnevelte, akinek világával azonosulni tudna. Eljött az idő, amikor szégyen töltötte el szívét népe sorsa miatt, akik éppolyan feketék voltak, mint ő. A nép, melynek saját hazájában a rabszolgasors jutott! Amikor mindez beléhasított, elhatározta, utána néz, kapcsolatot keres népével. Nem kellett sokat fáradoznia. Ahol aljamunkát végeztek, a népét látta.³

Mit kerestek itt, kérdezte tőlük? Ez a mi országunk, válaszolták. Simonban eddig fel sem merült, hogy ez az ország másé lehet, mint a fehéreké, életében először hallotta, hogy ez a feketék országa. Akkor rosszul kérdezett? Lehet, hogy azt kellett volna mondania, hogy mit keresek én itt a fehérekkel? Nem, ez nagyon furcsán jött volna ki. Ha ez a ti országotok, akkor miért nem ti vagytok benn a házban és mi az alantas helyeken, tudakolta Simon? Ember, felelték, te semmiről nem tudsz? Miről kellene tudnom, értetlenkedett Simon? Arról, folytatták, hogy az angolok hatalmas sereggel jöttek, legyilkolták a fekete népet, aki megmaradt rabszolgaságba hajszolták és az országot pedig kényük-kedvük szerint használják. Így mi a saját országunkban is az ő gazdagságukat szolgáljuk. Te is a mi munkánk árán tanulhattál. Simon ezt eddig másképp tudta. Őt arra oktatták, hogy ez a hely a brit korona egy darabjához tartozik, annak ez szerves része. Igaz, sokat töprengett azon, mekkora feje lehet egy angol uralkodónak és a korona alakjára is kíváncsi lett volna, de eddig ezt elfogadta. Ettől kezdve minden nap kijárt és kérdéseivel ostromolta a feketéket. Összeállt benne egy illúzióromboló kép. A népét leigázták és ő pedig a leigázók oldalán állt. Ez egy skizofrén helyzet volt, mert ha ez ellen ágál, akkor saját maga alatt vágja a fát. Miért lett volna az jó neki, hogy felemeli a szavát a leigázottak érdekében, amikor jó leigázónak lenni és ő pont az volt! Ha meg változna a helyzet, mi a biztosíték arra, hogy őt az eddig leigázottak megtartják maguk mellett? Emész-tette magát Simon, nem tudta mit tegyen. Az élet furcsa fordulatokat produkál, most is így történt.

Simon egy nap kiment a helyi piacra, ahol látta, hogy egy fekete egy fehér ifjonc zsebéből éppen tárcáját akarta kilopni. Odament és úgy nyakon csapta, hogy szegény tolvaj alétan

² Mózes is kora tudásának maximumát sajátíthatta el a fáraó udvarában. Majd számára is eljött a felismerés, hogy a fáraó népe és saját népe között szakadék tátong... Ő nem a fáraó udvarába való.

³ Mózes dilemma örölte, miután felismerte, hogy ő a leigázottak soraiból származik, és pont a leigázók nevelték fel, osztották meg vele tudásukat, hatalmukat. Simon is ezen az úton halad.

esett össze. Kis idő múltán vér csurrant ki a száján és szemei kimerevedtek. A fehér fiú jól megnézte magának Simont, elismerte a szép ütést és továbbhaladt. De uram, szólt utána Simon, csak ennyi? Az angol siheder azt hitte, hogy Simon pénzt akar tőle azért, hogy megmentette. Szállj le rólam feka, válaszolta megvetően. De uram, ennyit ér egy emberi élet, fokozta tovább Simon, aki sajnálta, hogy egy apró tiszteletadás nélkül hagyták ott szerencsétlent a porban. Az angol váltig félreértette Simont. Ha nem takarodsz innen, átadlak az első rendőrnek, te gyilkos, fortyogta! A nép szájára vette Simont és nem megmentőként, hanem gyilkosként emlegették. El kellett tűnnie.⁴

Északra ment, Burkina Fasóba, ahol különböző törzsek éltek. Itt, a Szaharához közel, az éghajlat is sokkal szárazabb volt, mit a déli tengerparton, ahol felnevelkedett. Erre már nem az angolok voltak az urak, hanem a franciák, így biztonságban érezhette magát. Itt a hatóságok nem kereshették. A somboko törzs területére ért. Egy alkalommal látta, hogy egy helyi kis boltban két leány áll sorban, de az álmos francia boltos nem szolgálta ki őket. Élvezte, hogy megvárathatja őket. Simon a lányokhoz ment, megkérdezte, mit akarnak vásárolni, majd a boltoshoz fordult és tökéletes francia tudással, mintha a Sorbonne-ról jött volna megkérte a boltost, adjon két sört és egy doboz cigit. A boltos megdöbbsent a fiatal mintaszerű viselkedésén és kiszolgálta őt. A két lány megkérte, hogy kísérje el őket Simon az apjukhoz, Drabóhoz. Út közben sokat heherészek, cseverészek.⁵ Egyiküket Karimatunak a másikukat pedig Halimatunak hívták. Hazaérkezve a lányok nagy büszkeséggel beszéltek Drabónak Simon akciójáról. Drabó hellyel kínálta Simont és megkérdezte, miként hálálhatja meg azt, amit lányaiért tett és már ki is bontotta az egyik üveg sört, amit Simon felé nyújtott. Ő kezét maga elé emelve elhárította azt. El kell tűnnöm, mondta bizalmasam Simon. Rossz fát tettél a tűzre, kérdezte Drabó? Nem, megmentettem valakit, vágta rá Simon. Áh! Az a legrosszabb, bólogatott megértően Drabó. Ellakhatsz itt nálam és addig is beszálhatsz helyi fafaragások készítésébe.

Simonnak tetszett az ajánlat és másnap hozzálátott első munkáját kifaragni. Megalkotta a londoni Tower kicsinyített mását és azt is ráírta, hogy „SOUVENIR”. Drabó maga is elképedt a fiú tehetségén. Ez exportra fog menni a szomszédba, ahonnan jöttél, mondta ámuldozva Drabó, mert a franciák nem értékelik itt ezt a kifinomult művészetet. A Towerre ráment két év, ez alatt Drabó tízezer sudár, vékony lány alakot faragott ki ébenfából nagy csöcsökkel, addig abból éltek. Drabó megelégte a dolgot és felajánlotta Simonnak, hogy válasszon a lányai közül feleséget magának. Rá is kérdezett, melyikük lenne Simon ínyére. Nem ejtették a fejére a fiút. Először Karimatu, utána pedig Halimatu, ha engem kérdez urambátyám, vágott Simon Drabó tenyerébe. Ezen jót vigadtak, majd Drabó elhatározta, hogy túljár a fiú eszén és először Halimatut adta és csak utána Karimatut. Végül Simon kikötött egyiküknél.

Egy alkalommal Simon felkerekedett, hogy egy távolabbi település piacán próbálkozzon a szobrokkal. Erre az időre ő is tudott szép lányalakokat faragni, egyedül a borjú figura nem állt a kezére, ezt nem kedvelte.

⁴ Mózes embert ölt és ezzel egy másik ember életét mentette meg... Ez kivetettségét okozta, nem térhetett vissza a fáraó udvarába.

⁵ Mózes vándorlása során elkerült Midian törzs területére. A törzs vezető embere Yetro volt (a Koránban Shue'yib néven szerepel). Az Ószövetség leírja Mózes esetét Yetró leányaival, akiknek segített vizet venni a kútnál, ahol más nyájak gazdái nem engedték a lányokat a kúthoz. Az egyik lányt Zipporát feleségül vette. Mózes nagylelkű tette nyitotta meg számára az utat a Yetro által nyújtott biztonság. Földrajzilag ezen a földön nyilatkozott meg az Úr Mózes előtt.

Mivel nem volt ismerős erre, beállt egy olyan valaki mellé kísérőnek, aki tudta az utat.⁶ Ez a személy maga mellé fogadta, de csak akkor, ha csöndbe marad és nem kérdezősködik sokat. Így is történt. Egy alkalommal egy mentőautót láttak szirénázni. Simon kísérője egy szöget tett annak az útjába. A mentőautó defektet kapott és nem tudta útját folytatni. De hát ezt miért tetted, kérdezte Simon? Mondtam, hogy maradj csöndben, vagy nem?... szólt vissza ingerülten az ember. Majd egy következő helyen a vezető látta, hogy egy illető a kocsijába akart ülni. Ő kitépte kezéből az indító kulcsot és a csatornába dobta. És ezt miért tetted, kérdezte újból Simon? Nem megmondtam, hogy maradj csöndben?... torkolta le őt az ember. Végül egy olyan vidékre érkeztek, ahol látták, hogy egy csapat ember tévét néz az utcán. Simon kísérője odament és darabokra törte a tévét, mindenki legnagyobb megrökönyödésére. Ekkor a kísérő beavatta Simont, mit miért tett. A mentőautó egy utolsó gazemberért ment volna, aki emberéletek ezreit keserítette meg és én ezt nem hagytam. Több embert már nem fog ezen túl ágrólszakadtá tenni. Az indítókulcsot azért dobtam el, mert ez az ember öt percen belül összeütközött volna egy másik autóval és életét vesztette volna. A tévét meg azért törtem össze, mert éppen a hírek következtek volna, ahol bementék volna, hogy az előrejelzések szerint vulkánkitörés várható, amely percekben belül elpusztítja ezeket a békés népeket. A vulkánkitörés viszont az Úr akaratából nem történik meg. A téves hír pedig sok ember pánikhangulatához és halálához vezetett volna. Simon megdöbbszent. Honnan tudta mindezt előre, kérdezte? Ekkor a kísérő Simonra vetette tekintetét. A világ nem csak abból áll, amit te látsz belőle, vagy hallasz róla. Ha te csak azt veszed figyelembe, ami abból hozzád eljut, akkor rossz döntéseket hozol. Nyiss magadon egy mélyebbre látó szemet, egy távolabbra elhalló fület, mindezt kitartással, állhatatossággal használd és te is hasonlóképpen fogsz dönteni, mint én, mondta! Simon elgondolkodott vezetője mondatain. Gyakorlatilag az ő eddigi tudása, amit az angol iskolákban szerzett semmit nem ért, mert ez csak arra lett volna elég, hogy fellengzőssé tegye. Egy más típusú tudásra is szüksége van, ez pedig egész máshonnan származik.

Simon eljutott a piacra és eladta a faragásokat. Útban visszafelé vihar támadt. Óriási szél tombolt és zuhogott az eső minden irányból. Mennydörgés hallatszott egész közelről és egyszer csak egy hatalmas villanás... Simon félholtan esett össze. Egy villámcsapás érte és elvesztette eszméletét. Egy olyan állapotba került, amely nem tudni élet utáni halál kezdetének, vagy éppen halál utáni élet újraindulásának minősül. Ebben Simon fényeket látott és nyugalomba került. Egy olyan dolog jutott el az agyába, ami eddig sohasem. A világosság! Simon agyába fény gyúlt. Ebben az állapotban nem számított Simon az ember, Simon a

⁶ A Korán Barlang c. szúrája (Al-Kahf) írja le Mózes vándorlását Khidirrel, a látóemberrel. Mózes már elsajátította a földi tudást a fáraó udvarában, de a spirituális tudás megszerzése még előtte állt. Ahhoz, hogy az Úr megnyilvánuljon előtte, mindkét tudással rendelkeznie kellett. Khidir, aki a láthatatlan világ rejtelseit ismerte, csak azzal a feltétellel vette magához Mózeset, ha az nem kérdezi őt semmiről. Egy alkalommal Khidir megrongált egy hajót. Egy másik alkalommal, megölt egy ifjút, harmadik alkalommal pedig felépített egy falat, mely le akart dőlni. Mózes nem állhatta meg, hogy ne kérdezze Khidirt tetteiről. A hajót azért rongálta meg, mert a rajta lévőket üldözte egy zsarnok, akik számadásra kötelezte volna őket, de a megrongált hajó nem kellett neki.. az ép kellett volna. Az ifjú egy gonosz lélek volt, aki ha felnő, saját gyenge szüleit is megölte volna. A ledőlt fal alatt pedig árvák kincse volt elásva. Az árvák még gyermekek voltak, nem tudták volna megtartani jussukat. A ledőlt fal alatt pedig bárki könnyen megtalálhatta volna a kincseket. Ezért kellett a falat felhúzni, hogy az árvák csak később juthassanak hozzá, amikor arra már érettek...

Ebből az a tanulság, hogy a világnak csupán a látható jelenségeit értelmezzük... A láthatatlan világ sokkal több jelentést hordoz, melynek megértéséhez állhatatosság kell, ami itt Mózesnek még nem adatott meg.

fekete, vagy Simon a jól nevelt okos fiú. Egy számított: a nyugalom és a világosság.⁷ A világosság maga szülte törvényeit, a nyugalom pedig adta, hogy mit kell tennie. A világos aggyal meghozott döntések így megnyugtató cselekedetekre sarkallnak. Nem tudni mennyi időt töltött Simon a földön, órákat, vagy egy napot tán, de lassan magához tért. Nem tudta mi történt vele, de érezte, hogy más ember lett. Közel került talán élete végéhez, ahol egy élményhez jutott. Ez az élmény pedig arra készítette, hogy ne ijedjen meg semmitől, nem árthatnak neki, mert legfeljebb ugyanebbe az élménybe juttatják vissza, ha elveszik az életét. Akkor fosztják meg ettől az emelkedett világosságtól és nyugalomtól, ha továbbra is beszari alakként mindenkiel pózol és nem lép a fény irányába! Mit tudnak ezután tenni vele! Semmit. Ő már látta az út végén a fényt és alig várja, hogy még egyszer láthassa! Az lenne az igazi vesztség, ha nem látná többet ezt!⁸

Visszaérkezve Drabóhoz és feleségéhez elmondta nekik, hogy visszatér Ghánába a Volta folyóhoz oda, ahol nevelkedett. Elmegy a postamesterhez kitarja előtte bánatát. Fel akarja dolgozni önmagát és hovatartozását. Felesége vele tartott.

A vád azóta elévült ellene, semmi nem állhatta útját. A postamester idős ember lett közben. Felesége nem az előkelő hölgytársaságokat gazdagította, hanem tolószékben ült. Lebénult. Amikor a postamester meglátta Simont, kevert magának egy italt. Simon, ha nem tévedek!... üdvözölte hidegvérrel, angolosan Simont a postamester. Hol voltál, már mindenhol kerestünk, érdeklődött az öreg?. Bejártam ezt a földet és tudom kik laktak itt és kik jöttek ide. Csak azt nem tudtam, ki vagyok én? Hova tartozom?... kérdezte Simon a postamestert. Az öreg töltött még egy italt. Te a népedhez tartozol, Simon, válaszolt, mi pedig a saját népünkhöz, de úgy alakult, hogy mégis együvé tartozunk. Én egy postamester vagyok, Simon. Nem én kezelem a politikát, számomra nem léteznek népek, csak egyes emberek, akikkel napi kapcsolatban állok. Nem mindegy az, hogy fehérnek adom oda a levelét, vagy feketének? Nem mindegy, hogy szerelmeslevél, vagy fizetési felszólítás van a borítékban!

Ha meg így van, akkor mi ez a sustorgás a fekete soron, érdeklődött Simon, hogy nektek innen el kell menni? Itt mindenki a magáét akarja, Simon, felelte a postamester olyan gesztusokkal, mint akinek elege van már az egészből. A mi főnökeinknek is kell ez az ország, meg a tetteknek is. Eközben a kisemberek, mint magam, csak veszthetünk, bárkinek lesz igaza. Ha maradunk, akkor ti ferde szemmel néztek ránk, ha megyünk, akkor meg itt kell hagynunk mindenünket. Most, hogy megöregedtem, ezzel a nyomorék asszonnyal, egy ilyen váltás nem a legjobbkor jönne.⁹

Simon Accrába, a fővárosba ment. Állást keresett. Az volt a szándéka, hogy most rajta a sor és ő tartja el a postamestert és mozgásképtelenné vált nejét. Felesége mindenhova követte. Az angol hivatalokban túl fekete volt, a feketék pedig nem voltak olyan pozícióban, hogy a végzettségének megfelelő munkát adjanak neki. Tanár szeretett volna lenni Simon, hiszen a tudományokhoz értett. Ghánában érződött a változás szele. A feketék egyre bátrabban beszéltek és sok angol szedelőzködött. Mintha egészen felül, ahová a szem nem lát el, a döntés már

⁷ Mózes számára az Úr személyes megjelenése Sión hegyén (A Koránban ezen belül a Tuwa völgyben) égő csipkebokor képében hozta el a megvilágosulást. Mózesnél nem számított az ő zsidósága, hovatartozása, előélete... Ebben a pillanatban Mózes univerzálissá, népek fölöttivé vált, akinek az Úr átadta a törvényt...

⁸ Mózes a megvilágosodását követően tette magáévá küldetéstudatát. Visszatért Egyiptomba, hogy kivezesse népét a fáraó zsarnoksága alól.

⁹ Itt elválnak az analógiák. Mózesnél az Úr egyértelművé tette a küldetést. Simon esetében nem az angolok játszották a fáraó szerepét, akik elől ki kellett volna menekítenie népét. A fáraó itt a hatalomvágy volt, ami láthatatlan irányból fertőzött meg népeket identitástól függetlenül.

megszületett volna az ország jövőjéről, csak még a színdarabot nem játszották el hozzá. Simont nem lehetett megegetni, tanult ember volt. Tudta, hogy ha elmennek az angolok, az nem megoldás. Ő már tudós emberként megértette azt, hogy mi történik akkor, ha eltűnik valahonnan az agy. A fekete szónokok tejjel, mézzel folyó Kánaánról beszéltek akkor, ha kezükbe veszik az irányítást és eltűnnek a fehérek. Csak a színekről beszéltek, a megoldásokról nem. Az ottmaradt angol kisemberek, pedig szidták azokat is, akik cserbenhagyták őket és azokat is, akik a jövőben akarták sorsukat irányítani. Simon két kő között őrlődött. Miként lehet hálás azért, hogy embert faragtak belőle és hogy szolgálhatja népét ezzel egy időben? Ekkor a világosság újból besütött agyába. Ne ezt, vagy azt szolgálj Simon, hanem az embert. Népet nem szabad szolgálni és az igazat megvallva nem is lehet. Egyes embereket igen. Egyes embereknek vannak kvalitásaik, melyek őket érdemessé tehetik a szolgálatra, de népekhez nagyon nehéz kvalitásokat fűzni. Ha pedig az egyes emberek így gondolkodnak, akkor az egyének támogatása összeadódik és a nép végül kiszolgálja önmagát. Így minden nép önkiszolgáló kell, hogy legyen! Simon nem tévedett, de népe igen! Nem a világosság által sugallt döntést hoztak. Az angoloknak el kellett menniük. A postamesternek is csomagolnia kellett. Felesége időközben meghalt és ő, ha lehet még többet ivott. Részegen a Volta folyóba esett és meghalt. Így végül nem hagyta el Ghánát. Simon sohasem tudta megbocsájtani, hogy nem tudott segíteni az öregén.¹⁰

Ghánában kikiáltották a függetlenséget. Óriási ünnepségsorozat kezdődött, a nép eufórikus hangulatban tombolt. Na, végre, mondták! A gyarmatnak vége, itt a szabadság és ezzel, minden jóra fordul! De Kánaán kapui nem nyíltak meg. Simon elejétől fogva mondta, nem úgy van, hogy az angolok kiűzésével minden megváltozik. Ők maguknak építették fel Ghánát, hangoztatta, sohasem hitték azt, hogy innen el kell menniük, tehát jobban megkonstruálták ezt az országot, mint a sajátjukat! Miért kell tönkretenni mindezt? Azért, mert hozzájuk kötődik? Miért ne vennénk át mindezt tőlük velük együtt, mert nélkülük az egész alkotás nem marad fenn!¹¹ Lehurrogták Simont és olyan is volt, aki angol ügynöknek tartotta. Simonnak eszébe jutott kalandja azzal az emberrel, akit elkísért a piacra valamikor Drabó faragásaival. Aki defektet okozott a mentőautónak, eldobta az indítókulcsot és összetörte a tévét. Nem szabad kérdezősködni, be kell fognia a száját. A mai szemek és fülek csak a szűk mát látják, gondolkodott magában. Ő a következményeket is látta, de ahhoz, hogy ezekről beszélni tudjon, nem elég a szó. Ki kell szelektálnia az embereknek. Egy új nemzedék talán megérti, hogy a Kánaánba kerüléshez nem elég az önfeledt ünneplés.¹² Addig nincs a tudásnak alapja, amíg az nincs hatalmon. Első körben pedig sohasem a tudás kerül hatalomra. Simonnak egy hosszú,

¹⁰ A hatalomváltás gyakran nem szolgálja a rációt. A világosság nem etnikum specifikus. Van, akinek megadatik a látás, van, akinek nem. A népeket pedig emóciók kerítik hatalmukba, ahol a világosság nem teríti be a gondolkodást.

¹¹ A gyarmatosítók a rablás mellett építettek is. Nem lehet minden általuk elkövetett tettet negatívként értékelni. Iskolarendszert építettek ki, kórházakat, infrastruktúrát építettek. A gyarmati sorból felszabadult országok sajátja, hogy minden gyarmatosítók által elkövetett tettet negatívként ítélték meg, a fejlesztéseket is. Az emberek nehezen értik meg, hogy minden hatalomnak vannak jó és rossz döntései. Ha a hatalom új kezekbe kerül, át kell venni a jót és el kell hagyni a rosszat... Ez sohasem történik így... A mai kor fáraója az a kapzsi hatalomvágy, ami az agyakat sötétségbe borítja. Simon küldetése az, hogy ezzel a sötétséggel megvívja a harcot.

¹² Izrael népének is 40 évig kellett vándorolnia a sivatagban ahhoz, hogy bejuthasson Kánaán földjére. Azoknak mind meg kellett halni, akik önfeledten áldoztak az aranyborjúnak és eufórikus hangulatban megfeledkeztek Mózes követéséről, míg ő a Sión hegyen volt. 40 év alatt kiszzelektálódott Izrael népéből az, aki megérett Kánaánra és el kellett pusztulnia a silánynak. Ghánában is a hirtelen jött szabadság eufórikus hangulata háttérbe szorította a racionalitást. Itt idéződött vissza a Khidir által tanított állhatatosság. Ki kell várni, míg a józan ész magának utat tör.

negyven, vagy még ennél is több évig tartó vándorlásra kellett felkészülnie saját országában. Ez a vándorlás nem az ő fizikai útját jelentette. Ez az az idő, gondolta, amíg a fény, ami egyébként másodpercenként 360 ezer km-t tesz meg, eljut az agyakhoz. Ebből egyszerű fizikai képlettel kiszámolható, hogy milyen távol helyezkedik el az ember agya a világosságtól. Ez minimum negyven fényév, ami több milliárd kilométer! Hát nem az ember a legkreténebb lény?

Mivel az ő agya más volt, az első húsz évben nem reagált semmire. Egy gimnáziumban tanított Accrában és éldegélt a feleségével. Eközben írogatott a fiókja számára. Néha elővette papírjait és felolvasta diákjainak is, hiszen nem volt más, akinek kitárulkozhatott volna. Majd a gimnáziumból az egyetemre került, végigjárta a számárlétrát, de mindvégig oktatott. Az írásról, agyának tornáztatásáról sohasem feledkezett meg. Diákjait az egyetemen is beavatta gondolataiba. Magot vetett. A sok ezer diákból több száz pozícióba került és sohasem felejtették el Simon gondolatait. Nem csak azért, mert egy megvilágosodott elme építő elképzelései voltak, hanem azért is, mert emberszámba vette őket. Kor, vagy rangkülönbség ide, vagy oda, megbecsülte őket azzal, hogy beavatta tanítványait a legbensőbb énjébe. Ezt senki sem felejtí el. Itt pedig több ezren voltak, akik nem felejtettek. Ezek között jó párán érdemesek voltak arra, hogy agyukba fény kerüljön. Számukra Simon segítette a fény útját. Ha pedig a fény már benn volt, azzal Simon is bekerült.

Az a nemzedék, aki a függetlenséggel került hatalomra, lassan kikopott. Utánuk a rablók következtek, akik a még meglévő javakat lefosztották. Simon tudta mindezt, hiszen pontosan értette, miért kellett annak idején a mentőautó gumiját kipukkasztani. Valóban nem kell kérdezősködni. Ki kell várni, hogy a mentő autó ne érjen oda és akkor talán változni fog a helyzet. Csak akkor fog megindulni az élet, ha már mindent kifosztottak és csak alkotással lehet új, rablásra váró értékeket termelni.¹³ Ekkor csörögni kezdett telefonja. Tanár úr!... kezdett neki egy férfihang. Én a diákja voltam ezelőtt tizenöt évvel. Miben segíthetek, kérdezte illedelmesen Simon? A papírjaimat rendezgettem, folytatta az illető és egykori feljegyzéseim között megtaláltam az Ön gondolatait. Szükségem lenne pár információra, tudna nekem segíteni? Hogyne, kérem, nagyon szívesen, felelte Simon, de mire kellenek az én szerény elképzeléseim? Nézze tanár úr, vágott bele az idegen én ennek az országnak a gazdasági minisztere lettem és rájöttem, hogy nem a gazdaság egyenleteit, számításait kell megváltoztatni, hanem az agyakat, amit Ön annak idején hangsúlyozott. Irányokra lenne szükségem, tanár úr! Az irányok ezt követően kiegészülhetnek bármilyen egyenlettel, az másodlagos. Simon elhült egykori diákjától. Természetesen, kérem, egyezzünk meg egy időpontban és rendelkezésére állok, mondta. Így lett Simon egyetemi tanársága mellett, öszülő halántékkal a gazdasági kabinet tanácsadója. A magok érni kezdtek, melyeket elvetett. Mert nem csak hadak élén, népek trónjáról lehet szózatot intézni, hanem úgy is, ha magot vetünk. Ha az megéri, ezer szózat lesz az egyből. Simon azzal lett óriás, hogy megmaradt kisember. Felesége mosta, vasalta ruháit, így is pecsétes volt minden öltönye, tömegközlekedéssel járt, ami Accrában felér egy tornamutatvánnyal, de ha kinyitotta a száját, akkor mindenki rá figyelt.

A miniszterben annyira benne volt diákkori reflexe, hogy amikor Simon a szobájába lépett, automatikusan felállt. Üljön csak le miniszter úr, szégyellte el magát Simon. A miniszter ismertette Simon előtt az ország állapotát, adósságait és forrásait. Simon türelmesen végighallgatta. Gondolom nem azért hívott, hogy gazdaságelméletből előadást tartsak, vetette fel Simon. Nem, tanár úr, ahhoz én is értek valamelyest, de az emberekkel, a felfogással mit

¹³ Az ember egy gyarló lény. Csak akkor jön rá, hogy építeni kell, amikor romhalmazzá tette otthonát. Az ingyen kapott javak sohasem ösztönzik a megbecsülést. Az embernek magának kell megizzadnia, küzdenie saját alkotásáért ahhoz, hogy le ne rombolja. Ha más küzd meg az alkotással, azt könnyűszerrel megsemmisíti.

lehetne kezdeni? Én papíron be tudom bizonyítani, hogy már jócskán benn vagyunk a Kánaánban, de engem a valóság érdekel. Mikor juthatunk be Ön szerint?... érdeklődött a miniszter, miközben kávé tölthetett Simonnak. Kedves barátom, szólott Simon. Mózes is elkalkulálta magát. Ő is negyven évre számított, mint én és a zsidók háromezer év után is még azt építik! És itt a lényeg, ők is rájöttek, hogy építeniük kell, mert másképp nem kapják meg! Ez a fifikás, mindenkivel kibabrálni képes nép sem tudta megerőszakolni a Teremtőt, hogy ingyen adjon nekik egy Kánaánt. Izzadniuk kellett, majd belevesztek, de még nem értek be Kánaán földjére. Az Úr pontosan tudja, hogy ezekkel az agyakkal nem hogy a Kánaánt nem érzük el, hanem a következő vasútállomást sem. A helyzet olyan, mintha egy zebu állománnyal kellene versenybe szállni Holstein fríz telepekkel szemben. Ki lehet szelektálni a zebukat és egy-két ezer év alatt talán összejön az a zebu telep, ami annyit tejet tud termelni, mint ma a Holstein, de nem hiszem, hogy ez a megoldás. Menjen ki az utcára és vegye elő a mobiltelefonját. Nézze meg, hányan követik, hogy elvegyék magától. Mennyi ideig folyna a tej és a méz Kánaánban ilyen alakokkal?... és nem is a legfőbb tolvajokat vettem előre.

Tudom, a vezetők is lopnak, de ha már lopnak, kellene egy olyan vezető is, aki a népe számára lop. Nagy hiba volt elzavarni az angolokat, de már késő. Ma már csak tárgyalni jönnek, letelepedni nem, mert nem akarnak még egyszer rajta veszíteni. Ha viszont így marad és távirányítással fosztanak ki bennünket, akkor semmink sem fog maradni! Ha ők is itt lennének velünk, biztos, hogy már maguk miatt sem vinnének el mindent. Ma ezt jelenti a függetlenség, amit negyven évig ünnepeltünk. Rengeteg embert képeztünk ki, de kevés maradt itt. Miért is maradna itt? Mit kínálunk fel egy gondolatért? Van a gondolkodásnak egyáltalán itt piaca? Egy adag kukoricakását el lehet adni, de gondolatot nem. Ahol a bölcsnek felkopik az álla, mert nem adható el a szava, ott nagy baj van. Eddig a fiókomnak írtam negyven évig, ami ma egy miniszter által konvertálódik értékke. Ez így lassú, nagyon lassú. Meg kellene találni a módját, hogy elvegyüljünk olyanokkal, akiknek Ghána irányában és nem ellenében van agyuk. Ki kellene találni, miképpen keveredhetnénk el okosan. Sok régi bölcs király is ezt tette a maga korában és jutott iparosokhoz, kereskedőkhöz, kézművesekhez, parasztokhoz, akik éppen kellettek birodalmába. Aztán jött egy másik hatalom, akik mindenféle nemzeti jelszavakat hangoztatva, ezek ellen hirdetett pogromot, majd országából kiirtotta a hozzáértő iparosokat és kereskedőket. A végén a birodalom ottmaradt szín tiszta honpolgárokkal újból, akik viszont nem értettek semmihez.¹⁴ Ghána is ebben a cipőben jár ma. Szép feketék vagyunk, gyönyörűen csillog a bőrünk, szépen tudunk énekelni, táncolni és ezen a ponton le is húzhatjuk a rolót. Mindenkit, aki ennél többhöz is értett, elzavartunk. Most kellene azok a ghánai identitású mások is, akik nem feltétlenül olyanok, mint mi. Lehetnének egy kicsit világosabbak, piszébbek és szókék, feltéve, ha nem túl szókék, mert egyszer már ara is ráfaragott a világ. A mi Kánaánunk eljöveteleig sokunknak távoznia kell, amíg letisztul a bejutásra érdemesek mezőnye, de higgye el, ott már nincs választott nép. Illetve van, de az nem etnikum alapján szelektálódik ki, hanem agya, hozzáállása alapján.

Talán ha a zebut és a Holsteint kereszteznénk! Gondolja csak el!

A miniszter többször mosolygott egykori tanára előadásán, de ez a stílusnak szólt, nem a tartalomnak. Viszont, ha a Teremtő nyelvére fordítjuk le, aki a világosságot adta, a professzor olyan emberek meghívását javasolta, akiknek a fény már ott van az agyában, így velük rengeteg fényévet meg lehetne spórolni.

A miniszter számára mindez felvetette azt is, ha elfogadja a professzor véleményét, akkor szembe kell mennie az éppen hivatalos jelszavakkal. Mindezt átgondolta és tett Simonnak egy

¹⁴ Egy nemzetet sokszínűsége, gondolati színösszege tesz túlélővé. Akik rasszok, fajok szerint „tisztá” nemzeteket akarnak létrehozni, magukat törlik ki a világból. A ma túlélésének alapja a sokszínűség.

javaslatot. Tanár úr, kezdett hozzá a miniszter! Mit szólna hozzá, ha megszerveznék egy találkozót Ön és az elnök között? Simon majdnem félrenyelte a kávéját meglepettségében. Mit tudnék én mondani az elnöknek, amit egy miniszter nem tud, kérdezte Simon? Egy egyetemi tanár, fordult Simonhoz egykori tanítványa, akinek több ezer diákjába alkotó gondolatokat ültetett, sokkal hitelesebb egy fél politikus- fél technokrata embernél, aki csak stratégiák mentén gondolkodhat. Ön szabad ember, tanár úr és azt tehet, amit akar, de egy miniszter már nem, mosolygott a miniszter Simonra.

Két hét sem telt bele és Simont újból hívta egykori diákja. Holnap reggel ide kellene fáradnia hozzám, mondta és együtt átmennénk az elnökhöz. Rendben, válaszolt Simon. Tehát mégis-csak igaz.

Másnap együtt lépett be Simon egykori diákjával az ország elnökének dolgozószobájába. Simon úr, nyújtotta kezét az elnök Simon felé! Hallom, míg más a megélhetésért küszködik, addig maga gondolkodik, vágott bele minden bevezető nélkül az elnök. Elnök úr, reagált Simon, inkább kétszer vegyük elő a mérőszalagot, mielőtt fűrészelnék, mintsem elsőnek a fűrész, aztán utólag mérickskéljük, miként hozhatnánk helyre az elrontott vágást. Az elnök felnevetett, nem ilyen nyitányra számított. Akkor ezek szerint rossz helyen vágtuk el a fát, tanár úr, ment bele a játékba az elnök? Ha azt akarták, válaszolt Simon, hogy a fa ne nőjön tovább és ezért vágták le a fa csúcsát, akkor jó helyen fűrészelték, de ha a fára lett volna szükség, akkor... és a három férfi harsányan felkacagott. Akkor már engem is érdekel tanár úr, fordult komolyra váltva a szót az elnök Simonhoz, miként látja Ön, mi kellene ahhoz, hogy ennyi év függetlenség után a szekerünk elinduljon?

Simonnak ez volt az a pillanat, amikor nem hátrálhatott meg. Ennyivel tartozott saját magának, a postamesterének és a világosság élményének, amely osztályrészéül jutott. Elnök úr, kezdett hozzá! Engedje el népét a rabságból! Micsoda, kérdezte az elnök? Milyen rabságról beszél maga, tanár úr? A függetlenség rabságából, válaszolta Simon kiegyensúlyozottan.¹⁵ Az a függetlenség, folytatta, amelyet egész Afrikában népeink kivívtak, csak lerombolt minket. Felerősítette azokat a hamis érzéseket, hogy meg tudunk állni a magunk lábán. Egy olyan infrastruktúrát vettünk át tőke nélkül, amelynek kezelésére akkor sem lettünk volna alkalmasak, ha tőkénk is lett volna hozzá, bár azt úgyis ellopták volna. De így? A függetlenség egykor valóban szabadság volt, de ma börtön. Magába zár minket és elszigetel a világtól, amely esetleg életben tarthatna bennünket. Ez a politika az inkáknak sem jött össze! Az inkáknak?... húzta fel a szemöldökét az elnök. Igen, folytatta belső nyugalommal Simon. Ők függetlenítették a szívet a testtől azzal, hogy kitépték a mellkasból és az nem dobogott tovább! Ez a hasonlat, a maga módján humoros volt, de az elnök nem a nevetést, hanem az elgondolkodást választotta. Ezért kérem elnök úr, hogy engedje el a népét ebből a rabságból! Mit tegyek, tanár úr, vonta kérdőre az elnök Simont? Hova engedjem őket? Legyen anarchia, káosz, hívjak be külső hatalmakat, hogy vegyék át az országot?

Nem, elnök úr, vette vissza a szót Simon. Nem hatalmakra van szükség, hanem világosságra, azt engedje be. Simon itt megállt. Nem folytatta, mindent elmondott, amit akart. Az elnök nem tudta, hogy tanácsot kapott-e, vagy kritikát, ezért egy kissé értetlen arcot vágott. Nem köszönte meg Simon szavait, felállt és elköszönt. A miniszter és Simon szóltanul tértek vissza helyeikre.

¹⁵ Az a fajta függetlenség, melyhez nem társul a mózesi példabeszédben fellelhető világi és spirituális tudás, az rabságot idéz elő. Az a hatalom, mely csak kapzsi vágyait elégíti ki, rabol és megszünteti a konstruktív erőket, rabságba vezet. Az a hatalom, mely saját filozófiákat kreál arra, hogy bizonyítsa szükségességét, rabságba sodor. Sokkal tágabb spirituális tudás kell a szabadsághoz.

Az elkövetkezendő hetekben Simon életében furcsa változások történtek. Azt vette észre, mintha állandó megfigyelés alatt tartanák. Egy hetedik érzéke azt is sejtette vele, mintha követnék. Hivatali dolgozószobájában papírjait rendszeresen nem ott találta, ahol hagyta őket. Nem zavarta. Hallatlan nyugalommal tűrte. Ha egy olyan kis ember miatt, mint ő, egy elnök a saját hatalmát kell, hogy megmozgassa ellene, akkor nagy erő ez a világosság, mondta magában!

Simon úgy élte tovább életét, ahogy eddig. Előadásait megtartotta és nem feledte kis papírkáit sem kitenni maga elé az asztalra, amelyek gondolatait tartalmazták. Arra lett figyelmes, hogy előadásaira nem csak a diákok jöttek el, hanem új arcok is, akikkel ő azelőtt még sohasem találkozott. Az is előfordult, hogy az óra végeztével ottmaradtak és kérdeztek. A kérdések, nem a szakmai anyaggal kapcsolatban merültek fel, hanem a gondolatait fürkészték. Ezek szerint Ghána az elmúlt negyven évben nem ért el semmit, tudakolta egy ismeretlen alak? De, rengeteget, felelte Simon. Nézze, ilyen öregen is milyen jól tudok táncolni! Ezen mindenki nevetett, csak a kérdező nem.

Simont másnap az egyetem rektora hívatta. Kirúgták. Harmincéves munkaviszonyát szüntették meg indoklás nélkül. A rektor nem szólt semmit, csak egy levelet adott át és elkészönt tőle.¹⁶

Simon hazabattyogott, de nem bánta a dolgot, mert legalább a világossághoz vezető reményt nem veszítette el. Felesége megértő volt, ő sem bántódott, inkább biztatta Simont.

Teltek múltak a hetek, Simon nem talált munkát, cikkei nem kellettek sehol. Egy napon megcsörrent telefonja, egy ismerős hang szólalt meg benne. Tanár úr, én vagyok az, kezdte egykori tanítványa. Ne ijedjen meg, már nem vagyok miniszter, szabad ember lettem, mondta kedélyesen. Most is szükségem van magára, de már nem azért, hogy az elnökkel hozzam össze.

A volt miniszter ezúttal Simon lakására jött, de nem volt egyedül. Nem tartott sokáig a miniszterségem, kezdett mindjárt neki. Az elnök bizalma megingott bennem és szépen lassan elfogyott az oxigén körülöttem. Így lemondtam. Egy percig sem bánom, mert legalább lemondásommal az utolsó akadály is elhárult a fény agyamba vezető útja elől, ha megengedi, hogy Önt idézzem, tanár úr! A társaság jóízűen mosolygott, majd a volt miniszter folytatta. Ketten jöttünk, a nevek most nem fontosak. A mellettem ülő személy mögött tömegek állnak, a tanár úr mögött pedig gondolatok, amelyek esetleg ezeket a tömegeket mozgatni tudnák. Érdemes lenne-e végrehajtani tanár úr szerint egy ilyen zebu-Holstein keresztezést? Simon átvette a szót. Negyven évvel ezelőtt, kezdett neki, még azt mondtam volna, igen. Ma már másképp gondolom. A tömegeket nem felkelésre kell biztatni, majd egy új eufóriával elkábítva őket azzal hitegetni, hogy most jobb lesz. Ezzel egy újabb negyven éves sivatagi vándorlást indítanánk el és megint ki kellene várni, hogy kipusztuljanak azok, akik ebből az eufóriából éltek. Az aranyborjút kellene megszüntetni! Ha erre kérnek, ebben partner vagyok.

Mi az az aranyborjú, kérdezték Simont a vendégei? Vannak erők, válaszolta Simon, akik egy szappanoperába helyezik a népet. Ebben a szappanoperában egy olyan Ghána kép jelenik meg a jóléti jövőről, amelyben ezt Ghána népe saját lábára állva, mindenkitől függetlenül hozza létre. Ez hamis és kivitelezhetetlen, csupán rövidtávú nyereszkesedésre ad lehetőséget. Én ezt a szappanoperát tartom aranyborjúnak. Ez elkábít és rossz irányú tömegpszichózist okoz. Egy olyan jövő felvázolását tartanám realitásnak, ami feledve a gyarmatosítás keserű emlékeit,

¹⁶ Ide vezet a tisztán látás. A hatalom nem szereti, mert más az érdeke. A hatalom inkább a sötétiséggel szövetséges, mert abban tudja saját sikereit elérni és igazolni. Aki pedig a szemfelnyitás ingoványos talajára lép, az függetlenül rendszerektől, kivetettségre van ítélve. Ilyenkor nem a fizikai megsemmisítés a legnagyobb büntetés, hanem a szilencium, a szó megvonása.

Ghánát visszahelyezi egy rendszerbe. Ma függetlenség nem létezik. Ezt el kell felejteni. Szuverenitás sem létezik. Ezt csak a papír bírja el. Ma egy rendszer létezik, ezen belül Ghána erősködhet egy jobb pozícióért, ha megérett rá, de jelen függetlenségével csak a lassú halál vár rá. Vége azoknak az időknek, amikor egy összecsapásnak van győztese és vesztese. Ma már minden összecsapás egy megadott koreográfia szerint megy végbe és akárkit jelentenek be győztesként, mindig egy harmadik fél akarata szerint zajlónak le az események, aki az összecsapást előre lejátszotta. Ghána népe hamis illúziókat kerget, ha határait megerősítve, egy belső kis paradicsom létrehozásában gondolkodik. Ez pár száz éve még lehetséges volt, de ma már nem. Ma az vezeti ki a népét Egyiptomból és nyílik meg előtte a Vörös tenger, aki ettől az aranyborjútól és az azt szuggeráló fáraótól meg tudja szabadítani az agyakat. A Kánaán ma már vagy a Föld egésze, vagy sehol nem létezik! Aki ezt felismeri, az bejut Kánaánba, aki nem az a sivatagi vándorlásban elvész. Én egy ilyen rendszerben való elhelyezkedésben értelmezem a zebu és Holstein keresztezést. Talán ne is keresztezésnek nevezzük, hanem génbanknak, ahol a zebu tulajdonságaira is szükség van egy új hibrid előállításához. A kérdés, hogy a zebu részt vesz-e ebben, vagy sem. A jelen függetlenség alapján Ghána ki akar maradni ebből, ezért állítom azt, hogy a függetlenség mai formája a lassú halál. Nekünk végre nem táncolni kellene az utcákon, hanem bizonyítani a világ felé, hogy a jövő hibridjének kialakításához, mi elengedhetetlenek vagyunk. Ebben számíthatnak a segítségemre.¹⁷

A két férfit lassan eljutott a fény az agyig. Átértékelték tudásukat történelemről, forradalmakról, osztályharcokról, demokratikus átalakulásokról. Kezdték rájönni arra, hogy eddig minden, amit tanultak, egész eddigi életük, egy hatalmas megvezetés része volt. Ebben az Úr által az ember kezelésébe adott javak elosztása volt a lényeg, nem a körítő szöveg.

Ott ültek hárman és nem csak a jelen világosodott meg számukra, hanem az emberiséggel kapcsolatos múlt is, amióta az embert, mint tudattal rendelkező lényt tartják számon. Az a fény és nyugalom, ezután már mindhármukat eltöltötte, tudták miként cselekedjenek. Az Úr ezek után nem bánta meg, hogy a hatodik napon megteremtette az embert, a hetediken nyugodtan megpihent, mert legalább már háromra számíthatott közöttük.¹⁸

¹⁷ A ma prófécija nem az, hogy miként kell a történelmi prófeciákat követni, hanem az, hogy miként kell egy globalizálódó világ részeként beilleszkedni az egyetemes rendszerbe. Ebben a globális szelekcióban csak úgy maradhat talpon egy nemzet, ha saját vívmányaival, tehetségével, kultúrájával szükségessé tesz magát egy világméretű hibrid létrehozásában. Ebben a küzdelemben az öntudat és a forradalmi eszmék nem segítenek. A világosság, és a világi és spirituális tudás igen. Ehhez pedig egy nyelven kell beszélni a világgal.

¹⁸ Afrika problematikájának kardinális pontja a világosság hiánya. Simon hiánycikket képvisel, a rációt, a felismerést és cselekvést. Afrikában még 200-400 évvel ezelőtt is kőkorszaki állapotok uralkodtak. A gyarmatosítás folyamán ez a kontinens végigment azon a társadalmi evolúción, melyet „fehér” világ kétezre év alatt járt be. Ez a teljesítmény önmagában is utolérhetetlen. Azonban ennek az evolúciónak hiányzik még az utolsó fázisa: az önszerveződési és önfejlesztési készség. Afrika rengeteg értékkel tudna erőforrásain kívül is hozzájárulni egy „globális hibrid állapothoz”. A világosságnak még időbe telik eljutni az agyakhoz, hogy ezek az értékek megjelenjenek.

2. RONGYOK

Sok meglátás beteljesült, de talán Lóté a legjobban. Vagy talán Lót nem is jövendölt volna? Ha nem, akkor tegyünk úgy, mintha mégis látta volna a jövőt, hiszen sok eredetinek tartott jövendölés is így keletkezett.¹⁹

A világon egy időben mindent lehetett. Amit az erős akart, mindent elért. Ezt jelentette a minden. Ez a minden a másik tábornak egyben a semmit jelentette, de azzal nem törődött senki. A számarányok hiába álltak fel úgy, hogy $100.000.000 : 1$, ahol a százmillió jelentette a gyengét és egy az erőt, mégis úgy alakult, hogy a világon mindent lehetett. Tehát szabadság volt. Végre!

Ebben a szabadságban a százmilliónak is azért lehetett pár dolgot tenni, de ezek az ösztönökkel voltak kapcsolatban, mert ha az ember csak az ösztöneit, semmi mást kielégítheti, akkor rengeteg feszültségtől szabadul meg az egész világ. Ezek között számos ferde ösztön is akadt, de a világbéke érdekében ezek fölött is szemet kellett hunyni, mert ugye a világon mindent lehetett.

Bocsánat, félrelapoztam. Ez nem Szodoma és Gomora, hanem a ma.

A Szahara déli régióban fekvő országokat hosszú évek óta szárazság sújtotta. Ez migrációra készítette a népeket. A sivatag terjedt, a fellelhető vízkincsek kiapadtak. Évente több millióra volt tehető az éhen és szomjan haltak száma. Ennek főképpen az idősek és gyerekek voltak az áldozatai. Ha testük kiszáradása túljutott egy holtpontra, akkor menthetetlenül belepusztultak. Egy egyszerű infúzió is megmenthette volna őket, de ez a tűszúrás elérhetetlen volt számukra. A leginkább sújtott területek Nigerben és Csádban voltak.

Zeinab csinos lány volt, egy faluban élt családjával Niamey, Niger fővárosa mellett. A vidéki lányok mindennapi életét élte, vizet hordott a faluszéli kútról, mosott, főzött és a gyerekekre vigyázott. A vízfordás társadalmi jelenség volt arrafelé, melyben csak nők vehettek részt, napjában kétszer, hajnalban és napnyugtá előtt. Itt az asszonyok kifecsegehették magukat, kicserélhették egymás között híreiket, majd a vizet fejükön egyensúlyozva hazamentek. Így telt minden nap, amíg egyszer három fiú jött Niameyből motoron. Az egyiknek megakadt a szeme Zeinabon és rámosolygott. Zeinab élvezte a helyzetet és visszamosolygott a fiúra. A fiú szóba elegyedett vele és vizet kért tőle. Zeinab leemelte fejéről a vödört és berohant egy bögréért. Belemerítette a vödörbe és a fiú nagy élvezettel itta a természetes kútvizet, aminek egy kis szaga volt, meg színe is, de ez ebben a pillanatban mellékesnek számított. A lánynak is tetszett a fiú és beszédbe elegyedtek. Amúgy semmiről sem volt szó közöttük, hiszen milyen közös témájuk is lehetett volna, de látszólag mindketten mindent megtettek, hogy ez a közös téma létrejöhessen. A fiú barátai noszogatták, hogy hagyja a lányt, mert nem érnek vissza időben a városba, de az nem törődött velük. Menjetek, mondta, én majd később utánatok jövök... és ottmaradt a lánnyal.

A faluból sokan Niameybe telepedtek át, mert az élet minden nap keményebbé vált és a kút sem adott már annyi vizet, mint régen. Pár kunyhó ezért üresen állt. Későre jár, mondta a fiú, már nem érek vissza a városba sötétedés előtt. Megaludhatnék az egyik kunyhóban, kérdezte a lánytól? Igen, felelte Zeinab és titkon örült, hogy a fiú ott marad. Azért a falu öregjeit is meg kell kérdezned, toldotta meg a lány. A fiú megkapta az engedélyt és az egyik kunyhót elfoglalta. Majd visszajössz hozzám később egy kicsit beszélgetni, kérdezte Zeinabtól? Nem tudom, majd meglátom, válaszolta a lány kacéran. Besötétedett. A fiú egymaga maradt a

¹⁹ Utalás a Szentírások hiteltelenségére.

kunyhóban. A lány pedig ez alatt ellátta a legkisebb gyerekeket otthon. Eszébe jutott a fiú, de elhessegette, a dolgára figyelt. Amikor matracára feküdt és minden mécsest kioltottak, nem tudott elaludni. A fiúra gondolt, ahogy a vizet itta és ahogy mosolygott rá. Hangtalanul felkelt, fejére tekerte kendőjét és kilépett a sötét sivatagi éjszakába. A fiú kunyhója felé tartott. Kívülről köhögést imitált és mintha a fiú már várta volna. Szólt, hogy jöjjön be. Folytatták a beszélgetést a semmiről, majd a fiú megfogta a lány kezét. A többi pedig jött magától.

A fiú másnap reggel motorra szállt. Hagyott egy telefonszámot Zeinabnál és elhajtott.

Zeinabnak hiányzott a fiú, beleszeretett, de ezt nem vallhatta meg senkinek. Itt csak azt lehetett szeretni, aki már a kijelölt férje volt, de ez még nem jött el, erről a család még nem döntött.

Zeinabban változások indultak, gyakran émelygett a gyomra és hányt. Teherbe esett. Felfogta, hogy nagy bajban van. Ha ez kitudódik, akkor neki egy életre vége! Várt, amíg csak lehetett, de tudta, hogy el kell innen mennie. Előkereste a fiútól kapott telefonszámot és a városba szökött. A fiún kívül senkit nem ismert. Niameybe érve felhívta a számot. A fiú vette fel. Megörült Zeinabnak. Találkoztak, de Zeinab nem szólt semmit. Várt. A fiú rengeteget telefonált, szervezkedett, mígnem motorra ültek és egy házhoz mentek. Ott a fiú az egyik barátjától átvett egy kulcsot, az kajánul kacsintott rá, majd tovább motoroztak. A kulcs egy lakásajtót nyitott. Ott elhelyezkedtek, a fiú megcsókolta a lányt, Zeinab pedig beszélgetni kezdett, mert már volt közös témájuk. A fiú ezt akkor még nem tudta. Terhes vagyok, mondta Zeinab. A fiút, mintha hideg vízzel öntötték volna le. Eddigi hevültsége alábbhagyott és menekülési ösztönök vettek rajta erőt. Az lehetetlen, mondta. De igen, folytatta a lány, mert más nem volt még az életemben, csak te. A fiú az ajtót nézte és ara gondolt, milyen jó lenne azon kívül lenni. Nem történt közöttük semmi, visszaültek a motorra, a fiú visszaadta barátjának a kulcsot, aki ha lehet még nagyobb kacsintott rá és elmentek Niamey egyik lepusztult negyedébe. Itt olyan emberek éltek, akik a szárazság és a nyomor elől menekültek ide. Egy rozoga bódésor mellett haladtak, ahol sok terhes asszony sürgött-forgott és még több csecsemő sírt. A fiú ott beszélt egy ismerőseivel, aki intett a lánynak. Minden házimunkát el kell végezned, szólt parancsoló módon Zeinabhoz a férfi, akkor kaphatsz enni és meghúzhatod magad. Szülés után még pár napig itt lehetsz, utána itt hagyod a gyereket és eltűnsz, világos? Zeinab összetört, maga elé nézett és csak bólogatott. Ekkor látta a fiút utoljára, az a szám nem felelt többé.²⁰

Zeinab éjjel-nappal dolgozott, tisztába tette a kicsiket, főzött, minden munkát ellátott. Látta, hogy nagy a járás-kelés. Sokszor egy előkelő kinézetű helyi dáma jött, aki rámutatott pár csecsemőre, akiket egy luxusterepjárával elszállítottak valahová. Ezek a picik már soha nem tértek ide vissza.

Egy lepusztult bódében szülte meg Zeinab kisfiát, Tidjanit. Zeinabnak a szülés utáni napon éppolyan keményen kellett dolgoznia, mint azelőtt. Tíz napig szoptathatta, elláthatta Tidjanit, utána mennie kellett. Ment valahova, de senki sem tudta hova.

Tidjanit egy újonnan beállt terhes asszony látta el egy darabig. A kisfiúnak semmilyen papírja nem volt, se anyakönyvi kivonata, sem a szülésről felvett orvosi nyilatkozat. Ez nem is lehetett, mert orvos erre nem járt. Itt a többi asszony segített az éppen vajúdo anyának. Egy napon, a bódésor túloldalán megállt a szép terepjáró, kiszállt belőle a fekete úriasszony, aki

²⁰ Afrikában sok ilyen árvaház működik. A házasságon kívül teherbe esett anyák nem térhetnek vissza családjukhoz addig, amíg meg nem születték gyermeküket, hiszen ezzel életüket kockáztatnák. Koszt és kvártély fejében állást vállalnak a szülésig egy árvaházban, ahol otthagyhadják a csecsemőt. Szörnyű sorsok indulnak el egy ilyen házból.

kétszer sohasem vette fel ugyanazt a ruhát és végigsétált az újszülöttek között. Ez, ez és az, mutatott Tidjanira.²¹

A gyerekeket a kocsiba vitték, ahol két helyi lány kezeibe adták őket, akik a hátsó ülésen várták a bábikát. A dáma beült a sofőr mellé és elhajtottak. Egy előkelő ház udvarán parkolt le a jármű, ahol rengeteg kocsi állt. A dáma előrement és óriási meggyőzőerővel játszotta el az emberiség megmentője szerepet. A házában rengeteg francia és olasz vendég várta már. Amikor belépett, egy megfáradt személyt alakított, aki az éjszaka közepétől talpon volt. Előadta, hogy Niamey utcáin egy kisgyereket a saját anyja meg akart gyilkolni, de a szomszédok nem hagyták, kitépték a kicsit az anyja karjai közül és őt hívták. Itt van, ő az, mutatott Tidjanira a dáma. Az elképedt, de annál tehetősebb vendégek Istennek adtak hálát, hogy ilyen jótét lelkek is vannak, mint ez a dáma. Nélküle biztos nem menekültek volna meg ezek a csöppségek a haláltól. A másik két kicsire is voltak a dámának eget rázó történetei. Még az egyik követség emberei is ott voltak, akik támogatást ajánlottak a dámának, aki szerénységet és megilletődést mutatva elfogadta azt. A jelenlevők zöme, azonban nem támogatást adni jött, hanem gyereket akartak magukkal vinni Európába.

Az egyik francia hölgy egy kislányra mutatott és elsírta magát. A dáma intett és emberei tudták mi a teendőjük. A francia hölgy visszatért szállodájába, az emberek pedig utána vitték a kislányt az etetéséhez, tisztába tételéhez szükséges kellékekkel együtt. Bekopogtak az ajtón és átadták a hölgynek a kicsit. A nő azt sem tudta mit tegyen örömeiben. Két éve szülés közben meghalt a kislánya, azóta pszichiátriai kezelés alatt állt. Először Párizsban próbálkozott örökbefogadással, de állapotára való tekintettel nem kapta meg a szükséges engedélyeket. Így került Niameybe, ahol ez sokkal egyszerűbb volt, csak fizetni kellett. Szerencsére itt van a dáma és ő mindent elintéz, nyugtatta magát a hölgy. A dámánál kellett fizetni a szállodai szobát, a kosztot, a hatósági papírokat, mindent, no meg persze a gyerek sem volt ingyen. A dáma arra is vigyázott, hogy ne menjen minden olyan könnyen. Ennek a francia hölgynek már harmadszor kellett idejönnie Párizsból, amíg rálehetett a kislányra, de lehet, hogy vissza kell mennie, hogy feltöltse pénztárcáját az állandóan váratlanul felmerült új költségek miatt. A dáma fejte a hölgyet, a hölgy pedig a férjét, akinek felesége gyermekmániája, a repülőjegyeket nem számolva eddig nyolcezer Euróba került, de gyereket még nem kaphatott. Most eljött a pillanat és a kislányt elhelyezték a hölgy ágya mellett. Az éjszaka azzal telt, hogy a nő csak sírt és nem tudott aludni. A kislány elszenderedett mellette, de egyszer felnyögött, mire a hölgy hisztérikus rohamban őrjöngeni kezdett. Egy taxit követelt. Kora hajnalban a Pasteur intézetbe vitette magát, amely a legkritikusabb eseteket látta el. Itt vagyonokat költött a kislány kivizsgálására, majd a taxi visszavitte őket a szállodába. A dáma már várta őket. Mosolyogva átvette a kislányt a hölgytől és a megfáradt asszonyt aludni küldte. A hölgy maga mellett szeretne volna tudni a kislányt, de nem lehetett. Egész nap aludt. Délután, amikor felébredt, újabb rohamot kapott és a dáma lakására hajtatott. A kislányomat akarom, követelte, majd fennakadó szemekkel bögött. A dáma megértést tanúsított és megígérte, hogy intézkedni fog. Innen számolva a hölgynek további három alkalommal kellett Nigerbe utaznia és még kilencezer Eurót magával hoznia azért, hogy a kicsit végül megkaphassa.

Tidjanit egy olyan házaspár választotta ki magának, ahol a férj hetven év körül járhatott, az asszony pedig harmincöt lehetett. A férfiről lerítt, hogy egy vén kéjenc, aki nagyon gazdag. Ő nem kertelt. A dámát maga mellé ültette és megkérdezte mennyiért viheti magával a gyereket. A dáma belekezdett a butító szövegbe, de a férfi leállította. Madám, mondta, én most vagyok itt először és utoljára, mondja ki az összeget és egy héten belül állítsa ki a gyerek papírjait. A

²¹ Ő az a kisgyerek, aki megszületésekor éppúgy ki volt téve a halálnak, mint Jézus. Azzal a különbséggel, hogy Jézus mellett ott állt Mária és József. Tidjani mellett pedig csak Isten, senki más... Tidjani élete ezeket példáz.

felét most fizetem, a maradékot akkor, ha minden meg lesz. Addig is a gyerek velünk marad, mondta ellenkezést nem tűrő hangnemben. A dáma tízezer Eurót kért. A férfi átadott ötezret és a gyereket magával vitte. A szállodában ő és felesége levetköztette a kis Tidjanit és a füttyijével játszottak. Miután a férfi kiélvezte magát, felhívta a dámát. Még valami, mondta, a gyerek neve ezen túl Leo, erre állítsa ki minden papírját. Miért, kérdezte a dáma? Ez legyen az én titkom, válaszolta kéjesen a férfi. A kis Leo így került egy hét múlva Rómába, egy gazdag kéjenc házába. Csak ő élvezte a dolgot, fiatal felesége a pénzéért volt vele, nem szeretette a gyerekeket, de a férje kedvéért ő is játszadozott néha a kicsi füttyijével. A férfi egy napon rosszul érezte magát. Mellkas körüli szorítást érzett, odakapott és holtan esett össze. Az asszony örült az örökségnek, de nem örült Leónak, ezért Leót egy templom bejárata előtt kirakta a kocsiból, majd elhajtott. A kicsit, immár másodszor hagyták a sors kezeire. A gyereket csövesek találták meg. A templomba vitték, de a pap nem tudta elhelyezni a kicsit. Az egyetlen, amit tehetett, hogy megkeresztelte és a Francesco nevet adta neki, mert a templomot Assisi Szent Ferenc rendbéliek alapították. A már új, véglegesnek tűnő névvel a pici, Róma egyik lepusztult részén fekvő hajléktalantelepre került. A nigeri hajléktalanságból Francesco így kezdte fekete hajléktalanként élni életét az EU-n belül. Még így is szerencséje volt. A harmadik picit Nigerben a szervkereskedők vették meg.²²

Francescónak az jutott, amit a többiek meghagytak. Csecsemőként nem voltak tekintettel speciális igényeire, néha tisztába tették, de nem kényeztették tejporos tápszerekkel. Ha beteg volt magára hagyták, orvos nem látta, mégis meggyógyult. Nem foglalkoztak vele, mégis megtanult beszélni. A bűnre tanították kora gyerekkora óta, hiszen főleg ebből éltek itt a népek, de mégsem hajlott erre Francesco. Egyedüli feketeként egy fehér nyomortelepen ő más volt. Mássága nem csak színében jelentkezett, hanem egész teremtésében. A csövesek nem kímélték egymást. Ha valamelyiküknek volt valamije, azt az erősebb elvette. Az erő dominált és ez teremtett hierarchiát közöttük. Az erkölcsre sem tanította Francescót senki, mégis tudta, hogy más dolgát elvenni nem szabad és ha ilyet látott, szólt. Három éves gyerekként megverte egy részeg, mert a kicsi őt is rendre intette.²³ Ez azért még a nyomortelep lakóit is megosztotta. Volt, aki kedvelte, de volt, aki kifejezetten rühelte, mert nem akart maga mellett tudni senkit, aki gyengeségeire hívta fel a figyelmet, pláne, ha ez egy három éves fekete fiúcska.

A pap, aki Francescót megkeresztelte, néha ellátogatott hozzá. Tanítgatni próbálta. Francesco mindenre nyitott volt, különösen arra, ha foglalkoztak vele. Kedvelte a papot, miközben itt a nyomortelepen volt a hazája. Ő ide szocializálódott, nem is tudta, hogy ezen kívül más fajta élet is létezhet. Szörnyű dolgokat élt át. A szeme előtt leszámolások, disznó jelenetek, fajtalanzkodások zajlottak le, de a Teremtő vele volt, ő ezek egyikébe sem keveredett bele. Amit látott, mindent elraktározott. Kisgyerekként túlretté vált. Szókincse csak az a nyomortelepi szleng volt, amiben felnőtt, de az nem volt alkalmas arra, hogy mindent kifejezzon, ami benne volt. Nem tudta, hogy miért feszengett, miért nem tudta kifejezni magát. Óvodába nem járt, senki nem taníttatta gyerekdalokra, versikékre.

Évek teltek el, majd egy alkalommal a nyomortelepen razziát tartottak és a rendőrök Francescót is beszállították. Talány volt számukra Francesco kiléte. Beszélt olaszul, öt éves csöves volt, de fekete! Legszívesebben kiutasították volna az országból, mint a legjobb megoldások legjobbika, de egy öt éves gyerekkel nem lehetett ezt megtenni! Papírjai nem

²² Nagy szerencse kell ahhoz, hogy egy árva Afrikában jó családhoz kerüljön. Ha más afrikai család fogadja örökbe, akkor gyakran rabszolgasorsra jut, ha pedig „civilizált” fehér társadalmak családjaihoz kerül, akkor több esetben pedofil kéjencek áldozatává válik. A legelképesztőbb, hogy Afrikában a szervkereskedők jóvoltából rengeteg gyermek válik védtelen prédává.

²³ Jézus a bölcsekhez beszélhetett és tanította őket. Francesco előtt és akiket ő megtestesít, szerényebb lehetőség áll.

voltak, így ügyében nyomozás indult, de Francesco néven nem találtak eltűnt gyereket. Így végül a kisiú egy intézetbe került.

A San Pedro nevelőintézetet a római katolikus egyház tartotta fenn Róma külvárosában. Papok és apácák foglalkoztak a kicsikkel, akiket tizenhét éves korukig tanítottak alaptudományokra, hittanra. Emellett a diákok a gyakorlati életből is kaptak felkészítést, kertet műveltek, főztek, mostak, alapvető szereléseket a ház körül el tudtak végezni. A kisdíákok a San Pedro egyenruháját hordták, abban jelentek meg tanításon és istentiszteleten egyaránt. A kis Francesco mindenkinek szemet szűrt, hiszen ő volt az egyetlen fekete gyerek. Az apácák észrevették, hogy kifejezési zavarokkal küszködik ezért külön foglalkoztak vele, hogy szókinccse fejlődjön. Ide csak fiúkat vettek fel, de az ezzel szomszédos épületben ugyanennek a rendnek egy lányintézete is működött. A tanárok átjárhattak oda, a diákok nem.

Vasárnap a kötelező istentiszteleteken láthatták egymást kizárólag a fiúk és a lányok, de ott is külön padosorokban lehetett csak ülniük. A kis Francesco szeretett tanulni. Szépen lassan behozta a lemaradást, megtanult késsel, villával enni és tisztálkodni. Haját először kopaszra nyírták, később egy rövid frizurát megengedtek számára. Volt egy kedvenc apáca tanítónője, aki komolyan vette Francescót. A tanítónő sokat kérdezte a nyomortelepről, a csövesek életéről. Amikor Francesco válaszolt, csak az ott felszedett szlenggel tudta kifejezni magát. Ez valahol belül tetszett az apácának, de mindig kijavította a kisiút. A többiek sokszor kinevetették története miatt, de a tanárnő sohasem. Sőt, Francesco elbeszéléseit követően Jézus és a többi szentek életeiből merített példákat. A gyerekeket arra intette, hogy az igazi szenteket a nyomor gyarapította és példát mutattak az embereknek. Francesco sokat kérdezett ezekről a szentekről, szerette az apáca meséit hallgatni. A fiúcska élete kiegyensúlyozottá vált, bár sokat kellett alkalmazkodnia, hiszen ő egy teljesen más rendből jött ide. Egy olyanból, ahol minden volt csak rend nem. Egy pap megtanította kertet ásni. Nagyon serényen dolgozott a kis Francesco, mindig az első akart lenni. Még akkor is ásni szeretett volna, amikor már rég az internátusban lett volna a helye. A pap megkérdezte, miért akar ásni? Azért, válaszolta Francesco, mert a tanító néni a szentekről azt mondta, hogy minden idejüket szolgálattal töltötték. A pap hosszan nézett maga elé, majd szemével követte az apró gyermeket, ahogy az ásóval küszködik. Egy keresztet vetett rá, majd elvette tőle az ásót, megsimogatta a fejét és az internátusba kísérte.

Egy alkalommal vendég jött a San Pedro nevelőintézetbe. Charles atya érkezett Amerikából. Beszélt olaszul is bár erős amerikai akcentussal ejtette a szavakat. Charles atya nagy tiszteletben állt, a Vatikánban is ismerték, de most első dolga az intézet volt. A gyerekeknek rengeteget beszélt a szeretetről. Gyakran érzékenyült el. A gyermeki ártatlanság és a Jézusi szeretet között a híres „engedjétek hozzám a gyermekeket” Bibliai idézettel vont párhuzamot. Feltűnt neki Francesco és gyakran felhívta. A kisiú a maga őszinte megnyilvánulásával és tisztaságával nagy hatást tett az atyára. Maradj itt az óra után, mondta Charles atya, beszélni szeretnék veled. Francesco nem tudta, miért akar vele külön találkozni, de büszke volt, hogy a nagy Charles atya akar tőle valamit. Amikor a fiúk elhagyták a termet, Charles atya tovább beszélt a szeretet mindenhatóságáról és minden második mondatával önmagát érzékenyítette el. Annyira beleloallta magát, hogy egészen közel húzódott Francescóhoz, combjára tette a kezét, már a könnycsepp is megjelent a szeme sarkában, majd hirtelen megcsókolta a kisiút. Francesco nem tudta, mi történik vele. Charles atya biztos nem akar rosszat, gondolta. Ekkor kivágódott az ajtó és berobbant tanítónője. Dicsértessék atyám, mondta undorral teli, feszültségtől remegő hangon. És a te lelkeddel, tért magához Charles atya. A Vatikánban már várják, atyám, folytatta az apáca gúnyosan és a kisiút kivezette a teremből. Francesco ráérezett arra, hogy Charles atya valamit akart tőle, de fogalma sem volt, hogy mit. Charles atya nem jelentkezett többé.

Teltek, múltak az évek, Francescóból daliás ifjú vált. Mindent szeretett, ami könyv volt. Nem csak hittant olvasott, bár a szentek életével sohasem hagyott fel. Kedvelte az irodalmat és a könnyű műfajt is. Más szórakozása, mint olvasás, gyakorlatilag nem is lehetett. Bár vasárnaponként istentiszteletre is szeretett járni, de ezt nem bigottságból tette, hanem tetszett neki Barbara, egy feketehajú, nagy szemű tipikus dél olasz kislány. Francesco most érezte azt a kellemes bizsergést életében először, melyet egy románc nyújthat. Barbara nem sejtett semmit, csak mosolygott rá, amit Francesco biztatásnak velt. A fiú, életében először szerelmes lett. Talán többet szenvedett ettől az érzéstől, mint a nyomortelepen gyermekkorában összesen. Amikor Barbara ránézett, Francesco szégyenlősen félrekapta a fejét. Barbara játéknak vette a dolgot és még integetett is Francescónak. Ő megilletődve emelte fel kezét, ebben semmilyen férfias határozottság nem volt. Francesco egész hete azzal telt, hogy várta a vasárnapokat. A miséken szégyellte magát, alig mert Barbarára nézni, majd egy hétig önmagát vádolta, hogy lehetett ilyen hebehurgya, kétfallás? Majd új terveket szőtt, melyben igazi nemes lovagként akart feltűnni Barbara óriási szemei előtt, de ebből megint csak nem lett semmi és minden kezdődött előlről. Hónapok teltek el így.

A San Pedro vezetősége, az intézet névadójának és védőszentjének napján, egy kis megemlékezést, ünnepet szervezett. Szerény keretek között mulattak ugyan, de volt egy kis torta, üdítő és fényképezés. Ezt már alig várta Francesco. A csoportos fénykép mellett azt szerette volna, ha az apáca tanítónőjével együtt is készítenek róla egy képet. Francesco az előírással egyenruhát viselte. Az apáca a San Pedro bejárat kapujához vezette Francescót, ahol a névadó neve alatt az intézet címere is szerepelt egy nagy feszülettel. A tanítónő nagy melegséggel nézett Francescóra, mint anya a fiára. Ezt a képet Francesco családi emlékként őrizte, mert ez volt az egyetlen róla készült kép. Esténként elővette és titkon áldást kért a tanárnőjére. Ez a kép egész életében elkísérte.

Francesco a tizennyolcadik évébe lépett, végzés előtt állt. Átlagos felkészültséggel ment neki a záróvizsgáknak és átlagos eredménnyel zárta tanulmányait. El kellett hagynia a San Pedrót, de fogalma sem volt, hogy mihez kezdjen. Nem tudta milyen élet az ott kinn, a falakon túl. Igaz, gyermekkorában sem tudta, milyen a nyomortelepen túl. Francesco így két teljesen különböző zárt világban nevelkedett, melyekből az egyikre már csak nyomokban emlékezett.

Az apáca magához hívatta. Francesco most léphetett be először, egyben utoljára ebbe a szobába. Az apáca asztalán egy kislány képe állt, akinek a kezét az anyukája fogta. A kislányon szakadt ruhácskák voltak, és egy kopott játékmacit szorongatott az egyik kezében. Francesco szeme megakadt a képen. Sokáig nézte a kislányt, de nem mert semmit kérdezni. Ez én voltam, mondta a tanítónő. Én is nyomortelepen nevelkedtem. Amikor serdülő lány lettem szörnyű dolgokat műveltek velem. Megbecstelenítettek. Utána kerültem ide. Mindig van újrakezdés, mindig van remény, sohase add fel Francesco. Magához ölelte a fiút és elmondtak közösen egy Miatyánkot. Francesco soha nem látta többé az apácát.

A legény a falakon kívülre került. Volt valami kezdő tőkéje, mert a rend arra ügyelt, hogy ne üres kézzel bocsássa el tanítványait, de az utca népe is tudta, hogy aki onnan kikerül, pénz van nála. Ebben az időszakban szélhámosok, bűnözők tucatjai várták a kikerülő diákokat, akik visszautasíthatatlan ajánlatokat tettek lakásra, állásra és mindenre, amire a diákok szeme megcsillant. Francescót egy étterembe vetette a sors. Mosogatott, takarított és becsülettel ellátta feladatát. Az étterem este inkább kocsmává alakult, de Francescót ez nem zavarta, dolgozott tovább. Az esti műszakban a részek sokszor molesztálták, kikezdték bőrszíne miatt, de a fiú mindig kibújt, sohasem tudtak belekötni. Egy alkalommal egy fekete bőrű társaság tévedt az étterembe. Mindegyik köszönt Francescónak, mintha régi ismerősök lettek volna. Ez nagyon imponált a legénynek. Ez jelzés volt a közös gyökerekre, ami jól esett neki, hiszen saját származásáról nem tudott semmit. Ő Olaszországban kutatott fekete szülők után,

de kilátástalan volt bármilyen nyomozást elkezdni, úgyhogy fel is hagyott vele. A fekete társaság többször is betévedt esténként. Mindig úgy üdvözölték Francescót, mintha testvérek lettek volna, még meg is ölelték. Egy alkalommal egy részeg olasz vendég kutyául bánt az ifjúval, ott alázta meg, ahol tudta. Francesco állta, mert mindig a szentek élete és szenvedése jutott az eszébe, melyeket az apáca mesélt neki. Túrte most is, de az egyik fekete vendég felállt, odament az olaszhoz és egy hatalmas pofont leverte neki. Majd felemelte a földön fekvő olaszt és arcát Francesco felé tartotta. Kérj bocsánatot a testvéremtől, te féreg, üvöltötte. Bocsánat, mondta elhalkuló hangon az olasz miközben orrából patakokban ömlött a vér. Nem hallottam, horkant fel újból a fekete férfi. Bocsánat, ismételte az olasz érthetőbben, majd elengedte őt a fekete. Az étteremben csend lett, mindenki a feketéket nézte. Francesco kiment hozzájuk és megköszönte, amit érte tettek. Majd a fekvő olaszhoz ment, felsegítette és kikísérte. Úgy ment mellette, mintha a legjobb barátja lett volna. Féltő gonddal vezette őt fel a lépcsőn, lépésről lépésre. A feketéket is meglepte Francesco reakciója. Amikor a fiú visszament a helyére, az egyik felállt és a kezét nyújtotta. Rahim vagyok, Szomáliából. A többi barátom is mind odavaló. Gyere, csatlakozz hozzánk. Nem tudok kijönni hozzátok, felelte Francesco, mert ez a munkahelyem. Rendben, válaszolta Rahim. Akkor, ha szabad leszel, elviszünk máshová. Az jó lesz, bólogatott Francesco. Hétfőn este, igen hétfő, az jó lenne, nyögte ki gyermeki ártatlansággal a legény.

Hétfőn Rahim megjelent. Gyere testvér, elmegyünk egy helyre és bemutatom a barátnőmet is. Francesco zavarba jött, mert ő még nem volt hozzászokva olyan társasághoz, ahol lányok is vannak. Tördelte a kezét. Az jó lesz, válaszolta egészen furcsán. Beültek egy autóba, ahol már két másik szomáliai várta őket. Béke veled testvér, és a kezébe csaptak. Te honnan jöttél? A San Pedróból válaszolt Francesco. A szomáliaiak ilyen országról még nem hallottak, de nem kérdezték többet, elfogadták. Rahim két éve érkezett Olaszországba, ide menekült az otthoni háborús események miatt. A többiek is hasonló módon, mind menekültek voltak. Aránylag jó módban éltek. Francesco nem is értette, miként lehet a menekülteknek ennyi pénzük, kocsijuk és hogy ehetnek drága ételeket minden nap éttermekben. Bár alkoholt, azt sohasem ittak, az igaz. Most is egy étterembe tartottak. Rahim ment be elsőnek és az egyik asztalhoz ment, ahol egy fekete hajú, feketeszemű, tipikus dél olasz lány várta. Barbara volt. Amikor Francesco meglátta, földbe gyökerezett a lába. Nem tudott az asztalhoz menni, a többieknek kellett noszogatni. Végül odalökdösték a fiút. Barbara ránézett és hasonló módon meglepődött. Francesco, te itt? Szia, Barbara, rég nem láttalak, kezdte félszegen Francesco. Hogy megy sorod? Ti ismeritek egymást, kérdezte zavarodottan Rahim? Igen, mondta Francesco, Barbara is a San Pedróból jött, vetette oda félénken. A San Pedróban feketék és fehérek együtt élnek, döbrentek meg a szomáliaiak? Csak én voltam egyedül fekete, mondta halkan Francesco. Szegény testvérünk, bólogattak a fiúk együttérzően. Francesco látta, ahogy Barbara Rahim mellett ült, néha rátámaszkodott a vállára és megcsókolta. Az ifjú ilyenkor elkapta a fejét. Ott belül mindig arra vágyott, hogy Barbara és ő... esetleg... de ezt most elhessegette.

Eltelt az este, a társaság jól érezte magát, egyedül Francescónak volt mindez idegen. A szomáliaiak visszavitték őt autón az étterembe, ahol a raktár egyik számára kiürített helyiségében dolgozott és lakott egyidejűleg. Az autóban Barbara is vele utazott és amikor kiszállt, adott neki búcsúzóul egy pusztit. Francesco nagyon megijedt. Ilyet még nem kapott egy lánytól sem! Amikor az autó továbbhaladt, még sokáig tartotta egyik kezét a puszi helyén, mintha visszafogná, el ne szálljon onnan. Aznap elővette az egyetlen fényképét, amely a San Pedro bejáratánál készült az apácaival. Nézte és beszélt hozzá, mintha anyjának mesélné el titkait. Ezután visszatette tárcájába a képet és nyugovóra tért. Másnap szolgálatba állt, ott folytatta, ahol előző nap abbahagyta. Rahim este arra járt, beköszönt, de csak azért, hogy lássa, semmi több. Ilyet még senki sem tett Francescóval! Csak azért idejön valaki, hogy üdvözöljön? Érezte, hogy ezek a szomáliai fiúk mások, nagyon jól esett minden, amit tőlük

kapott. Rahim harmadnap is beköszönt. Barbara is üdvözl, kiáltotta Francescónak. A fiúval madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt! A rákövetkező héten, már meg sem beszéltek, jöttek Francescót és felpakolták. A lényeg, hogy együtt voltak. Barbara már várt rájuk, ugyanúgy ahogy előző alkalommal. Francesco most is kapott tőle egy pusztit. Ezen az estén a fiú már oldottabban viselkedett. Kezdte élvezni az együttlétet. Végre volt baráti köre, vagy testvéri köre talán? Már nem zavarta, hogy egykori szerelme Rahimmal van. Láta, ahogy fogják egymás kezét, észrevette tekintetüket és megtapasztalta két szerelmes vonzalmát, akik maguk mellett akarják tudni a másikat. Megfigyelte, ha Rahim kimegy valahová, Barbara szemeivel követi őt és addig a bejáratot figyeli, amíg Rahim újból fel nem tűnik. Ha Barbara megy ki, akkor Rahim teszi ugyanezt. Rahimnál mindig sok pénz volt. Gyakran ment ki és gyakran jött vissza.

Hónapok teltek el, Francesco minden héten a fiúkkal és Barbarával tartott. Egyik alkalommal megfigyelte, hogy Rahim zsebében kis műanyagzacskókban cukorszerű anyag volt. Amikor kiment valahova, úgy jött vissza, hogy kevesebb zacskó maradt a zsebében. Nem tudta mi az, nem is érdekelte. Sokszor Barbaránál is voltak ilyen zacskók és amikor Rahim zacskói elfogytak, akkor Barbarától vette át a nála levőket. Francesco sejtette, hogy valami titkos dolog lehetett, mert sokat sutyorogtak egymás közt és szemmel láthatóan mindenkire figyeltek, aki az étterembe bejött. Francescónak semmi gyakorlata nem volt az élet ilyen oldaláról, ő csak azt szerette volna, ha mindenki, aki körülötte van boldog és megelégedett lenne. A tanítónőjére és a szentekre gondolt, akik az emberek boldogulásáért kemény sorsokat vállaltak. Elhatározta, ha úgy adódna, ezekért a fiúkért és Barbaráért ő is szívesen áldozna.

Egy hétfői napon a szokásos módon találkoztak és mentek egy új helyre. Barbara már itt is várta a fiúkat. Francesco látta Rahimnál a zacskókat és Barbaránál is. A fiú rosszat sejtett és figyelt. Rahim ugyanúgy ki-be járkált, mint az előző helyen, a zacskók is fogytak a zsebéből. Éjszaka közepe felé járhatott, amikor kicsapódott az ajtó és állig felfegyverkezett rendőrök lepték el a helyiséget. Francesco életében először határozott tette szánta el magát. Senkit sem kérdezett. Belenyúlt Rahim nadrágzsebébe és Barbara retiküljébe, kivette a zacskókat és mind a saját zsebébe tette. Rahim tárcáját igazolványaival együtt szintén magához vette a fiú zakójának belső zsebéből és helyére a sajátját tette úgy, hogy előtte kivette belőle az egyetlen fényképét az apácával és a San Pedro diákigazolványát. Ezeket magánál tartotta. A kutyák már messziről érezték a kis zacskók szagát. Amikor Francescót megmotozták, megtalálták nála az anyagot és igazolványai alapján úgy azonosították, hogy ő Rahim, aki két éve menekült Szomáliából. Francesco örült. Végtelen örömet érzett bensőjében, hogy tehetett valamit azokért, akiket szeret. Nem bánta hová viszik, mi lesz vele, ő hallatlan boldog volt és tudta, hogy tanítónője is büszke lenne rá. A rendőrök megbilincseltek és kituszkolták, miközben Rahim, Barbara és a többiek lebénultak a döbbenettől. Francesco olyan gyorsan cselekedett, hogy nekik reagálni sem volt idejük! Ámulva tekintettek némán Francescóra, ahogy lökik, vonszolják őt, miközben a fiú mosolygott. Őszinte szívből mosolygott és egyszer, talán utoljára, visszanézett rájuk. Szemében ott volt az üzenet: legyetek boldogok!

Francescót a rendőrségre szállították, ahol jegyzőkönyvet vettek fel. Végig Rahimnak szólították és ő helyeselt. Igen, Rahim vagyok. Kiutasították Olaszországból, vissza Szomáliába.

Három hónap telt el azóta, hogy Francescót letartóztatták. A gép, amelyen Mogadishuba szállították, tele volt kutasított szomáliakkal. Nem tudta, hogy arra a földrészre szállították, ahol tizennyolc évvel ezelőtt született, mégis valami közeledést érzett belülről. A repülés alatt többször elővette a fényképet és tanítónőjének, mintha ezt súgta volna: hazamegyek anyám!

Mogadishu repülőtérén nem sokat kérdeztek. A határőrök álmosan végiglapozták Rahim papírjait és Francesco beléphetett. Arról hallott a szomáliai fiúktól, hogy itt háború van, de nem tudta, milyen az a háború. Fogalma sem volt arról, hogy az ország különböző területei

más kézbe tartoztak, akik gyilkolták egymást. Ő Mogadishuba, a fővárosba érkezett, ahol a kormány erői tartották fenn a rendet, de a városhatártól hatvan kilométerre már a Sábáb²⁴ ellenőrzése alá tartozott egész dél Szomália. A Sábábról sem tudott semmit a fiú. Nehéz is lett volna elmagyarázni neki, hogy kik is ők. Talán úgy értette volna meg, ha a római nyomortelep emlékeit idézi vissza azokkal az alakokkal, akik itt más elvek jelszavaival és fegyverekkel a kézben uraltak egy fél Olaszországnyi területet. Megnézte Rahim papírjait. Abban az állt, hogy Chisimaióban született. Melege volt, innia kellett. Volt egy kis pénz nála, amit beváltott és vett egy üdítőt. Francesco csak olaszul tudott. Pötyögött egy kicsit angolul is, éppen annyit, amennyi a San Pedróban ráragadt, de az csak pár szó volt. Szomália egykor olasz gyarmat volt, az idősek beszéltek is a nyelvet. Megitta az üdítőt és megkérdezte a boltost, hogy talál Chisimaióba. Az a fejét fogta. A város Mogadishutól délre fekszik a tengerparton, de a Sábáb kezében volt. Az irányt megmutatta, de nem tanácsolta Francescónak, hogy elhagyja a fővárost.

A fiúban az volt, hogy hírt visz barátjáról a hozzátartozóinak, hadd örüljenek. Egy poggyásszal a kezében nekivágott az útnak. Megállított egy teherautót, amely elvitte egy darabig, majd kitette. A sofőr csak legyintett rá. Egyszer-egyszer lövéseket hallott, de ezek itt teljesen normálisnak hatottak. Sorozatok, lövések, robbanások váltották egymást közel és távol. Nem aggódott, mert tudta, hogy azt tette, amit a szentek tettek volna. Egyedül bolyongott a fővárostól délre egy úton, amelyen nem sok jármű járt. A környéken nem volt egy ép ház, egy karbantartott terület. Minden az enyészeté lett. Mintha egy emlékkönyvben járt volna, amely egy régi, elfeledett életről mutatott volna képeket. A fiú letelepedett egy fa alá az árnyékba és elaludt. Álmában megjelent a San Pedro és egykori társai. Jelentéktelen dolgok ugrottak be képbeváágásszerűen, ezeket nem kötötte egymáshoz semmilyen történet. Arra ébredt, hogy valaki rugdosta a lábát. Felnyitotta a szemét és öt szakállas alakot látott, akik géppisztolyokat tartottak rá. Rájuk nézett és köszönt: bon giorno. Olaszul köszönt, mert úgy tudott. De a szakállas alakok valamilyen érthetetlen helyi nyelven üvöltöztek vele. Felbőszítette őket a bon giorno. Többször megütötték, kezeit összekötözték és egy kis szállítójármű platójára vetették, amelyen egy kisebb fegyverarzenál volt. Nem értett Francesco a fegyverekhez, de sejtette, hogy ezek nagyon veszélyes dolgok lehetnek. Három marcona alak mellé ült a platóra, őt nem hagyták felülni, feküdnie kellett. Néha egyikük még a lábát is Francescóra tette, mintha egy vadat ejtett volna el. Így vitték a fiút egy távoli helyre, ahol ápolatlan külsejű, sárga fogú, csak artikulálatlan hangokon kommunikálni képes emberek százai lehettek. Számos arab feliratot látott mindenhol, de nem tudta mi az. Leszedték a platóról és belökdösték őt egy lerobbant, koszos épületbe, amely tele volt szeméttel, papír és üveghulladékokkal. Az áporodott húgy- és ürülékszag áthatott mindenben. Betuszkolták egy szobába és rázárták az ajtót. Francesco imádkozott. Nem magáért imádkozott, hanem Rahimért, Barbaráért és a tanítónőért, hogy legyenek boldogok. Arcára mosoly került, ahogy szeretteire gondolt. Hirtelen berúgták az ajtót és megjelent három szakállas, turbános figura állig felfegyverkezve. Salam aleikum mondták, mire Francesco: bon giorno, válaszolta. Puskatussal hátba verték, a fiú alig kapott levegőt. Salam aleikum üvöltötték, de erre már nem tudta mit mondjon, elvégre nem mondhatta, hogy dicsértessék! Halkan, félénken ismételni próbálta... salam... aleikum. A három férfi arca megenyhült, mintha jóságosak lettek volna. Továbbra is helyi nyelven beszéltek hozzá. Francesco olaszul válaszolt, mire mindig elpüfölték, majd megelégtették és magára hagyták. Később beadtak neki egy tál főtt rizst és egy koszos pléhbögrében vizet. Itt töltötte az éjszakát. Nem félt, imádkozott. Másnap napfelkelte előtt felébresztették. Kivezették egy udvarra, ahol több száz ember várt valamire. Egy idős szakállas férfi felállt és előre ment. A többiek mögé álltak sorokban, Francesco az utolsó sorban kapott helyet. Az öreg a fejével intett valakinek, aki rákezdett: Allah akbar...

²⁴ Szélsőséges iszlám szervezet, amely Szomália déli részét tartotta ellenőrzése alatt.

Majd az egész társaság az öreg mozdulatsorait követte. Ez Francesco számára imának tűnt, de sohasem látott még ilyet. Amikor bámulta őket és nem követte a mozdulatokat ugyanúgy, akkor a mögötte álló fegyveres belerúgott egyet. Az ima végén Francescót nem vitték vissza, itt kellett maradnia az udvaron. Megjelent pár alak körülötte, az egyik kezében ott volt Francesco poggyásza. Salam mondták, most már ő is azt válaszolta, salam és nem lett baj. Megjelent egy magasabb személy ugyanolyan szakállal, mint a többiek. Mindenki tiszteletadóan üdvözölte és ő is leült a földre. Az egyikük a poggyászában kotort és a tárcáját vizsgálta. A magas alak olaszul szólt Francescóhoz. A fiú megkönnyebbült. Honnan jöttél Rahim, kérdezte. Olaszországból, felelte a fiú. Mit kerestél te Olaszországban Rahim, kérdezte gúnyosan a magas. Én ott nevelkedtem, ott éltem, válaszolta Francesco, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. De ez arra nem volt természetes. A tárcájából előkerült az egyetlen képe és a diákigazolványa a San Pedróból. A képen ott állt Francesco, akire az apáca anyai szeretettel nézett és mellettük ott lógott a hatalmas címer a kereszttel. Rádadásul a diákigazolványon is ugyanolyan címer állt. Az emberek felbőszültek és ütötték, vágták Francescót, de ő tűrte és belül boldog volt. Most is szeretteire gondolt. A magas szitkokat szórt rá. Te vatikáni ügynök, te keresztes bérenc. Elárultad az Iszlámot, ezért lakolnod kell. Mit képzelsz? Azt hiszed, hogy te minket át tudsz téríteni? Te disznóevő hitszegő alávaló kutya! Dühében egy-két nyálcsepp is kifröccsent a száján.

Francescót egy fal elé állították, amelyen Korán idézetek álltak. Hoztak egy kamerát. Amikor szóltak, hogy a felvétel megindult, melléállt pár szakállas alak egy karddal és az egyikük lesújtott rá. Francesco a földre zuhant, mellkasából patakokban tört ki a vér, de boldog volt. Csak szeretteire gondolt. Tudta, ha ő akkor nem cserélte volna el az igazolványokat, akkor most Rahim állna itt vérbe fagyva és Barbara sem lehetne boldog.

Eloi, Eloi Ma Sabaktani. Ez volt az utolsó mondata. Aki ismeri a Bibliát, az tudja, hogy Jézus utolsó szavai nem ezek voltak. Ő azt mondta kínhalála előtt: Eloi, Eloi Lamma Sabaktani, azaz Istenem, Istenem, miért hagytál el? Francesco nem ezt mondta. Eloi, Eloi, Ma Sabaktani azt jelenti, hogy ISTENEM, ISTENEM, TE **NEM HAGYTÁL EL!** Halálakor még annyit sem kételkedett a Teremtőben, mint...

Francesco kivégzéséről készült fotókat az egész világon bemutatták. A Sábáb azzal vádolta Vatikánt, hogy ügynököt küldött a területére. A nyugat úgy vélte, hogy egy Francescóra hasonlító Sábáb ügynök fog a közeljövőben területén bombát robbantani és ez csupán egy figyelemelterelő akció volt. Így titkon Francesco feltámadását és felbukkanását várták. Fényképeit a körözöttek és a világ legkeresettebb bűnözői között tartották nyilván. Mindenki ügynökökről, titkos akciókról beszélt, stratégiákat állítottak fel, elemeztek és közben a világ elvesztett egy szentet, aki életében talán többet szenvedett, mint.... Az ő szenvedése is ember-életeket váltott meg. Milyen infantilis, gyermeki is az a szeretet! Gyakran megmosolyogtató! Milyen keserű a száj, ha nincs többé!²⁵

És még hány ilyen ember van velünk, mint Francesco!!! Ezrek, talán milliók éltek és élnek hasonló életet! Nyomukban nem alakulnak egyházak, nem írnak róluk evangéliumokat, mondásaikat nem jegyzik fel, tetteik nem kerülnek be a szentek történetei közé, nevükben az önmagukat felkent új apostolok nem tesznek csodákat! Nem kell messiásra, megváltóra várni, itt vannak közöttünk!

²⁵ Jézus a megváltó... Nem vitatható. De hányan mások is megváltók, akikről nem tud a világ! Milliók szenvednek velünk ezen a Földön, kiknek élete éppúgy üzenetet hordoz, mint Jézusé. Ők is ártatlanul szenvednek és halnak meg. Róluk nem beszél senki. A ma próféciai itt zajlanak mellettünk és ügyet sem vetünk rájuk.

Amikor a fiú megszületett tizennyolc évvel ezelőtt Niameyben a bódésoron, anyja a Tidjani nevet adta neki. Azért lett ez a neve, mert Nigerben és Csádban a Tidjani szúfi iszlám irányzat a legelterjedtebb és anyja ettől a névtől várt támaszt. Később a pap Assisi Szent Ferenc oltalmába ajánlotta a fiút, így lett Francesco. Igaz volt Leo és Rahim is, de papírok nélkül született és úgy is halt meg. Akkor most melyik Mennyországba kerül? Talán már ő is boldog végre!

A világon az óta is mindent lehet, amit az erős akar! Vad ösztönök és gyilkos indulatok sorakoztak fel eredendően teljesen más tartalmú eszmék mögé. A világon ma azt is lehet.

3. PÁLCA

Amadu Szenegál fővárosában, Dakarban lakott családjával. Volof törzsből származott, amely Szenegál legnépesebb nemzetségét alkotta. A volofok kiváló kereskedők voltak, így a gazdaság az ő irányításuk alatt állt. Bár Amadu a volofok vezetőinek ágához tartozott, ennek előnyeit nem tudta kamatoztatni, mert apja még születése előtt meghalt, anyja pedig két éves lehetett, amikor örökre lehunyta szemeit. Amadut a nagybátyja és nagyapja nevelték.²⁶ Nagybátyja nem bízott semmit a véletlenre és Amadut születésekor Amadu Jean Pierre Musa Nurnak nevezte el, amelyben csak a Nur a családnév. Az Amadu az Ahmed helyi változata, Jean Pierre egy francia keresztény név, Musa, pedig Mózes helyi megfelelője. Így Amadu csecsemőkorában sokkal többet kapott az ökumenizmusból, mint a fejlett Európa adott bárkinek is.

A családfő úgy gondolkodott, hogy ő eleget nélkülözött, fiának jobb sorsot szán. Olyan megoldást akart találni, ha a muszlimok osztnak segítyt, akkor is beállhasson a fia a sorba, ha a keresztények, akkor is. Amadu együtt nevelkedett unokaöccsével, nagybátyja fiával, Bremával.²⁷ Az ő nevének eredeti arab változata Ibrahim volt, de ezt errefelé csak Bremaként ismerték. Mivel a család alapvetően muzulmán gyökerekkel rendelkezett, Amadut és Bremát kisgyerekként, főleg nagyapjuk kívánságára a közeli mecsetbe írták. Nagyapja sokat foglalkozott Amadual, ahogy ez a világon mindenhol szokás, hiszen csak a nagyapák veszik észre, hogy a kis unokák is emberek, mindenki más gyerekeknek tartja őket. A mecsetben a sejk a többi vele egykorú gyerekekkel az Iszlámra oktatta a fiúcskát. Amíg a helyi fiatal, tagbaszakadt óriási termetű sejk tanította őket, nem is volt semmi baj. Sok szeretettel és gonddal magyarázta a hittant, tanította a Korán olvasását. Amadunak szép hangja volt, ezért neki kellett imára szólítani a többieket, ő lett a gyerekek között a müezzin. Egy alkalommal a sejk látogatót kapott az egyik arab országból, aki kíváncsi volt a fiúkra. A srácok sokat készültek, hogy megörvendeztessék a hittanítót, akinek anyanyelve megegyezett a Korán nyelvével. A sok kis lurkó rengeteg idézetet és üdvözlést betanult.

Eljött a várva várt nap, megnyílt az ajtó és a helyi nagydarab tanító mellett megjelent Abdallah Yusuf sejk, aki Hafiz volt, tehát fejből ismerte a Koránt. Béke Vele, hangzott fel a gyerekek üdvözlése. Béke veletek, viszonzta Abdallah. A gyerekek előadhatták tudásukat, mindegyikük úgy produkálta magát, ahogy tudta. Mondták az idézeteket, a fohászokat, Abdallah pedig komoly arccal bólogatott és azt a pálcát lóbálta a kezében, amelyet a helyi tanító használt, de nem többre, mint a szövegek taktusának diktálására. Néha Abdallah suhintott egyet, ezzel adva hangsúlyt az egyes részek fokozására. Abdallah lehunyt szemekkel csak arra koncentrált, hogy a szöveget teljesen autentikusan, helyesen ejtse ki minden fiúcska és ha elhibázták, a bottal egyet az asztalra csapott, megállította őket. Addig ismételtette velük, amíg az tökéletesen nem ment. Abdallah számára nem tűnt fel, hogy gyerekek között van. Neki a Korán volt a fontos és az, hogy minden ugyanabban a mederben folyjék tovább, ahogy apja, nagyapja és az ő ősei követték a hitet. Ebből Abdallah semmit nem engedett. Majd a maga módján kötetlen beszélgetésbe kezdett. Megkérdezte a fiúkat az Iszlám pilléreiről és

²⁶ Mohamed próféta, akár Amadu, szintén árva volt. Apja még születése előtt meghalt, anyja pedig születését követően nem sokkal. Először nagyapja, Abdel Muttalib, majd annak halálát követően nagybátyja, Abu Talib nevelte.

²⁷ Mohamed próféta együtt nevelkedett nagybátyja fiával, Ali ben Abu Talibbal, aki legfőbb támaszává vált.

mindegyik pillért kibeszélték.²⁸ Ez után, hogy elkápráztassa a gyerekeket, recitálásba kezdett. Gyönyörűen ejtett minden szót és előírászerűen kötötte a szavakat egymáshoz. Nem vétett egy betűt, egy hangzót, semmit. Amadu tátott szájjal bámulta az arab sejket. Amikor a sejk befejezte a recitálást, Amadu feltartotta a kezét. Mit akarsz, gyerek, kérdezte a sejk? El tetszene mondani, hogy miről szólt az, amit idézni tetszett? tudakolta Amadu. Persze, kisfiam, mondta a sejk és nekikezdett lefordítani a szöveget franciára. Amikor a végére ért, Amadu újból feltartotta a kezét. A sejk egy kicsit türelmetlenebbül kérdezte, hogy mit akar? Mit jelent az, kérdezte Amadu, hogy Allah az eget és a földet egyben teremtette és azután ezeket szétbontotta, ahogy mondani tetszett? Az arab nem értette, hogy mi nem világos ezen, miért kekeckedik vele Amadu! A sejk felállította Amadut és visszakérdezett, miért nem egyértelmű számára az, hogy Allah mindent egy tömegben teremtett és azt feldarabolta? Ez pofon egyszerű! Amadu megszegyenülve állt, azt hitte dicséretet kap, mert okosat kérdezett, ehelyett letromfolták.²⁹

A többi fiú is megszeppent. Minden kedvük elment a kérdezősködéstől. Az arab nem állt meg ezen a ponton. Mondd, fiam, hogy hívnak? Amadu Jean Pierre Musa Nur, felelte csendben Amadu. Micsoda, értetlenkedett az arab? Jean Pierre is, meg minden, kérdezett vissza? Majd odament a kisfiúhoz és a pálcával egy jó nagyot a fenekére húzott.³⁰ Amadu ott állt ártatlan képpel a társai előtt, nem fogta fel, hogy mi történt és ha nem lépett volna közbe a nagydarab tanító, akkor lehet, hogy még többet kapott volna. Így jár az, aki meg meri kérdőjelezni az örök igazságot! Így járnak azok, akik nem idevalók, rikácsolta Abdallah! Szegény Amadunak esze ágába nem jutott megkérdőjelezni az igazságot! Sőt, jobban meg akart bizonyosodni arról, azért kérdezett! De most valóban úgy érezte, hogy nem odavaló. Unokaöccse szemében egy könnycsepp jelezte, hogy Brema teljesen Amadu oldalán áll és Abdallah ütése őt is érte. A verés nyomán egy pillanatra az ateizmussal kacérkodott, ha egyáltalán tudta volna mi az.

Amadu sírva hazament és elmondta nagyapjának mi történt vele. Az öreg arca elkomorult, mintha ő is felidézett volna magában valamit a múltból, majd megcirógatta a kis unokája fejét.³¹ Oda se neki Amadu, mondta! Ennek az Iszlám nem a vallása, hanem a betegsége! Te pedig nagyon okos kérdést tettél fel! A tudósok csak manapság jöttek rá arra, hogy az egész világegyetem egy pontból indult ki egy ősrobbanással. A nagyapa elmondta Amadunak a Big Bum elméletet úgy, hogy a fiúcska is értse. Ezek után a nagypapa addig nem engedte az unokáját a mecsetbe, amíg Abdallah sejk ott vendégeskedett. Több fiú ugyanígy bojkottálta ugyanezt az időszakot. Amadu nagybátyja és a nagyapa maguk között is megtárgyalták a fiú dolgát. Az a jó, összegezte a nagyapa, ami nincs elrontva. Márpedig az nincs elrontva, amit békén hagynak.³² Amadut egy ideig békén kell hagyni, szólt higgadtan. Ha a fiú tud írni és

²⁸ Az iszlám öt pillére: 1. Siháda, azaz a hit megvallása. Nincs más Isten, csak Allah és Mohamed az ő prófétája. 2. Napi öt ima. 3. Böjt Ramadán havában. 4. Zakat, azaz 2,5% adó befizetése a jövedelemből és 5. Zarándoklat Mekkába.

²⁹ Az Iszlám úgy kezdte pályafutását e földön, hogy letörte a bálványokat és mára az Iszlám is bálványimádássá lett. A Korán, mely magában hordozza a tudományt, vallást és filozófiát, mára megszilárdult, értelmét veszített bálvánnyá alakult, melyet papagájként bebifláznak, recitálnak, de mély értelmét megközelíteni sem próbálják. A természetes kérdések felvetése is bűn...

³⁰ A mai elkorcsosult Iszlám szemlélet nem tűr meg semmit, ami más felfogást idéz, így Amadu többi nevét sem. Annak az Iszlámnak, ami a legbefogadóbb vallásként érkezett a földre, mára a legkita-szítóbb társadalma keletkezett.

³¹ Mohamed prófétának nagyapja, majd nagybátyja kelt védelmére saját törzse, a Koreishiekkel szemben.

³² Ez az Iszlám egyik alaptana. A „fitra” a teremtés által elrendelt programozottság, ami automatikusan jó. Ezt az ember a neveltetéssel és az irányultsággal rontja el.

olvasni, bölcsé otthon is válhat, mondta. A tudatlanságot pedig nem lehet Iszlámmal megmagyarázni. A nagybácsi nem akart megállni ezen a ponton, de a nagyapa visszatartotta. Hagyd fiam, mondta! Gondolod, ha máig nem fogták fel mit csináltak az őseinkkel az Iszlám nevében, akkor egy pofontól megváltoznak?³³

Amadu ehelyett zenét tanult és a nagyapa bölcs döntése nyomán hitéből sem tért ki. Kivételesen tehetséges volt és kiválóan megtanult dobolni, énekelni, táncolni és pár hangszeren is játszott. Nem kottából tanult, hanem fül után, a kottát sohasem ismerte meg. Először családi ünnepeken, esküvőkön adhatta elő tudását, de ahogy tehetsége kitudódott, más helyekre is hívták. Olyannyira híre ment a fiúnak, hogy karácsonyi ünnepekkor a keresztények is kérték, hogy játsszon nekik. Amadu oda is elment és bizony profitált abból, hogy Jean Pierrenak is hívták. Brema állandó követője volt és a koncerteken Amadu segédjeként maga is beállt a művészpallátra mellé. A fiúból pénzkereső ember lett. Amellett, hogy játszott, tanult is. Rengeteg lemezt kapott. Mozart és Bach is volt közöttük, de ezeket először nem értette. Az ő műfaja a vidámság volt, a könnyű zene. Abba egész éjjel nem fáradt bele.³⁴

Amikor hazament, öreg nagyapja végigmondatta vele élményeit, ezzel maga is átélte fiatalkorát. Amadut a nagyapjához rendkívül erős szálak kötötték. Az öreg mindig arra biztatta, amit Amadu amúgy is szeretett volna. A fiú belevetette magát az életbe, élvezte annak minden gyümölcsét. Ezek a gyümölcsök, pedig megihlették és alkotni kezdett. Autodidakta módon komponált a barátságról, a szerelemről, de hitét sem hagyta cserben. Istenhez is szólt dalai-ban. A dalok, pedig mindenkit megérintettek, hovatartozástól, vallástól függetlenül. Rájött arra, hogy zenével ugyanazt az Istent tudta megszólaltatni és ez a közönséghez is átment. A zene egy olyan kifejezőeszközzé vált Amadu kezében, ami elmosta a nyelvi és vallási határokat. A népnek nagyon tetszett, de az egyházaknak nem. Minden oldalról támadták és azzal vádolták, hogy a híveket elcsábítja a mecsetek és templomok falai közül. Amadu senkit sem akart elcsábítani. Ő magának írta a zenét, nem a piacnak. Őt valami, vagy Valaki inspirálta, ezt adta tovább.³⁵ Az emberek Amadu muzsikájával azonosultak, az vitte közelebb őket Teremtőjükhöz, nem a sok példabeszéd.

A fiatalember rengeteg látogatót kapott. Közöttük olyan is volt, aki vissza akarta volna terelni őt a helyes útra. Ez az út, pedig az lett volna, ha Amadu felhagy a zenével és ötszázszor, vagy ezerszer napjában szent fohászokat duruzsol magában egészen addig, amíg megkergül.³⁶ Ha ezt a szintet elérte volna, akkor jó hívőnek tartották volna. Ajánlatokat is tettek. Pénzt gyűjtöttek, hogy kárpótolják a fiatal művészt, ha abbahagyja a zenei pályát. Volt, aki saját lányát ajánlotta feleségül a volofok legmagasabb ágából, aki gyönyörű volt ugyan, de bigottsága nem vonzotta Amadut.³⁷ A fiú képtelen volt bármit is elfogadni, inkább azt folytatta, amihez értett. Tovább zenélt. Ezt a bigottabbak kihívásnak vették és mindent elkövettek, hogy

³³ Az afrikaiak átérték a muzulmán rabszolgavadászok kegyetlenségeit, melyeket az Iszlám nevében hajtottak végre.

³⁴ Mielőtt Mohamed profétát elérte a megvilágosodás, rengeteg karavánutat vezetett, melyek során megismerkedhetett más vallásokkal, civilizációkkal. Amadu zenei indíttatása is ezt szimbolizálja

³⁵ Egy alkotó inspirációjának, megihletésének forrása hasonlatos a próféciák forrásaival. Az alkotás maga, pedig nem címezhető nemzethez, nyelvhez, feltéve, ha örökérvényű műről van szó... Aki ezen bosszankodik, az nincs tisztában az alkotás, vagy kinyilatkoztatás egyetemességével. A gondolat és inspiráció kisajátítására egyikünk sem hivatott...

³⁶ Erre a szintre jutott ma a vallásosság, pedig nem ezen a szinten indult.

³⁷ Mohamed hasonló ajánlatot kapott Koreish törzs vezetőitől. Ha felhagy küldetésével, elvehette volna legszebb leányukat és vagyonossá tették volna. Mohamed elutasította mindezt.

Amadu fellépései kudarcba fulladjanak.³⁸ Valóságos háború kezdődött Amadu rajongói és a merev felfogásúak között. Brema mellett még egy odaadó rajongója akadt Amadunak. Egy jó módú özvegyasszony, Rakiatu állt mögé.³⁹ Rakiatu egy impresszárió volt, aki fellépéseket szervezett. Az üzletasszony nagyon felbátorodott Amadu sikerein és újabbnál újabb megbízásokat adott a szárnyait bontogató művésznek. Nem csak az üzlet miatt tette. Amadu fülbemászó dalai Rakiatut is megejtették. A hideg ésszel gondolkodó racionális üzletasszonyból egy érző szívű teremtes vált, aki Amadu zenéjétől átítatva érzékenyebben reagált a világra és ezzel többet tudott magába szívni abból. Az asszony és Amadu között románc szövődött és Rakiatu Amadu párja lett éjjel és nappal. Brema mellett Rakiatu volt az egyetlen, aki mindent felfogott Amadu világából. A művész megfoghatatlan módon, egy üzenetet hordozó utat nyitott meg számukra. Azt kívánták, hogy bárcsak mások is ebben az élményben részesülhetnének és érthetnék, miről is szól mindenkihez Amadu! Rakiatu nagybátyja, maga is elismerte Amadu nagyságát, bár öregember lévén nem adta ki magából érzéseit. Mindig azt nyilatkozta, már ideje volt, hogy egy ilyen művész óriás megjelenjen a tömegek előtt a szórakoztatóipar értéktelen ripacsai mellett.⁴⁰

Amadu nagyapja unokája mellé állt mindenkor. A volof vezetők számos küldöttséget indítottak az öreghez, hogy állítsa le a fiát, nem lesz ennek jó vége, de az öreg csak hagyta a dolgokat folyni tovább, a maguk rendje szerint. A nagyapa még halálos ágyán is csak unokájára gondolt.⁴¹ Egy hatalmas tehetséget látott benne, aki népekhez tudott szólni zenéjével és ezt a képességét akarták elhallgattatni. Védte, amíg tudta, de a Teremtő szólította és mennie kellett. Amadu nem tudta feldolgozni annak az embernek a halálát, aki mindig mellette állt és annyi bölcsességgel gazdagította. Amadu elvonult.⁴² Senki sem tudta, hova ment. Egy ismeretlen világra vágyott, amely csillapítja fájdalmát és új tartalommal gazdagítja. Egy templomba tévedt, ahol orgona szólt.⁴³ Beethoven Holdfény szonátáját játszották. Amadut nem a kereszt vonzotta ide, ahhoz semmi köze nem volt, hanem a szonáta. Végigfutott a hideg a hátán és az eddig annyira idegen zenei világ, most beléköltözött. Egy fájdalomra volt szüksége ahhoz, hogy megértse Beethovent. Ottmaradt és várta, mi lesz a következő. Az orgonista Bach D moll toccata és fugáját játszotta. Minden futam más tartalmat szolgáltatót meg. Rájött, hogy az igazi zenét nem lehet külső inspiráció nélkül megszólaltatni. Eddig a szórakoztatás volt a célja, de most megváltozott. Megértette, hogy a zene eszközével olyan mélységekbe vihet üzenetet, melyet a szó nem ért el.

Mintha nagyapja kelt volna életre előtte. Az öreg most is barátságosan megbökte és arra biztatta, menjen tovább az úton. Amadu ettől kezdve minden nap titokban odaült a templom alsó hajójába és hallgatta az orgonista napi gyakorlását. Nagyapja is vele volt. Az orgonaszó

³⁸ Mohamed küldetését intrikákkal és tettelegességgel akarták kisiklatni. Követőit meghurcolták.

³⁹ Khadidzsa egy gazdag üzletasszony volt. Mohamed az ő karavánjait vezette. Kapcsolatukból házasság lett. Khadidzsa Mohamed számára több volt, mint feleség. A próféta rá támaszkodhatott az Iszlám terjesztésében.

⁴⁰ Khadidzsa nagybátyja Waraka Ben Noufel volt, akit az Ószövetségi szentírás kiváló ismerőjeként tartottak számon. Amikor megismerte Mohamedet, meglátta benne a prófécia jeleit. Ő bátorította a prófétát küldetésének beteljesítésére a hamis tanok hirdetőivel szemben.

⁴¹ Abu Talib soha nem állította le Mohamedet küldetésében, sőt annak folytatására szólította.

⁴² Mohamed úgy élhette meg nagybátyja halálát, mint Amadu a nagyapját. Abu Talib hitetlenként halt meg, de egész életébe Mohamed támasza volt. Ez intés arra, hogy nem csak a muzulmán lehet jó... Sőt...

⁴³ Abu Talib halálát követően Mohamed nem számíthatott további védelemre a Koreish ellenében. Ez indokolta Mekkába Taifba, Jemenbe vándorlását.

által megnyitott művész füleibe olyan bölcsességeket súgott, melyek megborzonek Amadut.⁴⁴

Most menj és komponálj te is, szólt hozzá az öreg. De hát és nem ismerem a kottát, szólt vissza Amadu. Nagyapja újból megbökte, menj és komponálj, mondta! De én nem ismerem a kottát, erősködött Amadu. Nagyapja harmadszor is meglökte és utasította Amadut, menjen és komponáljon! Amadu ájultan esett össze, míg az orgonaszó tovább erősítette alélt lelkében nagyapja szavait, beléítatva azt, hogy neki zenéjével kell elhozni az üzenetet. Olyan üzenetet, amelyet mindig egy adott pillanat fog inspirálni. Ez az üzenet mindenkihez fog szólni, akinek füle van és szíve a zenéhez.

Amadu végre előkerült az elvonultságból, megosztotta élményeit Rakiatuval és Bremával.⁴⁵ Ők elhitték Amadu minden szavát és tudták, hogy alkotói nagysága csak ez után fog kibontakozni, az igazi inspirációk csak most fognak napvilágot látni. Miért ne kanyarodhatna Amadu vissza, gondolták és adhatná vissza a zene korábbi rangját?⁴⁶ Miért korcsosodott el a zenei világ koronként és szűkült le a dallamvilág a tinglitanglik szintjére? Talán, mert csak tinglitanglikra nyílt meg az emberek füle? Abban volt az üzlet? Majd jött mindig egy klasszikus, aki helyrerázta a zenei kultúrát és szintre hozta azt azzal, hogy a zenébe tartalmat töltött!⁴⁷

Az asszony és Brema megértették Amadu küldetését, saját életüket is a művész kibontakozásának a szolgálatába állították.

A nagyapa helyébe Amadu nagybátyja lépett, aki az öregnél vehemensebben kelt unokaöccse védelmére. Őt saját apja és a hagyomány kötelezte erre. Amikor viszont felfogta, hogy a fiú bűne egyszerűen csak az, hogy zenében mondja el érzéseit és nem a kötött formákban, ráadásul a zenei inspiráció olyat is áthoz mindenki számára, amelyet a kötött formák nem tesznek lehetővé, akkor maga is meggyőződött arról, hogy Amadu és állandóan vele tartó fia, Brema, illetve Rakiatu jó úton járnak. Ettől függetlenül a nagybácsi sohasem nyilvánította ki Amadunak, hogy művészetének rajongója, ennél ő büszkébb ember volt. Viszont minden kívülről érkező támadást elhárított és oroszlánként vetette be magát a volofok legmagasabb szintű intrikái, megnyilvánulásai ellen, melyek Amadut érték.

A volofok hagyományt követő vezetői arra gondoltak, ha a nagybácsi megközelíthetetlen és rajta keresztül nem lehet Amadut visszafogni, akkor mindent latba vetnek, hogy népszerűsége csorbuljon és közönségét elveszítse. Mindezt az is tetézte, hogy visszaérkezett Dakarba Abdallah Yusuf sejk Arábiából. A volofok tájékoztatták őt a fejleményekről. Abdallah hirtelen nem értette, milyen vádak is ezek. Nem fogta fel, hogy a zene, mint hívó szó, hogy kelthet az emberek szívében olyan vákuumot, amely elcsalhatja őket az évezredes falak és száraz

⁴⁴ Mohamed számára Gábriel arkangyal közvetítette az Allahtól származó kinyilatkoztatásokat. Ahogy a vallás, a tiszta zene is megvilágosodás és inspiráció terméke. Gábriel adta ki a parancsot az írástudatlan prófétának: Olvass! Hogy olvashatnék, mondta, ha nem tudok olvasni? A parancs háromszor hangzott el, mire Mohamed szájába került az első kinyilatkoztatás... Ettől kezdve 26 éven keresztül érkezett az ige és ezek gyűjteménye a Korán, ami 1400 éven keresztül minden szavában ugyanaz maradt..

⁴⁵ Mohamed 40 napig egy barlangban, Ghar Hirában meditált. Ebben az elvonultságában kapta az üzenetet és az inspirációt.

⁴⁶ Mohamed nem új tant hirdetett. Küldetése az volt, hogy a hitvallást visszatérítse az Ábrahámi, egyenes hithez, ami először ezen a világon az Úrtól az emberhez elért. Ezt követően az emberek letértek erről az útról és bálványokat állítottak.

⁴⁷ Ők a Mohamed előtti próféták, akik hozzá hasonlóan vissza akarták hívni az embereket az igaz hitre, az eredendőre.

szavak kötelező követésétől. Abdallah számára a zene nem létezett, nem volt rá füle, sem értelme.⁴⁸ Ő egy zenétlen világból jött, ahol csak a szavak változatlan egymásutánisága, monotonsága, akár a tevék járása a végtelen sivatagban, adta az egyetlen élményt. Az ő környezetében egy zongora, vagy hegedű nem sírhatta volna el bánatát, mert ezek egyike sem szerepelt a sivatag porában előállítható eszközök között. Az ő hazájában csak kardot és lándzsát tudtak gyártani, így ezek álltak rendelkezésre a gondolat továbbvitelére.⁴⁹

Amikor felfogta, hogy Szenegálban nem is emberek laknak, mert itt másképp kommunikálnak, mint hazájában, kardjához kapott. Kirántotta és háborúra hívott minden igaz utat járó embert, ahol az igaz út, egyedül az ő útja lehetett⁵⁰. Maguk a volofok is csodálkoztak ezen a kardrántáson egy olyan korban, amikor az ember már megjárta a Holdat. Egy kicsit elbizonytalanodva, azért mögé álltak, de nem tudták, hogy ők mit rántsanak ki. A sejk rákérdezett, hogy ki az, aki a hitükből kitért renegátok csapatát vezeti? Amadu Jean Pierre Musa Nur, válaszolták a volofok. A sejket vad harag öntötte el. Tudtam, ordította! Tudtam, hogy ez még nagy bajt fog okozni nekünk és letérít minket atyáink útjáról! Tudom ki ez, idézte vissza évekkorábbi élményét az akkor még kicsiny fiúcskával! Élve kellett volna eltemetni azt a semmirekellőt, sziszegte a fogai között.⁵¹

Amadu nagybátyja is ágynak dőlt. Az öreg sohasem volt zeneszerető ember, de tudta, hogy Amadut és fiát Bremát sohasem vezérelték önös vágyak, az embereket szerették volna szolgálni saját eszközeikkel, ami az ő esetükben a zene volt. Úgy halt meg, hogy tiszta érzéseket vitt magával a szívében.

A nagybácsi halálát a sejk ki akarta használni. Amadu és bandáját le akarta söpörni a színről. Képtelen volt elismerni, hogy nem csak autentikus szavakkal lehet inspirált üzeneteket eljuttatni és ezen az apró, másoknak semmitmondó kis dolgon tovább húzta magát. Elhatározta, hogy tönkreteszi Amadut és szétriesztja rajongói táborát. A volofok vezetőinek előírta, hogy sem ők, sem az alkalmazásukban állók nem hallgathatnak zenét.⁵² Ezt a kategorikus tiltást maguk a volofok sem értették, hiszen a zene a vérükben volt, csak éppen nem arra használták, mint Amadu. Imádtak szórakozni, asszonyaikkal zenére háltni, zeneszó mellett lerészegedni még akkor is, ha ez nagyobb bűn volt, mint Amadu ártatlan új vonala, mellyel mély üzeneteket adott át, akár a korábbi nagy klasszikus zeneszerzők. A volofok a zenét annyira becsülték, mint asszonyaikat. Élvezeti cikknek számított náluk. Ezért a sejk zeneellenes kirohanásai őket felemásként érintették. Akinek kellett ez az élvezet, továbbra is muzsikát hallgatott, de csak a maga örömére, akinek nem, az lemondott róla.

A sejk egy alkalommal meglátogatta az egyik volof törzsfőt, akinek alkalmazásában egy mandinka hivatalnok, Fofana állt. Ő éppen Amadu zenéjét hallgatta az irodában. A sejk egy ideig figyelemmel kísérte, ahogy Fofana átszellemülten issza a muzsika dallamait, felfogva

⁴⁸ Az Iszlám szélsőséges vonulatai a zenét evilági hívságnak tartják és tiltják. Ezekben a régiókban a zenei kultúra teljesen hiányzik és érthetetlen kommunikációs eszköz. Így a zenéhez kötődő érzelmek is teljességgel hiányoznak. E nélkül pedig az inspiráció értelmezése is más. Valami ortodox... olyasmi, amit érzelmekkel rendelkező lélek nem érhet fel. A világok között űr tátong.

⁴⁹ Minket, embereket, a kommunikációs kultúráink között fennálló különbözőség hatalmas távolságokra taszít egymástól.

⁵⁰ A bigottság szűklátókörűséghez, anakronizmushoz vezet. Nem túlélő együttélési forma.

⁵¹ Az élve eltemetés az Iszlám előtti arab kultúrák sajátja volt. Élve temettek el minden elsőszülött leánygyermeket közvetlenül a megszületésük után.

⁵² Mohamed követőit bojkott sújtotta, nem adhattak-vehettek a piacokon, majd később ezek az ellentétek háborúskodáshoz vezettek.

annak minden ízét. Számára mindez teljesen érthetetlen volt. Mi a fenét élvez ezen, kérdezte magát? Ebben a zenében varázslat van, mondta undorral, mely megbabonázza az azt hallgatót! Maga a sátán műve ez, csak az lehet, vonta le a következtetést Abdallah!⁵³ Azonnal utasította az igazgatót, hogy rúgja ki Fofanát és ezen felül szabjon ki rá pénzbüntetést. Annak nagysága pedig olyan legyen, amibe az a kis szemét mandinka belerokkan! Az alkalmazott érthetetlenül állt az események előtt. Fel nem foghatta, hogy egy átszellemülés miatt miért kellett utcára kerülnie és ezen felül miért kellett családjá elől megvonni a megélhetést?

A mandinka alkalmazott esete bejárta egész Dakart. Már éppen ott tartott a dolog, hogy elárverezik Fofana házát, amikor Amadu egyik rajongója, Soumano arra járt és az esetet hallva azonnal megváltotta a Fofanára kirótt büntetést. Soumano egy tehetős volof kereskedő volt, aki mindent megadott volna, hogy Amadu művészete mindenkihez elérjen. Fofana az ő jóvoltából szabadult meg a rá kirótt terhek alól.⁵⁴

A sejk nem nyugodott. Amadu egyik előadásán bomba robbant. Több halálos áldozat esett és tucat számra sérültek meg a rajongók. Az emberek az okokat kutatták. Akkor, amikor az élet számára az a fontos, hogy legyen kenyér az asztalon, legyen ruha, amit felvesznek, akkor a zene és annak élvezete kinek árthat? Milyen negatív kisugárzásra inspirálhatja őket Amadu művészete, hogy ilyen alattomos módszereket vessenek be ellenük? Először magukban keresték a hibát, de nem találták. Ha Amadu koncertre jártak feldobódtak, gondolataik támadtak, az egykori szembenállások megszűntek, a szívek rugalmasabbak, plasztikusabbak lettek, minden helyzethez tudtak alkalmazkodni, akkor mi volt ezzel a baj? Miért kell meghalniuk azért, mert egy valakinek botfüle van?⁵⁵

Amadu tábora ennek ellenére nőttön nőtt. A művész féltette követőit és néhányukat Egyiptomba küldte. Arra gondolt, hogy ott a zenének teljesen más a megítélése. Hallotta a kairói filharmonikusokat és ez meggyőzte, hogy ott a rajongóit befogadják, nem vetik őket inkvizíció alá. Kairó az a hely, ahol a szuezi csatorna megnyitására Verdi Aida operáját mutatták be, tehát hagyomány ide, vagy oda Egyiptomban van helye az ő mondanivalójának, gondolta. Követői táborát Diallo vezette.⁵⁶ Egyiptomba érve a kairói filharmonikusok vezető karmestere már hallott Amaduról és Diallot faggatta. A karmester maga is nagy művész volt, és semmi pénzért nem alacsonyította volna le a művészet rangját vásári hankizás szintjére. A karnagy befogadta Amadu táborát. Nem sokra Diallo és társai kairói megjelenése után, Abdalla sejk arab barátai is feltűntek a karmesternél és kérték, adják ki nekik a rajongókat. Saját törvényszékük elé szerették volna állítani őket azért, mert írásaikban nem találtak a zenei inspirációról semmiféle kitétel. Ezt akkora bűnnek tartották, hogy felelősségre akarták vonni Diallot és bandáját. A karmester, aki az egyiptomi zenei élet meghatározó személyisége volt, rákérdezett, mi a bűne Diallonak és társainak? Abdallah sejk megbízottja előadta, hogy ezek itt a sátán követői, mert zenéjükkel megbabonázzák az embereket. Igaz ez, kérdezte Diallohoz fordulva a karnagy? Igaz-e, hogy a zenét ti csak az érzékek korbácsolására használjátok? Mit

⁵³ Mohamedet gyakran érte a vád, hogy mágiával terjeszti a hitet, vagy maga is elmebeteg.

⁵⁴ Fofana esete felidézti Bilal történetét. Ő volt az első fekete rabszolga, aki megtért. Ezt gazdája nem tűrte és kínhalálra ítélte. Köveket helyezett mellkasára, amíg azok össze nem roppantják. Ezt akadályozta meg Abu Bakr, a prófétához közelálló előkelőség, aki kivásárolta Bilalt még mielőtt bekövetkezzett volna halála. Abi Bakr is az Iszlám követője lett, majd a próféta halála után ő lett az első kalifa.

⁵⁵ A mekkai Iszlám hithirdetés, állandóan bomlasztási kísérletek célpontjában állt.

⁵⁶ Mohamed nem tudta minden követőjének biztonságát szavatolni, ezért egy részüket Abesszíniába küldte, ahol a keresztény Négus adott számukra menedéket. A muzulmán menekültek táborát itt Dzsafer vezette.

állít Amadu művészete Pucciniről, Lisztről és a többi nagyról?⁵⁷ Diallo a társaira nézett. Puccini széles skálán adta át a kultúra üzenetét, vágott bele Diallo. Átjön nem csak az olasz, hanem az egyetemes líra érzésvilága is. Liszt virtuozításában és a csend hangsorok közötti elrejtésében pedig az élet és a halál párharca vélhető fel. Ezek a hatalmas művészek nem zárták le saját küldetésüket, hanem ők maguk is új művészeket inspiráltak. Ezek egyike Amadu. Amadu többet akar mondani annál, mint amit bármiféle bigottsághoz tartozók tábora megértene. Az ő művészete éppen a klasszikus nagyok elismerése és magába ivódása után rombolja le a bigottság abroncsait. Igenis valljuk, hogy zenével ki lehet fejezni azt, amit szóval nem! A karnagy megölelte Diallot. Beszéde a szívéig hatott. Abdallah embereit pedig távozásra kérte.

A karnagy reakciója Abdallah számára olaj volt a tűzre. Már nem csak Amadu zenéje, hanem a világ minden dallama ellen háborút hirdetett. Zavarta egy egyszerű síp is, mellyel a gyerekek játszottak. Olyan idézeteket ollózott ki az Írásból, amely se távol, se közel nem említették a zenét, hanem a hiábavalóság, az üres élvezetek kerülésére hívtak fel, ami mögé egyértelműen a zenét tudta be. A zene tilos, fejezte be mondanivalóját röviden. Tilos, tilos, tilos, vált egyre hisztérikusabbá. Mindenki a pokol tüzén ég, aki a zenével kapcsolatba kerül, hörögte vérgőzősen!

A sejk Amadut látta a Sátán földi megtestesítőjének és elhatározta, hogy eltereti őt láb alól. Egy merényletet készített elő ellene. Több volof harcosnak kellett volna rátörnie akkor, amikor éppen gyakorol. A terv kiszűrődött és abban az időben, amikor a merényletet végre akarták volna hajtani, Amadu átadta hangszerét Bremának, majd elhagyta a próbát. A harcosok hallották, hogy Amadu zenéje megszakítás nélkül hallható és ez arról győzte meg őket, hogy Amadu próbál. Amikor rányitották az ajtót, Brema értetlen képével találták magukat szembe és eltávoztak.⁵⁸

Amadu elgondolkodott, mi az a hatalom, amely embert egyre nagyobb gonoszságok elkövetésére készíteti? Itt nem Isten igazságának hirdetéséről, hanem hiúságról volt szó, amely hallatlan alacsony kulturális szinttel párosulva juthatott el eddig a fokig. Mivel a bűnös nem ismerte be saját tévedését, egyre nagyobb gazságok elkövetésébe kényszerítette önmagát, pedig bármikor megállhatott volna. Isten igazságát, akár együtt is hirdethették volna, ki-ki a maga módján, azon az úton, amit éppen Isten nyitott meg nekik.

Amadu megértette, hogy neki és táborának akkor lesz nyugta, ha elhagyják Szenegált. Franciaországban a zenei élet nagyjai hallottak már Amaduról és maguk kérték, jöjjön és termékenyítse meg zenéjével a francia kultúrát. Amadu tábora a művészt megelőzve hagyták el szülőföldjüket. Otthonmaradt rokonaik, hozzátartozóik ki lettek szolgáltatva Abdallah kénye kedvének. Nem hagyta őket élni és házukba olyan hangszórót szereltetett, amely egész nap csak az ő recitálását bömböltette. Amadu, Soumano és Brema maradtak utoljára, akik elhagyták Szenegált, a többiek fokozatosan már Franciaországba szöktek. A sejk értesült arról, hogy a repülőtér felé tartanak és még egy utolsó kísérletet tett arra, hogy autószerencsétlenség áldozatává tegye Amadut. Valami Isteni szerencsének köszönhetően nem őket, hanem a mögöttük jövőket találta el egy kamion, így ők időben kiértek a repülőtérre.

⁵⁷ Koreish küldöttséget utaztatott a Négushoz azzal a kéréssel, hogy adja ki nekik Az Abesszíniába menekülteket. A Négus kikérdezte Jafart a Mohamed által hirdetett tanokról. Jafar előadta a hirdetést. A Máriáról szóló versek annyira meghatották, hogy a Négus elzavarta Koreish követeit. Abesszíniában a muzulmánok befogadást nyertek. Mohamed és a keresztény Négus szövetségesei lettek.

⁵⁸ Koreish összeszövetkezett Mohamed megölésére. Minden nemzetség elküldte egy fiát, hogy a gyilkosság felelősségét megosszák maguk között. Éjszaka, álmában törtek rá, de nem őt, hanem unokaöccsét, Ali Ben Abu Talibot találták a próféta ágyában, így a merénylet megghiúsult.

Franciaország liberális közönsége tárt kapukkal várta a művészt és rajongóit. Stúdiót és számos fellépési lehetőséget biztosítottak számára. Nem csak a hazájából érkezők tábora töltötte meg az előadótermet, hanem egyre több francia és más bevándorló is csatlakozott. Amadu látta, hogy zenéje nem szenegáliaknak szól csupán. Mindenki, aki hallotta hatása alá került.⁵⁹ Az amúgy identitásukra büszke franciák Amadu koncertjein felhagytak a fekázással, nem élezték előítéleteiket, hanem más emberekké váltak. Felfogták, hogy ahányan vagyunk, annyi különböző színünk, nyelvünk lehet. Kezdték beilleszkedni egy új világba, ahol ez a sokszínűség egymás mellett meg kell, hogy férjen. Amadu zenéje hatalmas lökést adott az embereknek, hogy olvadjanak, veszítsék el merevségüket és éppen a sokféleségben fedezzék fel a csodát. Egyre másra jelentek meg Amadu lemezei és terjedtek Európa, majd világszerte. Amadut Franciaországban érte párja halála. Rakiatu távozása fájdalmasan érintette a művészt, de egy pillanatig sem hagyta abba a munkát. Mintha Rakiatu és nagyapja együtt ösztönözték volna a továbbhaladásra.⁶⁰

A sejk nem hagyta abba. Egyre nehezebben tartotta hatalmát, saját táborából is sokan Amadu után szöktek. Európában is voltak Abdallah nézeteit vallók és a sejk velük szövetkezett. Arra biztatta őket, hogy ezt a sátánt minden erővel el kell pusztítani, mert a zenét, a hiábavalóság egyik útját használja oda nem való üzenetek tolmácsolására. Már annyira terjedtek dallamai, hogy egyes szobrászok és festők tárlatain is Amadu zenéit teszik föl, a bűnt bűnnel tetézve! Hogy lehet egy szobrot csodálni, kérdezte értetlenül Abdallah? A szobrok előtt a hitetlenek pár ezer éve leborultak és istenekként imádták azokat, hogy adjanak nekik bőséget, termékenységet, vagy esőt! Ez nem művészet, hanem maga a sátán újraélése! Abdallahnak fogalma sem volt arról a dimenzióról, hogy szobrok láttán nem kell leborulni, hanem azok valaminek a kifejezésére szolgálnak, esetleg azokkal is üzen valamit a szobrász. Abdallah ekkor még nem értette, hogy a gyönyör, a fájdalom és a szerelem megélése alkattól függően mindenkinél más. Van, aki a szót, vagy a képet, de van, aki a zenét választja kifejezése eszközéül. Akinek csak a szó a világa, az bizony lemarad a többi világ gazdagságáról.

Amadu egy vidéki koncertjén Abdallah ismerősei újabb merényletet készítettek elő. Itt is bombákat helyeztek el, de lebuktak. Ez a tény felkorbácsolta a francia és az európai közvéleményt, a médiumok ezzel foglalkoztak pár napig. Szenegálban is olvasták a francia lapokat, az ottani népesség is tudhatta, mi történt és azt is, hogy a világ miként értékelte az eseményt. Ez még több volofot állított át Amadu oldalára. De nem csak Szenegálban értesültek az eseményekről, hanem Arábiában is, ahol az emberek éppúgy megoszlottak, mint akárhol máshol a világban. Amadu a zenét a szóbeli közlés egyenrangú partnerévé, kiegészítőjévé, színesítő eszközévé, sőt elmélyítőjévé tette. Az ortodox felfogás hívei még tíz centivel hosszabb szakállat növesztettek, Kolumbusz után négy évszázaddal elkezdtek hirdetni, hogy a Föld lapos és nem csak a zenét, hanem minden azzal összefüggő eszközt, eseményt is evilági hívságnak, hígulásnak minősítettek, melyek nem voltak összeegyeztethetők elveikkel. Az ő felfogásukat el kellett mindenkinek fogadni, de ők nem fogadtak el semmilyen más felfogást a sajátjukon kívül. Ezt így tartották teljesen korrektnek. Amadu tudva- tudatlanul, egy folyamatot indított el, amely sok helyen erőszakba torkollott. Az ellentétek már nem is Szenegálban éleződtek ki legjobban, hanem azokon a területeken, ahol nem alakult ki történelmileg az emberekben a művészetnek, mint egyfajta jelzésformának a léte.

⁵⁹ Mohamednek és követőinek nem maradt más választásuk, el kellett menekülniük Mekkából. Medina népe fogadta be őket. Medina arab törzsei az Awas és Khazradj mellett három zsidó törzs, a Banu Koriza, Banu Kaniyka és Banu Nadir is helyet kaptak. Mohamed küldetése itt teljesedett ki és alapított a világtörténelemben először Iszlám államot. Az igék itt nyitott fülekre és követőkre találtak.

⁶⁰ A küldetés egyetemessé vált. Az Iszlám állam létrejött Medinában. Mohamedet megviselte felesége, Khadidzsa halála. Amíg mellette volt, más asszonyt nem vett maga mellé.

Amadu egyre másra aratta a babért, nem győzött koncertezni és nyomában nyilatkozatokat adni. Egyszer azt kérdezte tőle egy tudósító, mire vágyna a legjobban? Amadu tömören csak annyit mondott: megértésre saját hazámban. Ettől kezdve óriási erők mozogtak a háttérben azért, hogy Amadu menjen, vagy ne menjen, de fokozatosan az őt ellenzők köre átalált az őt támogatók csoportjához. Amadut honvágy fogta el. Hiányzott neki mindaz, amit Szenegál adott számára. Nem vetett számot ellenségeskedéssel, teljesen a zenéjére és hitére bízta magát. Amikor szándéka kiderült, rajongói elhatározták, hogy nem hagyják magára a művészt és elkísérik útjára. A szenegáliakat, amúgy hasonló érzések táplálták, mint Amadut. Eljött a várva várt nap. Amadu gépe leszállt Dakarban. Sok ember várta a világhírnévre szert tett művészt. Elkísérték egykori lakhelyére, majd ott, ahol legtöbbet szeretett lenni nagyapjával, a fa alatt, kezébe adtak egy gitárt. Amadu szinte maga előtt látta nagyapját, aki most arra biztatta, hogy játsszon. A művész nekikezdett. Nótáit énekelte, melyek azóta világhírű dalok lettek. Látta, hogy rajongói csatlakozása után olyanok is vele énekeltek, akik eddig elleneztek művészetét. Egyre többen gyülekeztek a fa alatt és sorra hozzájárultak a dalok hatásának növeléséhez. Ki énekkel, ki hangszerrel, ki egyszerűen tapssal. Egy órán belül hatalmas tömeg verődött össze és közös zenélésük egyre több embert vonzott. Abdallah sejk is hallotta mindezt és benne is új folyamatok indultak el. Számára furcsa módon nem csókolgatták a gitárokat, nem borultak le a dobok előtt, hanem koncentráltak valamire, hogy eljusson az a valami a legbensőjükbe is. Ha elért, akkor átadták magukat egyfajta érzésnek, mert úgy tűnt, ők már megérkeztek valahová. Arcára mosoly került és olyan érzések töltötték el, amilyenek eddig még sohasem. Felszabadult. Az a szorítás, ami eddig tetteit, gondolatait gúzsba kötötte, most megszűnt. Tudott örülni és úgy érezte, hogy közelebb került Allahhoz, mint eddig valaha. Nem érezte bűnnek a zenét, sőt emelkedettségnek kezdte azt megélni. A zene elmosta a határokat az emberek között. Itt nem léteztek különbségek színek, etnikumok, nyelvek között, éppen úgy, ahogy az Írásban van. Amadu megölelte egykori ellenfelét, aki gyerekként elpáholtta őt. Az emberek pedig felhőtlenül üdvözölték Amadu zenéjének hatalmát.

Amadu híres ember lett. Fáradságos életet élt, mert ha egy művész nem csak szórakoztatni akar, hanem szándékában áll ki is fejezni valamit, akkor kellett, hogy gondolatai is legyenek. A zene a gondolatok tárlására szolgált.⁶¹

Amadu körül idővel kialakult az Amadu kultusz. Divat volt olyan ruhában járni, amilyeneket ő hordott, vagy olyan frizurát csináltatni a fodrásszal, ahogy azt ő viselte. Amadu oldalán új hajtások nőttek ki és számos új irányzat eredeztette magát az ő zenei alapjából. Mindegyik azt állította, hogy Amadu eredeti gondolatiságát viszi tovább, de Amadut már nem kérdezte senki. Ő még életében átélhette saját életművének darabokra esését. Divattá, hagnivá alakult újból az, ami pont az ellenkező irányba indult. Számos új irányzat őt idézte, de nem őt adta, hanem egy teljesen felszínes valamit. Részekre szabdalták azt, amit ő eggyé kovácsolt, falakat emeltek oda, ahol ő a falakat lebontotta. Amadu látta, hogy aki alkotásokat, műveket rombol le, tesz tönkre, az mindezt büntetlenül teheti és még elismerést is kap érte. Visszont aki alkot és újat teremt, az mindvégig védekezésre kényszerül és állandó konfrontációkban kell életét leélnie. Ezrek élnek egy alkotó által teremtett tartalomból úgy, hogy elsekélyesítik, felhígítják, amit az létrehozott. Az alkotónak olyan vizes közegben kell élnie, amely hemzseg a piócáktól.

⁶¹ A hit győzedelmeskedett. 13 éves medinai kormányzás után az Iszlám Mekka kapuit dőngette. Azokat a kapukat, melyen keresztül a hívőknek korábban menekülniük kellett. Mohamed fegyvertelen tömeggel tért vissza Mekkába. Azok, akik egykori ellenségei voltak, akik háborúkat indítottak ellene, maguk is a hit szolgálatába álltak. Egykori konok ellenségei most követői, szövetségesei lettek. Azok a hadurak, akik eddig Medinát ostromolták, ezen túl a muzulmán seregék élén álltak.

A rajongói tábor is darabokra hullott, egy részük csalódott, más részük különböző irányzatokhoz csapódtak, de már nem egy üzenetet jártak átvenni a koncertekre, hanem valami jó időtöltés miatt.⁶²

Amadu elhatározta, hogy belefáradva, megöregedve nekiáll egy nosztalgia koncertet adni. Hatalmas tömeg gyűlt össze, hogy Amadut még egyszer élőben láthassa. Megőszült halántékú egykori rajongók, többgyerekes elhízott családanyák hatalmas számban jöttek össze, magukkal hozva a következő generációt is. Ők gyertyával a kézben dalolták végig Amadu estjét, végigélve mindazt az üzenetet, melyet annak idején a művész nekik adott, de a fiatalok arcán ott ült az értetlenség, nekik Amadu nem sokat jelentett.⁶³

Amadu az ezt követő napokban visszament abba mecsetbe, ahova gyerekkorában járt. Brema is vele ment. Együtt idézték fel egykori társaikat, el próbálták helyezni őket a medresze egykori soraiba. Ekkor belépett az egykori tagbaszakadt óriás, aki változatlanul ugyanott szolgált. Az öreg egy kicsit megrogyott ugyan, de sejkként a mai napig oktatta hittanra a gyerekeket. Megölelte egykori tanítványait és megkérte őket, jöjjenek az irodába egy teára. Amikor elhelyezkedtek, az öreg sejk elővett egy albumot, melyben a diákokról készült képeket őrizte. Amaduról, pedig külön mutatott egy albumot, amely csak róla, az ő karrierjéről szólt. Az öreg is Hafiz volt, fejből tudta a Koránt, de a zenét is szerette. Minden egyes Korán idézetre talált egy dalt, melyet annak idején Amadu énekelt. Ezeket a dalokat és idézeteket összepárosította, így tette érdekessé hittanóráit. A Koránt is megtartotta, de a dalok üzenetét is átadta, a kettő együtt, pedig emberformáló erővel hatott. Annyi év után Amadu először látta, hogy valaki felfogta művészetét. Az öreg elmondta, hogy az a botütés sok évvel ezelőtt, neki fáj a legjobban. Azt követően a botot elégette és bot nélkül adta a taktust a Korán olvasásához.

Abdallah sejk, aki azt az ütest adta, később teljesen átalakult, önmagával meghasonlott emberré vált. Saját társasága kitaszította őt és nélkülözöttségben kellett meghalnia. Amadu a kis mecsetben új emberré lett. Energiával töltődött és elhatározta, hogy újból kezdi, de nem a világot jelentő deszkákon, hanem ott, Dakar külvárosában, a hófehér mecsetben, ahol ötven évvel ezelőtt tanult hittant. Annak idején nagyapja beszélte le arról, hogy ide járjon, de most, mintha nagyapja vezetne volna ide. Amíg az ember fiatal olyan erős, hogy elszakít minden köteléket maga körül, mert meg akarja mutatni a világnak, hogy mindenre képes egyedül. Öregén pedig az elszakított kötelékeket keresi és azoknak emlékei között él. Amadu meglegelte élete egyik elszakított kötelét és ezt már nem akarta kiengedni a kezéből. Bremával együtt vállalták, hogy eljárnak ebbe a kis mecsetbe a kis lurkókat oktatni.⁶⁴

Hatalmas népszerűségnek örvendett a két új tanár. Az öreg sejkkal összedolgozva, az idézeteket egy egykori Amadu sláger követte Amadu és Brema előadásában. Mindenkit lenyűgözött. A sejk nekiállt egy rész recitálásának. Amikor a végére ért, az egyik kisdíák feltette a kezét. Mondd fiam, mit akarsz? kérdezte a sejk. Tessék mondani, kérdezte a fiúcska, mit jelentett ez, amit most tetszett idézni a Koránból? A sejk lefordította franciára szöveget és várt, de

⁶² Mohamed halálát követően az Iszlám hatalmi alapon megoszlott. A zenével hasonlatos módon divatirányzatok jöttek létre, melyek élén a kalifátusok trónkövetelői álltak. A mondanivaló sekélyesebbé vált, az értés pedig felszínesebb. Ma számtalan irányzat létezik, melyek csupán nevükben használják az Iszlámot, lényegükben kevés közülük van hozzá.

⁶³ Mohamed által hirdetett tanok ott vannak a szívekben, ezek kiutat követelnek maguknak minden korban. Kevés az ezeket értő fül. A mély mondanivalóra egyre kevesebb a vevő.

⁶⁴ Már nem a hatalmas dzsámik és templomok hirdetik a tiszta hitvallást. A tanok kiüresedtek. A fa alatt több tartalommal telítődnek. A természetben megújul az inspiráció. Amadu kis mecsete visszatérés az alapokhoz. Visszatérés az eredeti inspirációhoz.

tekintetével Amadut vizsgálta, akinek elfátyolosodott a tekintete. A kisdíák a szöveg fordítása után újból feltette a kezét. Csak kérdezz, kisfiam bátorította őt mosolyogva a sejk! Tessék mondani, vágott bele a kisdíák, hogy van az, hogy Allah egybeteremtette az eget és a földet, aztán meg szétválasztotta azokat? Amadu nagyot nyelt, megköszöörülte a torkát és azt kérte, hogy ő válaszolhasson. A kérdés nagyon jó. Bár mindenki ilyen okos kérdéseket tenne fel, mint te, szólt a kisdíákhoz, majd előadta azt a gondolatsort, melyet ő annak idején a nagyapjától hallott. Most pedig ide figyeljtek, srácok, mondok egy történetet. Már jó pár éve annak, hogy egy kisdíák ugyanezt kérdezte egy sejktől, aki a kérdés miatt a fenekére húzott egy pálcával. Szerintetek miért tehette? Az egyik fiúcska feltartotta a kezét. Azért, mondta, mert a sejk nem tudta a választ és a veréssel leplezte tudatlanságát. A három meglelt férfiember megdicsérte a kisfiút. Na, látjátok, ide vezet a tudatlanság: erőszakhoz.

A kismecset hittanóráinak híre eljutott a szülőkhöz és a környék embereihez. A kiüresedett mindennapokban szükségük volt töltődésre és a gyerekek otthoni beszámolói miatt megjelentek páran. Idővel több és több ember jött. Ki azért, hogy a sejket, ki azért, hogy Amadut és Bremát hallgassa, de bárki is jött, mind a hely töltése miatt jelent meg. Ezeken a hittanórákon a felnőttek nem szólhattak meg, csak gyermekiket hallgathatták. Azt, hogy miket kérdeznek. Megdöbbenek azon, hogy a gyerekek olyanokat kérdezhetnek, amilyeneket ők nem mertek volna. A gyerekek tanították kérdéseikkel a felnőtteket, hogy azoknak mire nyíljon meg a szemük! És mindezt könnyed, vidám formában, melyhez egykori Amadu világslágerek is járultak. A szó és zene érthetővé tettek fogalmakat, óriási mélységig hatoltak le és megtisztították a jelenlevőket.

De ez a hatás csak addig tartott, míg ők ott voltak a mecsetben. Ahogy kiléptek az utcára, visszaestek a mindennapok verklijébe, mert időközben a világ, így Szenegál is átalakult. Volofnak lenni, már nem ugyanazt jelentette, mint Amadu gyerekkorában. Lassan eltűnedezték a származásból adódó különbségek és nem a vér, hanem a pénz vált az emberi magatartásformák legfontosabb meghatározó elemévé. Ahogy a pénzvilág erősödött, úgy tűnedezett le az érzések világa, veszték ki olyan ósdi fogalmak, mint szerelem, gyötrelem, áhítat, vagy vágy egy élmény iránt, mert a pénz nem élményeket, hanem az ösztönvilágot keltette életre.⁶⁵ Ezeknek megjelenítésére, pedig Amadu művészete nem volt alkalmas. Érthetlenné vált mindaz, amit ő alkotott. Dallamait szétlopkodták, szövegeit eldurvították, hogy megfeleljenek a közönség elvárásainak.

Amadu hatalmasságát az is bizonyította, hogy belőle is annyit értett meg a világ, mint az előtte letűnt óriásokból, Mozartból, akinek műveiből lakodalmas rockot faragtak, vagy Bachból, akit egy fésű és WC papír segítségével adtak elő, mint kuriózumot. Egyesek azt vélték ez után, hogy Bach ezekre is komponálta a darabot. De így jártak az írók, gondolkodók is. Shakespeare darabjait lerövidített formában adták ki, ahol kivonatossan ismertették műveinek tartalmát, az Odüsszeiából pedig gyermekverseket faragtak. Minden elhitványodott, elkorcsosult, akár az értelem maga. Az eredeti műveket már nem vette le a polcokról senki, mert fáradságos volt megértésük. El kellett volna mélyülni bennük és ez az elmélyülés, már kikopott az emberi tulajdonságok közül.⁶⁶ Az élet egy diszharmonikus, zenétlen világ irányá-

⁶⁵ Az Iszlám eredeti formájában ma nem létezik. Nem is létezhet, mert a mai követők értése nem terjed ki az eredeti tanok értésére. Szerencsére a Korán konzerválta a tant, de a Korán értése és annak interpretációja felszínes. Az élet felgyorsulása nem teszi lehetővé az elmélyülést. A mai Iszlám nevében elkövetett tettek igazolására az Iszlám tanai sok esetben nem alkalmasak. Mégis ez történik...

⁶⁶ Az Iszlám mai válsága nem a tanok válsága, hanem a hívőké. Az Iszlám és hívei két különböző irányba haladnak. Amadu éppúgy nem tudta megállítani saját klasszikus zenéjének elposványosítását, mit Mohamed próféta követői az Iszlámét. Az értés a bagatellizálás és az erőszak irányára egyszerűsödött.

ba haladt, ahol csak a szavak változatlan egymásutánisága, monoton-sága, akár a tevék járása a végtelen sivatagban, adta az egyetlen élményt. Ebben a környezetben egy zongora, vagy hegedű nem sírhatta volna el bánatát, mert ezek egyike sem szerepelt a nagyüzemi széria-termelés által előállítható eszközök között. Ebben a világban tankokat és bombázókat tudtak gyártani. Csak ezek álltak rendelkezésre, a gondolat továbbvitelére és arra, hogy a világ fenekére húzzanak. Mert ide vezet a tudatlanság: erőszakhoz.

4. SEJK LEVELEI A PUSZTÁHOZ

PUSZTÁBA KIÁLTOTT SZÓ

A DEMOKRÁCIÁRÓL ÉS A POLITIKAI ÉRTÉKRENDRŐL A WASHINGTONIAKNAK

Ma csak annak engedik meg, hogy diktátor legyen, aki írta sajátjait és kifosztja országát. A demokráciák sehol se jöttek be. Ott, ahol mondják, hogy demokrácia van, ott abszolút más működik, ezért is mennek a dolgok. Hiszen imáinkban is a legfelső diktátorhoz fordulunk, aki az egész világmindenséget uralja! Nem egy égi tanácshoz, vagy az angyalok kongresszusához szól a fohász! Csupán a diktátor itt mást jelent. Nem azt a tányérsapkás, bajszos, napszemüveges kreolbőrű valakit, hanem azt, amit istenkép alatt egyénileg értünk.

A hatalom legritkább esetben kerül jó kezekbe. Ha zsarnok erővel veszi magához azért, ha a nép demokráciában választja, akkor ezt vakon, vagy kiszolgáltatottságban teszi. Bár szentségtörés szót emelni a demokrácia intézményére, be kell látni, hogy ezek rabszolgatartó rendszerek voltak mindig. A jóléti társadalmat csak rabszolgamunka árán tudták fenntartani a kevesek számára. Inputok nélkül sohasem nem működött. Ma is így van ez? El lehet gondolkodni.

A szakértelem és természet törvényeinek diktatúráját vallom. Jól is néznénk ki, ha egy kórházban nem a professzor diktálná a műtét menetét, hanem megszavaztatná az ápolónőkkel! A természetben sem a bolygók szavazzák meg egymás közt, hogy milyen pályán keringjenek. Létezik egy törvény, vagy egy akarat, ami diktál. Ha ezeket felismerjük, akkor a saját életünk is könnyebbé válik. Ezért a maszlag pártelnevezéseket is megmosolygom. Ilyen, meg olyan demokratikus párt. Majd beül a vezetőség a párt székébe, nagyokat pöffeszkedik és diktál.

Szeretem, ha valami nemzeti, mert minden nemzet érték. A liberálist is kedvelem, mert jó, ha teret nyitunk a szabadabb gondolkodásnak. A konzervatívától távol állok. A szocialista közösségi értéket képvisel, ha valóban a társadalmilag rászoruló helyzetén kíván javítani. Talán a legjobb a szocialista és a nemzeti párosítása lenne, de akkor egy faramuci helyzet jönne létre, hiszen pont ezt járatta le a múlt század negyvenes éveiben egy osztrák születésű szobafestő-mázoló. Úgyhogy ebben a helyzetben maradok hívő, Isten diktátumát követve.

A VÁLSÁGOK MORÁLIS HÁTTERÉRŐL A PARLAMENTIEKNEK

A történelem számomra azt bizonyítja, hogy az emberek két fő csoportja közül az egyik, amelyik alkot, értéket teremt, a másik, aki ezt elveszi. Én az első csoportba sorolom magam, de sajnos kapcsolataim a második csoportba tartoztak, ez pedig nem jó párosítás. A törvények is ilyen alapon osztályozhatók. Vannak olyanok, amelyek az alkotást védik, ösztönzik, de vannak olyan parlamentek, melyek a megtermelt értékek kisajátítására hoznak törvényeket. Építettem önerőből egy házat és csak bajom lett belőle. Ilyen, meg olyan engedély kellett volna hozzá, emiatt büntetősorúzt el kellett állnom. Más meg sem építi a házat, csak papíron pályázatokat nyújt be egy fiktív építményre és pénzt kap. Olyan országokban nehéz az élet, ahol többségében a második csoport tagjai laknak és törvényeik nem az alkotást védik. Megfigyelhető, hogy ezen országok a történelem folyamán is útonállásból és kalózkodásból, de legkevésbé értéktermelésből éltek. Nyilván törvényeik is az útonállást és kalózkodást, mint elismert tevékenységeket védik.

Ma ugyan nincs útonállás és kalózkodás, de van befektetők lehúzása, adminisztratív csapdák készítése, ezekkel viszont az útonállással egyenértékű cselekmény valósul meg. Amikor pedig az elrabolt javak átkerülnek az értéket elsajátítók oldalára és az értéktermelők elszegényednek, akkor új törvények születnek. Ezek már a megszerzett javak új tulajdonosait védik. Az értéktermelő oldalon bebetonozódik a kilátástalan szegénység, ami veszélybe sodorja magát az értéktermelést, mint megélhetési folyamatot és hosszú távon visszaüt az értéket elsajátítókra, hiszen azok még törvény erejével sem képesek elsajátítani semmit, hiszen nem termelődik semmi. Ekkor az értéket elsajátítók ügyeskedésbe kezdenek, amely szintén nem értéktermelés. Olyan tranzakciók születnek, melyek felgyorsítják pont az értéktermelő oldalon a nyomort és bekövetkezik a válság. Nem lenne ezzel semmi baj, ha a válságból az értéket termelők jönnének ki győztesen. Az viszont gond, hogy sajnos még a válság is az értéket elsajátítókat erősíti. A kis ember azt hiszi, ha elmegy egy másik országba és új életet kezd, akkor megússza. A nyomor elől nem lehet emigrálni. Nem új országba kellene átjutni, hanem az értéket elsajátítók oldalára, az pedig lehetetlen.

A TŐKE SZABÁLYAIRÓL A WALL STREETIEKNEK

Nem titok, ma mindent a pénz, a tőke érdeke határoz meg. Nincs is ezzel semmi baj, régen is így volt. A pénznek azonban szabályai vannak. Léteznek Isten által rögzített szabályai és az ember által előírt szabályai. Az Isten által rögzített szabályokat a tőke gazdái kikapcsolták, így maradtak az emberi szabályok, melyeket a tőke gazdái fektették le. Ebből a kavalkádból csak a politika jelenik meg a színpadon, mintha a politikusok döntenének életről, halálról, de ez messze nem így van, a tőke gazdái döntenek. Így minden politikai párt, teljesen mindegy mit mond, az értéket elsajátítók oldalán áll.

Az egyházaknak nem lehet beleszólásuk a folyamatokba, mert a szekularizációval kikapcsolták Isten szabályait. Az egyházak előtt két út áll. Vagy asszisztálnak az értékek elsajátítói mellett és beszállnak egy olyan jámbor világ kialakításába, amely rögzíti a jelenlegi viszonyokat, vagy csendben imádkozhatnak egy szebb világért és egy megváltóért, aki jobb jövőt hoz.

Mivel a tőke a matematika szabályai szerint működik, minden tervet a matematika szabályai szerint állítanak össze. Nos, itt a gyenge láncszem. A nem várt esemény! Ez a harmadik út, a véletlen, ami jelentősen átalakítja a számításokat. Erre nem lehet egyenletet felállítani. Általában ez szokott bejönni. Ennyi bőven elég az eszmefuttatásból, mert ha az eszmét is futtatni kell, meg a prostikat is, akkor ez a kettő rokon szakma.

KÖZLÉSRŐL A BLOGGERFALVAIAKNAK

A Korán arra tanít, hogy mindenre ott a válasz a természetben. Ha a teremtetést megismerjük, saját életünk folyamatát is helyes mederbe tudjuk terelni. A ma embere inkább a természetet alakítja saját gondolatai szerint és csodálkozik, ha elbukik.

A szavak vonzó rendje nem biztos, hogy az élet rendjével azonos irányba halad. A szavak ereje, ha ügyesen manipulálják azokat, tömegek erejévé konvertálódhat, ezért a szó több mint verbális eszköz, a szó egy határon túl fegyver. Márpedig fegyver csak annak a kezébe adható, akinek erre képzettsége és jogosultsága van. Ma úgy forgatják a szavakat, ahogy akarják, mert szabadság van. A gondolatok, idézetek kikerülnek szöveggörnyezetükből és ellentétes értelmet kapnak, mert szabadság van. A szavakat a nagyobb hatás kedvéért egyre szélesebb amplitúdóban terítik a hallgatókra, mert szabadság van. Korbácsolják az indulatokat, mert szabadság van.

Szabadság-e az, ha a szabályokat felrúgjuk? Átcsúszik minden az indulatok oldalára, mert ott erősebbek a szavak, ott váltható ki nagyobb reakció. A reakció pedig üzlet és itt a lényeg. A reakciók küszöbingerei eközben tompulnak, egyre erősebb szavak kellenek ugyanannak a reakciónak a kiváltásához, tehát durvul minden, miközben fásul a világ. Mindez átsugárzik az ember-ember közti kapcsolatokra is. Elgondolkodtató, hogy egy egyszerű veszekedésnél miket vágnak manapság az emberek egymás fejéhez! Szörnyű sértegetések, mocskolódások, melyek fásult belső énnel párosulnak. Kiszáradtak az emberek. A száradt kóró pedig nem hajlik, hanem törik.

A szó nem mozgósít, csak ha a karhatalom is beszáll. Ha a mecseteket, illetve templomokat is csak pénteken, vagy vasárnap látogatják és azt sem azért, hogy meghallgassák az imát, hanem mert ez a hagyomány, akkor a szó már nem sokat ér. Ez pedig azt jelenti, hogy a meggyőzés ereje nem a szó. Pusztul az értelem és nincs, aki ezért szót emelne, hiszen aki hitelesen tenné képtelen megfogalmazni mi is pusztul, mivel pusztul az értelem. Ez olyan, mint a selejtes gázálarc. Arról sem derül ki sohasem, hogy selejtes, mert aki panaszt emelhetne, már halott, hiszen selejtes volt a gázálarc. Aki pedig életben maradt és panaszt emel, az hiteltelen, hiszen hogy maradhatott életben, ha selejtes volt a gázálarc? Így bármit is állíthatok Afrikáról hiteltelen, mert túléltem. A logika ma így működik.

El kell gondolkodni azon, hogy ilyen esetben, ha a szó nem működik, hogy jut el az üzenet, a gondolat. Nehezen. Ha az élő szónak nincs mozgósító ereje, maradnak a médiumok, az internet. Viszont ezek olyan nagytömegű hírt árasztanak, hogy kis eséllyel kattintanak a mi üzenetünkre, hacsak nem produkálunk szenzációt, amire mindenki felkapja a fejét. A mai szenzáció csupa rossz hír. Robbantás, emberrablás, stb. Emiatt csak az ilyen szenzációt produkáló értelmi fogyatékosoknak jut el az üzenetük, melyet igen súlyos témákban adnak közre és a köz ezt úgy vélheti, mint egy jelentős emberi populáció üzenetét. Tehát megint marad a csönd, mert az értelmes üzenetek terjesztésére nincs meg a szenzáció adta háttér. Jelentős gondolatok szorulnak be így jelentős gondolkodókba. Az eltahósodás pedig folytatódik

A VIRTUÁLIS KÖD ÉS A VALÓSÁG KAPCSOLATÁRÓL A MEGVEZETETTEKNEK

Amikor élünk, azt hisszük érünk valamit, emlékezni fognak ránk, az élet új irányt vesz eltávozásunk után, megkeresi az utat, amin mi nélkülözhetőek vagyunk. Eltelik pár generáció és az is kérdés, voltunk-e egyáltalán? Most tegyük fel ugyanezt a kérdést jelen időben. Vagyunk-e egyáltalán? Valós lét-e az, amiben élünk, vagy egy illúzió? Nem csupán egy valahol megírt film szereplői vagyunk? Néha úgy tűnik, bármennyire kívánjuk befolyásolni a sorsot, nem megy. Esetenként bármennyire vigyázunk valamire, úgyis elvesztjük és néha léhán, gondatlanul bánunk dolgokkal, amelyek sohasem hagynak el. Amikor egészségünkre ügyelünk, minden kór elkap, amikor oda sem figyelünk, semmi baj nem ér. Ezek az elbizonytalanítási pontok, melyekre hatalmas erők szerveződnek, hogy manipulálják azokat. Ráadásul magunkat is mesterségesen letaszítjuk a valós lét, a valós kapcsolatok teréből egy virtuális térbe. A mai léttér egy virtuális ködfelhő, amely beborít minket. Mindez az ember logikája szerint párosít információkat. Nem tévút ez? A világ is az ember logikája szerint működik? A virtuális kód eltakar valamit. Tudni kell átlátni ezen a kódon, különben valóban e kód lényéivé válunk és elvesztjük valós létünket. Tudatosítanunk kell, igenis élünk. Létünk nem virtuális, cselekedeteink is valóságok, melyeket saját akaratunkból teszünk. A rendszerből kiszakadás, az elvonulás, segít meglátni a valót. Így már teljesen világos, miért kellett minden valamire való prófétának a történelemben kiszakadni saját népe bűvköréből és egy ideig elvonultan, barlangban, magányban, vagy más rendszerben élnie. Érthető Mózes negyven napja a Sión hegyén, érthető

Jézus elvonulása, érthető Mohamed negyven napja a barlangban és a többiek is. Ahá! Tehát ez a klasszikus meditáció, nem az a baromság, amivel újból emberi rendszerek rabjává akarnak tenni! A meditáció arról szól, miként szakadj ki a koholt, mesterként világból és kapcsolódj rá arra a rendszerre, ami nem emberi, amely szerint a teremés halad! Ha pedig ez így van, akkor ehhez nem kell földi segítség, sőt, az ront a helyzeten! Jézus mellett nem volt pap, aki instrukciót adott volna, miképpen meditáljon, de a többiek mellett sem állt emberi erő. Akkor miért ez a nagy tolakodás emberi részről, hogy annyira segítsen megmagyarázni, miként higgyek? Ugye nem logikus? Hát persze, hogy nem az, mert ez is átverés.

Mi van akkor, ha ez a szipolyozó erő nem az embert veszi célba? Ha nem a hiszékeny, becsapható ember a cél, hanem ami attól kívül áll, mondjuk a természet, akkor onnan idővel megjön a válasz és ez a válasz olykor elsöpri ezt az erőt, mely beavatkozott. Csak az ember tűr, minden más, ami nem az ember törvényei szerint kódolt, ad válaszreakciót. A természetbe be lehet avatkozni, de ha nem annak törvényeivel összhangban történik mindez, akkor az ember csak vesztes lehet. Ott a sors nem packázik, nem törődik azzal, hogy az adott ország milyen törvényeket hoz, a természet nem parlamentfüggő. Ezért a többség az embereket választja befolyásolása alanyául, az ember a gyenge láncszem. Ezek után el lehet helyezni mindenkit a palettán, kik állnak az átverők és kik az átverték oldalán.

A VÉLETLEN SORSSZERŰSÉGÉRŐL A MENSEVIKEKNEK

A folyamatokat jó ismerni, hogy magunkat hozzájuk igazítsuk, de végső soron a folyamatok és a véletlenek együtt alakítják a sorsot. Ha csak a törvényszerűségekre alapozzuk elméleteinket, akkor Európa sorsa most lehet, hogy teljesen másképp nézne ki. Lehet, hogy a frankok leigázták volna a germánokat, a flamandok pedig tengeri hatalom lévén kiterjesztették volna területeiket a szélrózsa minden irányában. Igen, de ott van a sorsszerűség, vagy Isten, vagy véletlen, teljesen mindegy hogy hívjuk. A puska por vizes volt, nem sült el a fegyver, nem tartottak macskát a hajón, elszaporodtak az egerek és elrágták a számszerűjakkal belől készült idegeit, nem beszélve arról a pár pestises patkányról, amelyek a középkori Európa etnikai összetételét, ezzel erőviszonyait teljesen átvérték. A fent idézett példák történelmi tények. A mit lehetne tenni, a dolgok megváltoztatása érdekében című kérdésre, válaszom: semmit. Várni kell és jönni fog egy véletlen, amely mindannyinkat fejbe kólint és az élet menni fog tovább világ vége és apokalipszis nélkül, bár az is jó üzlet. A változást hozó véletlenig, pedig próbáljuk jól érezni magunkat. Kell ennél jobb tanács?

Meg tudta volna valaki jóslani azt, hogy az erős cári birodalom Oroszországban össze fog omlani? Persze a tudósok, most mindent kitalálnak, hogy bizonyítsák mennyire idő és törvényszerű volt a változás. A véletlenek oldaláról én másképp látom. Öt kis ember ült egy szobában és zseniális gondolatuk támadt. Kitalálták, hogy ők öten a többség (oroszul bolsevik) és az a több millió rajtuk kívül, az mind kisebbség (oroszul mensevik). Ezt addig sulykolták, hogy egyre hihetőbbé vált a dolog. Kommunikációjukat a szociális helyzetre, kizsákmányolásra alapozták, miközben megfélemlítették a kisebbséget. Ki szeret megfélemlítve lenni. Persze, hogy átváltak! Ez így emberi. A végén bekövetkezett az, hogy a szavak, már kifejezték a valóságot, ők lettek többen. Bejött nekik. Nem lehetetlen, hogy így történt!

Lehet, hogy már ott van valahol egy kis szobában a mai öt kis ember, akik hasonló változást fognak hozni. Lehet, hogy nem is kell, hogy egy szobában legyenek, mert ma már nem szükséges a térbeli együttlét, internettel minden leszűkül. A desztillált víz nagyon nehezen fagy meg, mert nincs benne szennyeződés. A víz a benne levő szennyeződések környezetében fagy meg és ezek adják a jég rácsszerkezetét. Lehet, hogy egy ilyen változást is egy hasonló

kifagyási rács mentén kell elképzelni. Ez a rács egy világot is átöllelhet, hiszen internet mindenhol van! Már nem szükséges az, hogy egy valláshoz, egy néphez, egy kultúrkörhöz tartozzanak a változást hozó „szennyeződések”. Elég a hasonló felfogás, amely interneten összeér és létrejön a rács. A globalizáció talán arra jó, hogy bár traumákkal, de átesik a világ azon, hogy csak egy bizonyos kultúrkörből lehessen kikiáltani a világba. Nem szükséges muszlimnak, vagy katolikusnak, demokratának, vagy republikánusnak lenni ahhoz, hogy valakinek igaza legyen, mert csupán a személytelen gondolat jön át CV nélkül. Ez is egy elmélet, de várjuk ki.

Elnézem ezeket az utcán élő fekete tömegeket. Mindenki mosolyog, beszélget, teázik. Hol van itt az öt ember? Mi lenne, ha elméleteimet népszerűsíteni kellene közöttük? Sem a bambara nyelv nem lenne alkalmas gondolataim ismertetésére, sem a befogadó agy. Miképpen magyaráznám el a víz kifagyási rácsát? Miként ismertetném itt a Szahara tövében a Nagy Októberi Szocialista Forradalom lényegét? Ide nem kell az a fene nagy tudomány. Afrikában leegyszerűsödnek a gondolatok és talán emberibbé is válnak, ahogy annak idején a kiskocsmában volt. Egyrészt, aki oda betért, nem azzal a szándékkal tette, hogy a kocsmá feletti hatalmat átvegye, másrészt a megnyilatkozások tömondatokban, a lehető legérthetőbben történtek, idővel ezek a tömondatok továbbegyszerűsödtek, majd kisebb bőfögések közepette elhaltak. Nos, itt sem jut senkinek sem eszébe a hatalommal foglalkozni. Akkor bólogatnak, ha nem értenek semmit és akkor értenek valamit, ha ezt egymás közt is lekommunikálják. A tömondatok itt is működnek.

AZ ELRENDELÉSRŐL A FATALISTÁKNAK

Sokan állítják, hogy az élet egy elrendelésen alapszik és tagadják a szabad akaratot. A túloldal pedig, a szabad akarat mindenek fölöttiségét hirdeti. Miért nem lehet mindenkinek igaza? Miért kell állandóan civakodni? Van szabad akarat is és van elrendelés is. A testünkben is vannak olyan izmok, melyet akaratunk működtet, ilyenek a kezünk, lábunk izmai, de például a szívizom, akár akarjuk, akár nem, akaratunktól függetlenül működik. Az életben is vannak sorsszerű elrendelések, például a helyzet, amibe beleszületünk, külső körülmények, háborúk, földrengések, de nem minden írható ezek rovására. Az, hogy miként éljük meg ezeket az elrendeléseket, az a szabad akaratunk függvénye. Ha szegénységben élünk, mi döntjük el szabadon, hogy dolgozunk-e, vagy lopni járunk. Nem mondhatjuk, hogy tolvajként rendelt el a sors. Igencsak furcsán jönne ki, hogy a Jóisten elrendel tolvajnak, aztán a végén jól meg is büntet érte. Nem logikus. A Jóisten akkor jár el helyesen, ha szabad akaratom szerint dönthetek sorsomról, dolgozom-e, vagy lopni járok? Az Istent kicserélhetjük kormányokra, királyokra, uralkodókra és a logika megmarad.

Ha egy adott rendszer mindent törvénnyel elrendel, azaz megfoszt szabad akaratodtól, akkor a rendszer hibát követ el, ha büntet. Mert csak az büntethető, aki szabad akaratából szegi meg a törvényt. Büntethető egy klón, egy druida? Szerencsétlenek programjaiból törölték a szabad döntés lehetőségét, mégis rajtuk veri el a világ a port. Emiatt keresem azokat a helyeket, ahol ezt a programot a technikai színvonal fejletlensége, a nyomor és a káosz miatt nem vezethették be. Itt még büntethető vagyok, mert lehet szabad akaratom. Ilyen helyzetekben viszont az ember sokkal felelősebben viselkedik, mert a szabad akarat felveti a felelősség kérdését is, ami túlszabályozott rendszerekben megint csak hiánycikk. Felelősség ott van, ahol létezik lelkiismeret. Nos, ezt a fogalmat, mint kiveszőben lévő, biztos sokan már nem értik. A lelkiismeret gyerekkorban még megvolt, azóta megkopott, ezzel jelezni kívánom, hogy ott volt a programunkban, de idővel beroszdásodik, mert nem használjuk. Ezt a programot nevezi az iszlám Fitrá-nak. Ha nem nyúlunk a Fitrá-hoz, akkor a világ nem emberi program szerint

működne, és minden rendben lenne. De belenyúlunk, a gyermekeinkbe beleneveljük azokat a hibákat, amelyekkel rendelkezünk és a Fitra nem működik tovább. Egy óvodában még nyugodtan együtt játszik egy palesztin és egy zsidó kisgyerek, az egyetemen már biztos ferde szemmel nézik egymást.

A Fitra nem tesz különbséget ember és ember között. A különbségtétel a mi emberi programunk és ennek megfelelően írjuk át azokat a szent szövegeket is utólag, amelyeket utána Isten szájába adunk.

A SZÉGYENRŐL AZ EREKCIÓKBÓL ÉLŐKNEK

Általánosságban azt mondom, itt az idő, hogy az egyház és más műintézmények által belénk ültetett gátlást felváltsa az őszinteség. Félreértés ne legyen, a gátlás helyébe ne a gátlástalanság, hanem az őszinteség lépjen. Ehhez mindenkinek meg kell újulnia. Elsősorban azoknak, akik a gátlások fenntartásában érdekeltek. Persze, hogy érdekeltek, mert őszintén nem nyilvánulhatnak meg! Ha ezt megtennék, több ezer éves tabuk dőlnének meg. Pedig ez egyszer úgy is bekövetkezik, lehet, hogy nem is soká. El kell következnie, hiszen a világ a kitalációk és nem a realitások irányába halad, ez pedig halálos ítélet. Minden valamirevaló személyiség kitalált egyéniség. Olyan imidzszeket építenek, melyek távol állnak a természetestől.

Nagy baj van akkor, ha a személyiségeket fel kell építeni, amire egy nagyszámú stáb hivatott, a tehetség pedig nem tagja a stábnak. Olyan terminológiák jönnek be, amelyek érthetetlenek. Ilyenek például, ha el kell adni a személyt. Eladni egy személyt? Ez nem rabszolga kereskedelem, hanem egy személy karrierjének komponálása, megszerkesztése. Ezt a félresiklott világot! Végül is minden a tömegek pénztárcájára megy, melynek szisztematikus és tudományos kifosztására szakmák alakultak, de ebben az üzletszerű kéjelgésben kimarad az emberi érték. Akkor miért szégyenkezzek, ha szeretek kefélni, vagy néha megiszom egy pohár finom italt? Nem sokkal emberibb, mint ez a maffiaszerű rászerveződés az emberi értékek eltiprására? Szerintem a papok is szeretnek kefélni, a politikusok, tudósok, bírók, cipészek, biciklisták, hegymászók és mindenki, aki most pirul, szégyenkezik és elítél azért, mert én bevallottan szeretek kefélni. Piruljatok és fizessétek be az adót minden menet után, mert most ez következik. De előtte vegyétek be a menet előkészítő tablettát, melyből sokan hasznat húznak, majd a menet rávezető tablettát, majd a menetráerősítő merevség fenntartó tablettát, mely nélkülözhetetlen, majd a csúcsraérési premixet, majd a regeneráló folyadékot és végül el ne felejtétek az adót. Lassan ide jutunk. Én jól megvagyok kedvesem, simogatásával, fülcimpájának harapdálásával, az ő erre adott hangjaival, erogén megerősítéseivel, táncával ágyékom alatt és nem fizetem be az adót. Nem fizetek, mert kefélemből nincs bevétel. Fizessen az, aki az én keféléseimből meggazdagodott, aki eladta a sok tablettát és üzletet csinált magánéletéből. Ilyen egyszerű ez józan paraszti ésszel, mégis engem büntetnek. A fehér ember logikáját sohasem tudtam követni.

A MORÁL SZEREPÉRŐL AZ EMBERISÉG EVOLÚCIÓJÁBAN

Nagyon fájdalmas, makacs tény, hogy a morál eddig nem sok szerepet játszott a szelekciós túlélésekben. Sőt, mint ma is, inkább a zsíványság, illetve az agresszió eszközrendszere nyújt megoldást a túlélésre és a jámborság szelektálódik ki. Pontosan, ahogy a természetben. A lesből támadó, ravasz, a másik gyengeségére alapozó oroszlán többre viszi, mint az a kancsal, amelyik tisztességes küzdelemben, szemtől szembe kívánja lehetőleg a nála erősebb vadat,

mondjuk elefántot elejteni, mert így fair. Próféciák ide, vagy oda, be kell látni, hogy eddig nem vezettek eredményre. Az emberiség sok értelemben használja a vallásokat önmaga megnyugtatására, valami belső értékrend felállítására, de a legfontosabb harcmezőre, az evolúciós túlélési, szelekciós pályára még soha senki nem emelte be ezt a dimenziót, mint az életben maradásért folytatott harc eszközt, szempontját. Ezért aztán mindig kontraszelekció folyt és morálisan teljesen más erők nyerték meg a harcot. Az olyan hülyék, mint jómagam és még páran elhittük, hogy a jónak van sansza, erre tanítottuk a népeket, de már teljesen tiszta előttem, hogy nincs. A jónak arra van egyedül esélye, hogy feltétel nélkül kiszolgálja a rosszat, mert ha nem ezt teszi, akkor azt fogják rá mondani, hogy rossz és ezért szegényt mardosni fogja a lelkiismeret, amin ugyan mindenki röhög, de a jónak ez fáj. A rossznak nincs ilyesmi a tarsolyában és arra hivatkozik, hogy ő jó, hiszen a jók szolgálják. Csupán a jókat nem szolgálja senki és támogatottság hiányában a jó elhal. Marad az egyre rosszabb. Mindig kell, hogy a világon legyen jó és rossz így a magmaradt rosszak közül lesznek a jók is. A világ értékrendje pedig szépen devalválódik. Ma már szerintem senki sem tudja, mi volt az eredeti állapot, ahol ez az egész jó és rossz história elkezdődött. Úgyhogy, aki ma erkölcsöt tanít, nagyon fel kell kötnie a gatyát, mert ugyan milyen talajról rugaszkodhat el?

SZERETET JEGYÉBEN TÉRÍTÉSRŐL A MISSIONÁRIUSOKNAK

A hivatalos vallásokat azokban a tanításokban kérdőjelezem meg, hogy kipécéznék maguknak egy történelmi személyiséget és köré építik fel a szeretetre, törvényre, stb. alapított mondani-valójukat. Miért nem elég nagyanyánk szemeibe nézni? Ott nincs szeretet? A tanítás abban a korban természetes volt, mert az emberek életét átszöttek a próféták intenciói, de ma? Nagyanyánk két szeme, párunk szerelme, gyermekeink ölelése nem elég hajtóerő?

Ha szeretetre épül a család, nemzetség, vérségi kapcsolatok, akkor miért kellett Afrikában ilyen irányú térítést végezni? Inkább Afrika téríthette volna a külvilágot, milyen is a család! Pont a szeretet „hírnökei” robbantották fel azt a rendszert, ami a szeretetre épült évezredekken keresztül és erőltették rájuk a szeretet jegyében a gyűlöleten alapuló individualitást! Vagy Jézus előtt nem volt szeretet, szerelem? Mer valaki ilyet állítani? Aki ezt mondja, ezzel azt állítja, hogy Mózes is csak pásztorkányokat keféltetett, Ábrahám számára sem volt Sára és Hágár több egy kalandnál! Bár, ahogy a mai Bibliafordításokat elnézem, sajnós van ilyen pongyola olvasata egyes szövegrészeknek. Figyelembe ajánlom Lót történetének leírását az Ószövetségből, aki ittasan saját lányaival hált. Jákob és Támár kalandja csak tizenhét év feletti olvasnivaló, de Dávid pezsgő hormonjairól is megemlékezik a könyv. Gondolja-e valaki, hogy ezek Isten igéi?

Visszatérve, tehát igen, szeretet, szerelem amióta ember él a földön, volt és lesz. Nem erre kellett a prófécia, hanem arra, hogy ez védjen meg bennünket a túlélésért folytatott harcban. Mivel ma a világ összeér, az egész világot is csak ez tarthatja életben. Ma ezek negédesnek, mázosnak hangzó gondolatok, melyekre a CNN nem fogja felkapni a fejét és adását megszakítva riportot közölni a szeretet filozófiájáról. A fősodorban az áll, ami az embereket érdekli. Őket pedig ez a maszlag nem érdekli. Őket továbbra is a robbantások, emberrablások érdeklik, ami ha nem következik be, akkor csinálni kell.

A természeti népeknél nagyon furcsa, hogy valaki odamegy hozzájuk és váratlanul a szeretetről papol nekik. Mit mond ez? Miket zagyvál ez össze-vissza, kérdezik egymás közt? Bennük soha egy pillanatig fel sem merült, hogy a törzs másik tagját gyűlöljék, amikor együtt mennek vadászni és életük minden mozzanata egymásra utalt. Jól is néznének ki, ha gyűlölné

őket az, akitől függ az életük egy elefánt elleni küzdelemben! Itt ezek a szeretet históriák nagyon mesterkéltnek hangzanak, és nem váltják ki a megkívánt katartikus hatást. Erre az a válasz, hogy barbárok, nincs semmi emocionális töltetük, talán nem is emberek. A természeti népeknél pedig, teljesen normálisan minden a helyén van, hiába akarja megbontani az egyensúlyt a másik kultúrából érkező tanító. Ők rontják el azt, ami rendben volt. Ők ültetnek el előítéleteket, felsőrendűséget, gyűlöletet és kezdődik minden előről.

A hittérítő nagy hibát követ el, ha kinyitja száját és saját leszűkített ideológiai korlátait, magatartási gátlásait kényszeríti rá erre a határtalan létre. Ha valaki komolyan veszi hitét, az itt hallgat és ellesi saját hite elemeit úgy, ahogy azok a valóságban működnek. Itt nem papok szórták szét az ígét, hanem Isten személyesen. A természet erőivel egy olyan utat jelölt ki az itt élők számára, melyet tanácsos felfedeznünk akkor, ha közel akarunk kerülni a Teremtőhöz. Rájöhetünk arra, miért kell elvonulni, hogy megérintsen bennünket a megismerés, tisztánlátás öröme. Felfoghatjuk, miért kell távol kerülni az ember torz világától ahhoz, hogy megnyíljon egy szűk rés, melyen keresztül egy kis világosság szűrődik be az agyba. Ez az elvonultság közelebb visz a halál utáni dimenzióhoz, ami ráébresztheti az embert például arra, hogy a lelkeknek nincs fajuk, nincs nemzeti hovatartozásuk! Amikért itt a földön küzdünk, nagyon kicsinyes emberi dolgok. A halál után nem az a kérdés, hogy jó svéd, vagy lengyel voltál-e? Ehhez a megvilágosodáshoz elég a természetbe kimenni, ahol a teremtésben teljesen normális összefüggések szerint zajlik az élet. Nem láttam még tanzániai oroszlánt kenyai oroszlánnal verekedni, csak oroszlánokat nemzetiség nélkül, amelyek ösztönük vezérelte programozottság miatt küzdöttek meg egy területért.

ISTENKÉPEMRŐL A TEMPLOMOSOKNAK

Megértem azokat, akik nem járnak a fehér világban sem templomba, sem mecsetbe, mert hite-hagyott helyekké lettek ezek. Egy idejét múlt ceremónia hókusz-pókusz látványhelyei, melyek évezredes liturgiai rendbe konzerválnak emberi kitalációkat. Papi címek, rangok, középkori öltözetek, oda nem illő Mercédeszekkel. Boruljatok le, imádkozzatok, áldozzatok, és el ne feledjétek, hogy egyházunk fenntartása pénzbe kerül, ezt meg fizessétek be. Az élet elhaladt mindemellett. Az emberek önmagukban is tudnak imára borulni és áldozni, külső felszólítás nélkül is. Szerepvesztés. Hol a tanítás? Hol a visszavonultság? Hol van a lelkiület, amiről az egész szól? Semmitmondó viták, értelmetlen cikkek, megnyilvánulások. Nem veszik észre, hogy mire van igénye az embereknek?

Ott ültem egy mecsetben és bámultam a hatalomért folyó harcokat. Hol a csönd? Templomban is ülhettem volna, akkor is ezt bámulhattam volna. Infantilis elmék évezredes hagyományokat görgetnek vakon tovább, irányt vesztetten egy olyan látszatot keltve, mintha Isten jelölte volna ki számukra útjukat. Megdöbbenő az a bizonyosság, meggyőző erő és verbális hatás, mellyel a bizonytalant és természetelleneset ehetővé teszik. Verseny egy olyan hatalomért, melyre egyedül Isten érdemes. Mégis Isten, csak egy névvé válik és ők e nevet nyelvükkel forgatják. Ennek sikeréhez az emberi értést olyan színvonalra kell süllyeszteni, hogy fel se merülhessen a gyanú, Isten más. Nem lehet helye a kétségeknek.

Pedig az én Istenem más. Megbocsájtó, kegyelmes és nem bírja a hazugságot, a képmutatást. Az én Istenemnek fogalma sincs mi az egyház és kikéri magának, hogy a nevében mások hasznát húzzanak. Az én Istenem az egyszerű ember és minden teremtmény Istene, nem annak a süveges, hermelin palástos, puhány, élettől elszakadt személynek a hivatkozási alapja, aki saját zárt világában, nem megfosztva magát a természetes és természetellenes élvezetektől, egy hétig készül arra, hogy mit mondjon róla beszédében.

Nekem elég, ha egy falevelet kezembe veszek, ott van Isten. Elég, ha egy hangya a lábamra mászik, ott is látom ebben a kis lényben azt, amire ember nem képes. Az a kis hangya többet mesél Istenről, mint az a sok hatalmas zarándokhely a felkészült szónokokkal. Vissza a teremtésbe... és megtaláljuk. Ő nem haragszik, ha iszom egy pohár bort és ezt nem tagadom. Akkor haragszik, ha élvezetem magam és mások számára ártással jár. Nem haragszik, ha élvezem az örömet, melyet csak nő tud nyújtani nekem, ha ez nem vezet összeférhetlenséghez másokkal. Az én Istenem örül, ha felfedezem Őt és nem örül, ha olyan dolgokba magyarázom bele, amihez semmi köze. Az én Istenem haragszik, ha hazugságon ér és el nem viselheti a szarkeverést. Az én Istenem minden egyszerű lélekben ott van, függetlenül, hogy tudják van-e egyház a világon, vagy nincs! Az én Istenem ott él az öltönyösben, a bikinisben és a fűszoknyásban egyaránt. Az én Istenem csupaszon küldött az evilágra, dokumentumokat, adószámot nem csatolt hozzám anyám méhében és ugyanilyen csupaszon vár vissza. Tetteim és szándékaim szerint fog megítélni, nem a szakállhossz fog dönteni. Mindenki tudja, hogy így van, ahogy mondom, mégsem tesz senki semmit. Persze, ez így buli.

EGYHÁZI INTÉZMÉNYRENDSZERRŐL A TEOKRÁCIÁNAK

Hosszú évek kötnek Egyiptomhoz. Rengeteget tolmácsoltam különböző delegációknak a piramisoknál, Luxorban és a Királyok Völgyében. Már betéve tudom azokat a történeteket, melyeket az idegenvezetők a különböző dinasztikiáról, túlvilági hitről és szellemiségről mondanak. A papság ott is egy olyan hatalom volt, mely kisajátította magának a tudás transzcendens részét és ezzel úgy sáfárkodott, hogy hatalma megkérdőjelezhetlenné vált. Az esetleg kicsírázó kétség, mely hatalmukat megkérdőjelezte volna, lett volna az a bűn, melyet nem tűrtek meg soha. Akkor az a transzcendens az élet velejárója volt és sokáig az is maradt. Az őket felváltó egyházi rendszerek fenntartották ugyanezt a hatalmat, lett légyen politeizmusról, vagy monoteizmusról szó.

A mai világban azonban átalakult a transzcendens fogalma. Sok minden magyarázatot kapott, ami eddig nem volt ismert. Az egyház pedig megtartotta ugyanazt az egyiptomi színezetű hatalmat, tehát a misztériumok feletti uralmat. Egyet azonban elfelejtene. Isten nem transzcendens. Ha Istent kategóriákba lehetne írni, ha meg lehetne fogalmazni, akkor nem lenne Isten. Ha Isten az emberi agy fogalmai szerint leírható lenne, akkor megszűnne és átalakulna mítosszá, legendává. Ezen a ponton szünteti meg pontosan az egyház Istent és ezért támad fel az igény az emberekben, hogy egyház nélkül, magukba fordulva keressék Őt. Istent nem lehet átverni, megmutatja az utat, akár hisznek benne, akár nem. Az én egyházam a Börzsöny, Balaton, szavannák, Viktória vízesés, a Szahara és a többi csoda.

Az emberiség történetét végig elemezve azt láthatjuk, hogy mindenki egy láncot dob a halandóra, amivel annak szabadságát és szárnyalását korlátozza. Lánc minden hatalom, hivatal, törvény. Lánc a konvenció, hagyomány, a gátlás és lánc minden, ami mások elvárása az egyén felé. Ebben a lánchalmazban Isten az, aki az egyént egy más dimenzióba helyezi és felszabadítja. Az őt képviselő egyház pedig ezzel ellentétben, még egy láncot vet ki rá. Ez bűn, nem is kicsi. A mai ember gúzsba van kötve, nem tud szabadulni láncaitól. A természeti népeknél helyükön vannak a láncok. Ott még Isten a helyén van, ezt Ő érezteti is.

A másik ellentmondás, hogy az egyháznak csak akkor van létjogosultsága, ha bűn is van. Bűn nélkül az egyház nem él meg, tehát alapvető érdeke a bűn. Ha éppen kevés van belőle, akkor csinál magának, hiszen a bűnössel harcolni kell, e harc zászlóvivője pedig az egyház. Isten nem ilyen. Ő még a bűnösnek is utat nyit, mert mindig ott a lehetőség a változásra. Én már túl idős vagyok ahhoz, hogy bevegym ezt az ellenségképeken nyugvó ideológiát, amely szüksé-

gessé teszi egy megmentő állandó jelenlétét. És természetesen a megmentőnek mindent szabad, hiszen az emberiséget menti meg. Ezt nagyon sokan eljátszották, egyházak, nagyhatalmak és gondolom, még nincs vége, mert jó üzlet. A maffiák sokkal tisztességesebben játsszák ugyanezt, mikor védelmi pénzeket szednek. Legalább nem hivatkoznak Istenre, vagy az emberiségre.

A világ amúgy a kisemberek hátán nyugszik, amiről ő szerencsétlen nem tud. Ő azt hiszi, hogy a nagyok vezetik a világot, de a nagyok a kisembert vezetik, nem a világot. A kisember nem látja az összefüggéseket, még ez is ókori egyiptomi papi technika, miközben hüen szolgál valaminek, amiről elhitetik vele, hogy viszonzást fog kapni. Amit szolgál, az valójában teljesen földi, semmi köze az égiekhez, de jó buli a viszonzást egy olyantól számon kérni, akiről senki semmi konkrétumot nem tud, nem látható, nem a mi dimenziókban létezik. Ennél csak a levegő, vagy az idő eladása a nagyobb üzlet. Ezt a hitet csak a lendület viszi tovább, a ráció értelmében már rég halott. Több ezer év lendülete lassan vész el, de egyszer elvész, hiszen alapjaiban hibás, romlott a rendszer.

Valamikor az embereket szabták az egyházak igénye szerint, ma az egyházakat szabják az emberek igénye szerint. Akkor történik ez, amikor az embereket sikerült klónozni, lezüllesztetni. Meg is látszik az új egyházakon, amelyek e réteg lefosztására alakultak. Szolgálat? Hol van az már? Üzlet! Church business. Lapozzuk fel a Szent Könyveket. Egy sort sem találunk az egyházakról. A teremtésről, a zsidóság történetéről, Jézus életéről, ill. az arab félszigeten lejátszódott eseményekről, azok tanulságairól, Mohamed próféta küldetéséről szólnak. Aki ezeket olvassa, rendezőelveket fedez fel, melyek szerint Isten e világot teremtette és melyek szerint az embereknek kellene élnie. Történeteket olvashatunk azoknak pusztulásáról, akik szembeszálltak ezekkel az elvekkel. Ide nyugodtan beleképzelhetjük az egyházi szervezeteket, melyek e példák alapján nem felelnek meg Isten és a teremtés rendezőelveinek.

VALLÁSOSSÁGOMRÓL A FARAMUCIAKNAK

Az ember agya olyan, mint egy szekrény. Egy normális szekrényben mindennek van helye. Van akasztós része, van polcos része és ezek ésszerű kombinációja rengeteg ruhát tud tárolni. Ez a szekrény maga a civilizáció, a polcok és akasztós részek pedig a civilizáció elemei, amelyek alkalmasszerűen változtathatók. Azonban ha nincs polcrendszer és akasztós rész, akkor a ruhákat csak hánnya-veti módon, össze-vissza a maguk rendszertelenségében hajigáljuk be. Az információk nem találják helyüket az ilyen agyban és csak egymásra halmozva, hasznosítatlanul akkumulálódnak. Nos, ha ilyen egyéniségek uralják a közéletet, akkor nagyon nehéz nekik elmagyarázni bármit is, hiszen nincs polc, vagy akasztó az agyukban, amire a mondanivalót elhelyeznék.

Teljesen mindegy, hogy a civilizációk hasonlatosak-e, vagy éppen eltérnek. Ha polcrendszerük jelen van és működik, akkor ezek megértik egymást és egymás mellett élésre képesek.

A kopírozott, embertelen globalizáció, ahelyett hogy letisztítaná a polcrendszert, inkább felszámolja azt, ami felér a polcrendszer elleni hadüzenettel, tehát pusztulnak a civilizáció elemei, ezzel a civilizációk maguk. Már fölösleges érvelni. Hasztalan. Mennyi van a bukszádban, ez számít. Ha tele van az jó érv, ha üres, akkor meg miről beszélsz?

Bosznia felrobbantotta bennem az egyházat és a vallásosságra szerveződött intézményeket. Lelkek kereskedői, láncba verői, holott a lélek szabad, szabadnak született és szabadon távozik a testből akkor, amikor Isten akarja és nem az egyház. Bár volt olyan kor is, amikor akkor távozott, amikor az egyház akarta. Erről szívesen megfeledezünk.

Az elmúlt pár évben próbálkoztam valami párbeszédet létrehozni a zsidó, keresztény és az iszlám vallás képviselői között. Már bánom, hiszen ezek abból élnek, hogy egymást utálják! Ki szereti, ha elveszik lételapját? Nagyon ostoba voltam. Hivatalból mindegyik enyelgett és nagyra tartotta az elképzelést, de ott belül elkívántak a francba. Sokkal jobban örültek volna annak, ha felpofozom a rabbit, mert ebben üzlet van neki is, meg nekem is. Mindegyikünk támogatásra számíthatott volna a sajátjaitól. De hát béke? Szeretet? Micsoda marhaság ez? Hol van abban az üzlet?

Nem kellett volna ennyi egyháznak születnie, ha Isten egy és egy az Igazság! Ez mind emberi tákolmány, amelyet üres filozófiákkal töltenek meg. Minden egyház egy elkülönülés a másiktól. Minden egyház egy élcsapat, melyek léte abból a bizonyítási lázból táplálkozik, hogy miért éppen ők vannak kiválasztva valamire ezen a földön. Minden egyház elkülönülés, elvonulás a világtól egy saját maguk által kreál közösség felé, akire rázárják az ajtót és a sátánra úgy mutogatnak, mint aki az ajtón túl vár. Ebben az irrealitásban és skizofrén helyzetben akartam párbeszédet kezdeni a vezető egyházak között.

Hangsúlyozom, egyházakról beszéltem, nem az ártatlan, megvezetett hívekről. Ezek az egyházak olyan polcrendszer építenek az agyakban, amely nem gömbölyű koponyába való, ezért mindig áttörik a koponyát, így az információ ezekről a polcokról kiszökik és a semmibe vész. Majd, hogy orvosolják a bajt, abroncsokat feszítenek a koponya köré és ezekkel tartatják meg polcaikat és tanításaikat. Ebből élnek már több ezer éve. Minden korban új abroncs. Ha a régít már elette a rozsdá, akkor jönnek a zsinatok, enciklikák, valakiket rehabilitálnak és egyben új abroncsok kerülnek fel máshová.

Azt vallom, hogy ember és ember között az egyedüli különbség a jóra való hajlamban van, mindegy milyen közösségből jön az illető. Egyszerű személyek szintjén érdemes elindulni. Ezek a szintek kommunikálhatnak, párbeszédben állhatnak egymással, hiszen nem egymás konkurensei. Ezek összekötése több eredménnyel jár, mint az egyházak között bármilyen látszat együttműködés.

Afrikában nem veszik igénybe Istent arra, ha valamit az ember meg akar tiltani. Ha valaki ki akarja elégíteni vágyait, azt megteheti, legfeljebb a tradícióval, vagy közösségével kell elszámolnia. Máshol mindig Isten szájába adják azt, amit nem hiszem, hogy a mi Teremtőnk úgy gondolt volna. Az arab világ és a mi fejlett Európánk nem győzte Isten szavaival gúzsba kötni a szabadnak született embert, akiből egyszer úgy is ki kell jönnie mindannak, ami belé szorult. Ha szó, akkor szó, ha vágyak, akkor vágyak. A végén maga az egyház és annak hű szolgálói esnek saját kelepccéjükbe, hiszen a biológiát megerőszakolni nem lehet, az maga a teremtés. Az egyházi tanok hirdetőinek is vannak vágyaik, ami természetes, de ezeket elfojtják, ami természetellenes. Itt magával a teremtéssel kerülnek szembe. Mi baj lehetne abból, ha végre ők is beiratkoznának a többi normális biológiai lény közé? Ők azt mondják, áldozatot hoznak, én azt állítom, a kísértést hordozzák, ami minden bűn alapja.

Az arany ügyletekben igen sok kalandorba botlik az ember. Ezeknek a kalandoroknak az a trükkje, hogy kreált információs csapdákat építenek fel, ami hihető, mert valóság elemeket is tartalmaznak. Valami lelőhelyet ismernek, de még nem jártak arra soha, mégis előlegeket vesznek fel, hogy onnan drága árukat szállítsanak. Igaz a hely, igaz az általuk leírt nehéz körülmény, ami nem igaz, hogy nekik ehhez valami közük lenne. Így működik számos hivatalos intézmény is. Ez a remény eladása áru nélkül! A pénz és a remény helyet cserélt, de az áru nem mozdult. Nem ismerős? Majd a mennyországban, majd az ötéves terv végén, majd a kormányzási ciklus végén... folytathatnám. Több ezer éves receptek ezek és mindig bejönnek.

Gyermekkoromban erős katolikus nevelést kaptam. Tágabb családukban sok mélyen vallásos, már-már bigott hívő is volt. A nagy családi összejöveteleken szóba kerültek a zarándokutak, Róma, Assisi és más helyek. Megjárták, elmentek, visszajöttek, beszámoltak katartikus

élményeikről, tömegről, érzéseikről, az áhítatról, de egyszer sem hallottam, hogy valaki a Bibliát idézte volna. Lehet, hogy azt nem is ismerték. Ez a fajta vallásosság egy érzelmi kisülésen alapult. Mindegy, hogy nem racionális, mindent úgy kell elfogadni, ahogy van. Ha elfogynak az érvek, ott csak az érzelmekre lehet felépíteni a várat. Énekeljünk együtt, lovaljuk be magunkat a szent dalokba, éljük meg a katarzis minden édes percét! Ez gyönyörű, de hiányérzetem van. Ettől a szellemiségtől távol éreztem magam. Nem a vallással volt bajom, hanem a minden elfogadásával, amit emberek állítanak. Feketebárány lettem idejekorán, majd az iszlám vallás felvétele olaj volt a tűzre. Akkor láttam igazán, hogy az a szeretet mennyire álca. A szeretet nem jár mindenkinek, csak annak, aki az élcsapat tagja. Ez tehát a kirekesztő szeretet. Most idézzétek Assisi Szent Ferencet, aki a teremtés szeretetét egy teljesen más dimenzióban élte meg. Miért zárándokoltok el hozzá, ha azt sem tudjátok milyen elvek szerint élt?

Az élet mindenki számára más tartalmat produkál. Ha ezeket összetesszük, rengeteg tanulság vonható le. Én sohasem állítottam, hogy életem mintaszerű, sőt! Annyi marhaságot csináltam, hogy talán éppen ellenpélda lehetnék, de miért ne? Miért ne lehetne másoknak az én hibáimból tanulni? A hibákat ezért nem szabad szégyellni, az álszent dolog lenne. A hibákat is büszkén vállalni kell, így azok emberivé válnak.

CSODAVÁRÁSRÓL A BERGENGÓCIAIAKNAK

Az egyházak tudják, hogy az emberek esendők és emiatt vezetőik nem szerepelnek sokszor nyilvánosan. Egy nyilvános fellépés ezer hiba lehetőségét rejt magában. Mi van, ha csuklani kezd a félisten, vagy ne adj isten elfingja magát? Emiatt a legfelső vezető ritkán mutatkozik. Hőstetteiről mondákat szönek és a középvezetők széles plénum előtt, könnyecseppek kíséretében mondják el a jól betanult szövegeket, melyek sugallják, hogy apostol született, kövessétek és fizessetek, mint a köles.

Dél Koreában van egy ilyen szervezet, melyet Moon tiszteletes vezetett. Róla csak a szépet és jót lehet hallani. Szent ember, aki tévedhetetlen, de ugyanilyen az indiai hamuszóró Sai Baba és mások, akikhez istenként imádkoznak, hogy tegyen csodát, hozzon esőt a földekre, gyógyítsa meg a betegeket. Azon nem csodálkozom, hogy keleten milliók követik őket, nagy kultusz övezi személyüket, de azt nem tudom megmagyarázni magamnak, hogy a racionális Európában miként sikerült nagyszámú táborra szert tenniük? Ennyire igény a csodavárás? Ez a csoda sokba kerül a hívőknek. Kiábrándításként csak annyit, hogy ezek a szekták nem szerepelnek Afrikában, mert nem tudnák követőiket fizetésre bírni. Afrikában csak a spirituális rabszolgavadász szekták virágoznak. Azok, melyek előírt könyvek kötelező megvételéből, tanfolyamok, továbbképzések díjaiból, kivetett befizetési kötelezettségekből gazdagítják élcsapataikat, nem tudnak megtelepedni.

Afrikában a csodavárás a levegőben van, és sok szélhámos kihasználja ezt. Naponta jelennek meg új messiások, apostolok, akik kézzel a levegőben, ráolvasással, vagy egyszerűen nagy dumával kápráztatják a népet és a nép bedől, mert be akar dőlni. Hinni akar az egyetlenben, a reményben, ami csak csoda lehet.

Vannak botcsinálta szerencsétlen félnotások, akik mindenféle szentelt vízről terjesztik azt, hogy ott lakozik az életerő. Egyik másik nagyon ügyesen nők százait tette magáévá, akik azonosultak a csodával és megígézte őket a mágus. Volt olyan, aki azt terjesztette és erre még médiát is kapott, hogy meg tudja szabadítani az emberiséget az AIDS-től. Azt ajánlotta, hogy az AIDS-es férfiak háljanak egy két éves kislánnyal és a kicsire át fog ragadni a kór. Elképzelhető milyen óriási kárt okozott ez a tanítás abban a kulturálisan elmaradott közegben. Vagy talán az volt a feladata, hogy ezt mondja? Sohasem tudjuk meg.

Vannak olyanok, akiknek az eljöveteletét komoly erők készítik elő. Megjelennek az antropológusok, etnográfusok, etimológusok és egyéb -lógusok, akik felmérlik a közönséget zenei, hagyomány, nyelv és más szempontból, majd rászabnak a társaságra egy olyan vallást, amire ténylegesen ráérezed. Ez innen nagy biznisz. Tömegek újkori rabszolgaságát idézik elő ezek a spirituális maffiák. Jönnek a csodatevő evangélisták, akik leszállnak helikopterükkel és áhítattól átszellemülve csak mondják, mondják. Majd a sánták eldobják a botot, aki süket volt most hall, akinek pedig rossz volt a szaglászérzéke, az mától megérezheti a fingszagot. Mindezt egy tökéletesen megszerkesztett koreográfia szerint és a népek erre vevők.

PRÓFÉCIÁKRÓL A BIGOTTFALVIÁKNAK

Azért tartom fontosnak a generális átverésről szóló gondolataimat megosztani, mert nem igaz, hogy létezik ellentét vallások, felfogások, ideológiák között. Mindegyiknél ugyanaz a jó és ugyanaz a rossz. Az árnyalatnyi megfogalmazásbeli különbség elhanyagolható. Mindegyik ugyanott tart vissza bizonyos tettektől és ugyanazon a ponton buzdít más tettekre. Az ellentét az átverés mikéntjében van. Az átverés központi eleme a hit, hiszen csak a feltétlen hívő embert lehet megvezetni. Ezért a hitet mindenhol fenn kell tartani.

Nincs zsidó, keresztény és muzulmán ellentét, ami van, az kreált egymás gyalázása. Nincs ilyen nép, meg olyan nép, a nők mindenhol élvezik az orgazmust és fájdalommal szülnek, egyazon életszakaszokon mennek át, ugyanúgy múlnak ki, így különböző igazságok nem létezhetnek, hiszen az igazságok genezis függők, nem csoportok sajátjai. Itt a lényeg: a genezis. Nem ez Mózes öt könyvéből az első címe? Nem hiába! Mindenhol van egy evolúció, mely során más pályákat jár be a nép és ezekre a pályákra egy adott törvényszerűség érvényes. Ugyanígy ontogenezis, tehát egyedfejlődés szinten is minden egyén külön pályát jár be minden életszakaszban, amelyeknek meg vannak a saját törvényszerűségei. Egy adott időben azonban rengeteg nép él különböző társadalmi evolúciós szakaszokban és rengeteg egyén jár be külön pályát, akár a bolygók. Ezt akarja az ember egységes rendszerbe sulykolni a maga gyengeségével? Meddő vállalkozás. Számomra itt van Isten, aki ezt az egész rendszer átlátja és a rendezőelveket láttatja. Ezen a szinten kicsinyesség lenne zsidó, keresztény, vagy muzulmán rendezőelvekről beszélni, ugye? Nos, idáig kellene felnőni azzal a klasszikus meditációval, ahogy Mózes, vagy Mohamed tette.

Amikor visszajöttek a Sión hegyéről, vagy Ghar Hiráról, nem azzal kezdték, hogy Isten azt üzenté, ti vagytok a legfaszább nép, hanem azt mondták: Isten átadta a rendezőelveket, a kőtáblákat, vagy a kinyilatkoztatásokat.. Ezek szerint járja be minden nép és minden egyén a pályáját! Ti például így... és elkezdődtek a példabeszédek. Nem sokkal logikusabb Isten szintjéről egy ilyen parancs, ha már mindnyájunkat ő teremtett? Ez az Isten-kép kialakulóban van. Azért van kialakulóban, mert a nyomor felé közeledve, az emberekben ez a fajta istenszemlélet kezd dolgozni és az emberek tömegesen nyomorognak. Az élet fiziológiás szintjén nem érvényesülnek nagy gondolkodók eszmefuttatásai, csoportokat elkülönítő, megbélyegző ideológiák, ott mindenkit a túlélés érdekel és annak nagyon egyszerűek a törvényei. Ezen a szinten újból egységesül a rendszer. Nem hiába mindig erről a szintről indultak el a változások. Sohasem hallottam, hogy valahol a burzsoázia forradalmat robbantott volna ki, vagy gyáriparos mágnások küzdöttek volna a dolgozók magasabb fizetéséért. Vallási vonatkozásban sem Heródes kezdeményezte a változásokat, Mekkában sem Khoreisi törzse ágált a meglévő rendszer ellen. Mindenhol a nép szegény gyermekéről szól a történet, aki a földi szívatások mellett rendezőelvekhez is jutott.

Bár Mózes kora legmagasabb szintű tudományait sajátíthatta el a fáraó udvarában, ez nem volt elég a küldetéshez. Szolgasors és kivetettség kellett ahhoz, hogy spirituális tőkéhez is jusson. Ekkor vált éretté ahhoz, hogy az Úr Sión hegyére hívja. Jézust már újszülött korában razzia kereste, szegénysorsban nőtt fel, Mohamed árvaként, nincstelenként, írástudatlanként élte meg gyermekkorát. Abból a szögből jól látni az éhezést, az átverést. Ezen a szinten csak egyszerűen, mai értelmezés szerint radikálisan lehet fogalmazni. Hát persze, hogy csak radikálisan, mert a nyomor, az igencsak radikális. Ha egy gyermek éhen hal, vagy eladni kényszerül magát férfi és nő, azt nem lehet zsinati terminológiákban megfogalmazni. Az rettenetesen fájdalmas dolog és ezen a szinten mozdul be a tudat. Isten is jól tudja ezt és oda helyezi az érthetőséget, ahol nyomor van. Ahol tudálékossággá fajul a szó és ún. nagy gondolkodók egy életet átbekkelnek olyan eszmefuttatások eladásával, melyeket maguk sem tudnak lekövetni, ott megszűnik az érthetőség is.

Csak egy kis idő kell és visszatér az igazság. Csak azt lehet érteni tisztán és világosan.

KIVÁLASZTOTSÁGRÓL AZ ÜBERMENSCHNEK

Mindnyájan felsőrendűek vagyunk. Egyes kultúrák a kor legmagasabb szintű tudományos-technikai szintjét képviselik, ennek újra előállítására, finanszírozására és fogyasztására hosszútávon képesek. De ezt mind cseszhetik, ha a sivatagban nem jutnak időben egy pohár vízhez. Nos, léteznek más kultúrák, akik viszont erre képesek, technikailag teljesen kezdők és megmosolyogják az előző csapatok túlélési bénaságát. Ők túlélők, akik a természettel jól megvannak, bár tudományos-technikai szempontból nem képesek még kommunikációra sem a másik csoporttal, nemhogy termékeik fogyasztására. Ahelyett, hogy egymás képességeit bámulnák és tanulnának egymástól, inkább szívatják egymást, mert az jó buli.

Nem hiszem, hogy erre sor kerül, mert az ember más. Csak külső kényszer hatására hagy fel a kiválasztottság elveivel. Itt mindenki kiválasztott. A kiválasztottság bekövetkezhet azért, mert egy nép elefánthoz, vízilóhoz, bivalyhoz, oroszlánhoz, vagy más totemállathoz fűződő mítosza erre predesztinálja, vagy, mert a tengerek és szelek végtelen hatalma rájuk szállt, vagy, mert a fákkal beszélni tudnak. Hol vagyunk még Istentől, aki állítólag szintén válogatott az emberek között? Tehát mind a hétmilliárdan, akik e földön élünk ott őrizgetjük őseink elbeszéléseit arról, miért is vagyunk tökösebbek másoknál. Egyenként a történetek nagyon meggyőzőek, de ha egymás után végighallgatjuk ezeket, olyan, mintha valamilyen népdalelőadó esten ülnénk és mindenki a maga nótáját fújná. Az elején érdekes, de később a végtelenségig unalmas. Mindegyik ugyanarról szól. Ismétlődő genezis történetek, melyek a világ teremtése után a teknősbékából előbújó saját népcsoportbeli őst jelöli meg a földkerekség legfaszább teremtésének, tehát csak ennek a csapatnak van joga észt osztani és uralkodni mások felett. Ez aztán feljogosítja a hutukat, hogy kiirtsák a tuszikat, yorubákat, hogy a hausák és az ibok ellen forduljanak, a shonákat, hogy domináljanak a ndebelék felett. Most csak afrikai törzseket említettem, de fehér népekkel és másokkal is ez a helyzet. Ha létezik hétmilliárd kiválasztott, akkor hogy lehet igazságot teremteni közöttük, ha mind uralkodni akar? Ez csak két esetben lehetséges. Vagy, ha eltekintünk őseink belénk programozott kiválasztottságot tápláló mítoszaitól, vagy ha megváltoztatjuk a kiválasztottság értékrendjét és nem az uralkodást, hanem a szolgaságot, nemeslelkűséget jelöljük meg, mint ami alapján a teremtő minket preferál. Csak így leszünk képesek elviselni egymás szagát a jövő évezredben, ha túl akarjuk élni önmagunkat. Emiatt alapvetően nem hiszek olyan szentnek mondott írásokban, amelyek bárkiben is felsőbbrendűség alapuló kiválasztottságot sulykolnak.

IDŐRŐL A LILIPUTIAKNAK

Arra a kérdésre, mennyi az idő, automatikusan órákra nézünk. A világ többségének azonban nincs órája. Ők felnéznek az égre és onnan tájékozódnak. Számukra nincs hat óra, vagy nyolc óra, számukra napkelte, dél és napnyugta van, ehhez mérik az időt. Mennyire természetes! Az ember biológiai lény és ehhez a beosztáshoz igazodik egész élete, nem a természetellenes karóra álláshoz. Ha belegondolunk, az idő emberi fogalma úgy jött létre, hogy a föld egyszeri nap körüli keringését kinevezték évnak, a föld egyszeri saját tengelye körüli forgását pedig napnak, majd ezt osztották fel órákra, percekre. Tehát a bolygók, nevezetesen a föld és nap viszonyából származik az idő, amit karóráink mutatnak. De a karóra által jelölt idő csalhat. Más a reggel hat óra télen és nyáron, más Európában és más Afrikában. A hat óra a karóra szerint hat mindenhol, de a biológiai program szerint egyik helyen még ugyanaz a hat óra napkelte előtti nyugalmat, a másikon pedig napkelte utáni ébredést, életet, pezsgést jelent. A világ sem, állandó. Mi van akkor, ha változás áll be a bolygók pályájában, vagy mozgási sebességükben? A karóra ekkor teljesen torz időt fog mutatni. Az emberi agy, amely a karóra szerint programozott, nem a karórában fogja látni a hibát, hanem a bolygókban és azokon próbál igazítani majd, ahelyett, hogy a karóráján fordítana egyet. Ennyire egyszerű lenne maga az élet is, ha nem saját rendszerünkbe, saját törvényeink közé helyeznénk el magukat.

Gyakran megmosolyogják a muzulmánokat, miért ragaszkodnak ahhoz a szokásukhoz, hogy Ramadán hónap kezdetét szigorúan a holdsarló észlelésétől számolják, holott évmilliókra előre pontosan ki lehetne másodpercnyi pontossággal számítani, mikor kezdődik a böjt hava. Lehet, hogy ez így igaz, de csak abban az esetben, ha a jelenlegi állapotot változatlanul tartjuk, márpedig a világ állandó változásban van. Márpedig, ha változik, akkor csak a holdsarló szemmel történő érzékelése lehet egy biológiai lény számára a hónap kezdete. Egyébként is, adjuk meg érzékszerveinknek is a lehetőséget, hogy élvezzék a csodát! Gyönyörű az a holdsarló, ahogy az ételek íze is csodálatos, a muzsika hangjai is élvezettel töltenek el, bár mindezt ki lehetne váltani instant porokkal és gépzenével is.

Az iszlám országokban gyakorlatilag nem kell órát hordani. A müezzín minden napszakasban jelzi az időt, ehhez igazodik az élet. Mikor találkozunk? Naplemente után. Mikor kelsz fel? Hajnali ima után. Így működik. Van, aki tartja az imát, van, aki nem, a müezzín napi öt jelzése öt pillér, amihez illeszkednek a programok.

A népek életében ott voltak ezek az időberögződések óra nélkül is. Nem csak a déli harangszó adta az egyetlen jelzést, hanem a kakas kukorékolása, a parasztnak állatainak bögeése etetés előtt, a kutyák éhes ugatása, stb. Ezek mind kikoptak, maradt az óra, a boldogtalan óra. Ha elromlik, vagy kifogy az elem, leáll az idő és kifordul sarkából a világ. Pedig akkor is kukorékol a kakas, csiripelnek a hajnali madarak és szól a müezzín.

Az idő másik értelme a kor, aminek előrehaladtával a tapasztalat bölcsességet terem. Csak halad, megy előre és öregszen. Az öregedés egy olyan folyamat, amivel az ember próbálja követni az állandóan változó világot, de erre képtelen és a végén belehal. Ez igaz molekuláris, sejt és gondolati szinten is. Minden öreg számára a világ már kilátástalan, hát persze, mert képtelen követni! Valahol életünk delén átesünk egy holtpontra és már nem a jövőben, hanem a múltban kezdünk el élni, a világ hirtelen elszűnik mellettünk és otthagy. Automatikusan a múltat idézzük, és abból példálódzunk. Ha okos lenne a világ, hallgatna ezekre a példákra, de nem hallgat és mindent újból fel kell fedezni, pedig lehet, hogy már korábban többször is felfedezték ugyanazt. Így aztán nem kell nagyon erőlködni, hogy nagy igazságokat mondjunk, mert biztos, hogy korábban is mondták és mire mentek vele!

A SZENTÍRÁSOKRÓL ÉS GONDOLKODÁSUNK TÉR-IDŐ FÜGGÉSÉRŐL A LAMENTÁLÓKNAK

Bűnre készítjük Istent. Arra kényszerítjük, mondja ki, hogy minket szeret, mindenki más nem. A komikus az egészben az, hogy a túloldal is ugyanilyen szempontok szerint írja át szent könyveit, ezért csupa kis élcsapatból áll a világ, akik gyűlölik egymást. Igen, vallom, hogy az elmúlt pár ezer évben az egyházak aktív tagjai mással sem foglalkoztak, mint szentírás fogalmazással. Mózes kőtáblái nincsenek meg, a babiloni fogságban minden megsemmisült Izrael népének írott hagyományából. Csak az emlékezet őrizte meg az ősök vallását, de az emlékezet csal. Amikor megszabadultak a rabságból, visszatértek őseik földjére, de ott éppenséggel a Ptolemaioszok uralkodtak akkor. A hivatalos nyelv görög lévén Ezra (Ezrás) nekiállt a görög nyelvű Tóra megírásának, amely a mai héber nyelvű Tóra alapjául szolgált. Amit Ezrás tett, az egy fantasztikus emberi teljesítmény volt, tele áldozattal. Mégis, ő ember volt, aki emberként emlékezett, így az írás emberi dimenzióban maradt. Ezrás emlékezéséhez hozzásegítettek a kor történetírói, akik szintén emberek voltak. Állítom, hogy Izrael népének megadatott, hogy az Örökkévalótól szentírása legyen. Állítom, hogy volt is, de azt is állítom, hogy mai formájában ez nem az, ami volt.

A Jézus szájába adott igékkel kapcsolatban hasonló kételyeim vannak. Jézus nem azért jött a világra, hogy megalapítsa az anyaszentegyházat. Jézus egyszerűen jóra akarta tanítani az embereket. Vitatkozhatunk azon, hogy új mozgalmat akart-e indítani, vagy visszatérni az alapokhoz, egy szónak is száz a vége, Jézus is csak Izrael népével foglalkozott, esze ágában sem volt ún. keresztény mozgalmat indítani térítő jelleggel. Magyarán Jézus egy olyan zsidó ember volt, akinek elege lett a papság ármánykodásából, a hit áruvá tételéből. Valami, vagy valaki azt mondta neki, hogy elég, tenni kell! Ez a valaki a szentlélek volt. Az, hogy őt Isten gyermekének kell-e tekinteni, vagy sem, hitbéli kérdés. A lényeg, hogy a mai napig senki sem tudja, mire tanított Jézus.

Van négy evangéliumunk, amelyek Jézus életét vitatható különbségekkel mutatják be. Ha csak Jézus genealógiáját olvassuk, teljesen más nevek szerepelnek az evangéliumokban, amikor Jézus családfáját ismertetik. A négy evangélium ugyan ismerteti egy életutat, amely összetehető, de tanításokat nem. Jézus szembekerült az uralkodó zsidó vallási vezetőkkel, hiszen intette őket. Így szembekerült Kajafással, aki a zsidók királyánál, Heródesnél eljárt ellene. Heródes érezte, hogy baj van, minden áron le kell számolnia Jézussal, de Róma engedélye nélkül ez lehetetlen. A zsidók ekkor római uralom alatt éltek. Küldöttségbe mentek tehát Poncius Pilátushoz, Róma helytartójához, akinél Jézust azzal a váddal jelentették fel, hogy egyistenhitéből kitért. Poncius Pilátus nem értette a vádat, hiszen Rómában több istenhit volt, ilyen marhasággal nem is akart foglalkozni! Ezért a zsidóknak többször kellett visszamenni Poncius Pilátushoz és abba az irányba vinni a tárgyalást, hogy Jézus lázadást szít. Na, ez az a pont, amit Róma nem engedhetett meg. Ekkor Jézust is kihallgatta a helytartó, aki égi királyságról és nem földiről beszélt, ezzel teljesen megzavarta Pilátust. Róma nem kegyelméről, hanem politikai életrevalóságáról volt híres, inkább feláldozott egy embert csak maradjon békében a zsidóság. Megszületet az ítélet. A zsidók azért jártak rá napjában többször is Poncius Pilátusra, mert péntek volt. Ha beáll a Shabbat, Jézust már nem végezhetik ki és nem tudni hová fajulnak a dolgok. Ezért kellett Sabbath beállta előtt keresztre feszíteni. Sabbath idején nem ment ki senki a kereszthez, utána igen. Akkor már Jézus nem volt ott, de ez nem három nap. Tehát Jézus, ha így veszem, nem harmadnapra támadott fel. Ez csak egy apróság.

A mai Újszövetségnek kb. tizenöt százalékat teszik ki az evangéliumok, a többi Pál apostol műve. Tehát Pál az alkotó, aki végül irányt adott. Ő az, aki terjesztő vallásként kifelé is hirdette az igét. Erre rá is kényszerült, hiszen Damaszkuszba, majd onnan Ephezoszba (mai Törökország területe), később pedig Rómába ment, márpedig ezeken a területeken nem éltek

zsidók. Állandó kényszere volt a vándorlásra, mert mindenhol kiebrudalták. Pál óriási életművet hagyott hátra, hiszen gyakorlatilag erre épül fel az egyház.

Az evangéliumokkal, tehát Jézus életével bajok vannak. Az ő életében senki nem írt le egy fikarcnyit sem tanításaiból, de még keresztre feszítését követően sem. Azaz lehet, hogy írtak valamit, de az mind eltűnt. Vagy mégsem? Hiszen nem csak négy evangélium volt? Hol a többi? Jézus arámi (aramaeus) nyelven beszélt. Az első kódexek görögül íródtak. Három kódexről tudunk, a Codex Palestinaicus, Codex Vaticanicus és Codex Alexanrianicus. Ezek mind a negyedik századból maradtak ránk. Mi történhetett az első és a negyedik század között? Sok minden. Az én leegyszerűsített elméletem a következő. A Jézussal történt leszámolás után hívei többségének el kellett hagynia otthonát és más országba mentek. Hova megy egy ember, ha ki akar vándorolni? A mai ember elmegy az USA-ba, Ausztráliába, vagy Kanadába, tehát mindenképpen egy olyan helyre, ahol össze tudja egy kicsit szedni magát és jó helye van. Akkoriban egyetlen ilyen hely volt a közelben: Egyiptom. Egyiptom ekkor a fáraók korának végét élte, de gazdaságilag még mindig húzó hatása volt. Rengeteg „vendégmunkás” érkezhetett ide mindenhol, így Jeruzsálemből és Betlehemből is. Ezek a vendégmunkások terjeszthették Jézus tanításait, melyek itt találkoztak azokkal a fáraók által képviselt kultúrákkal, melyekben a szárnyas szellemvilág éppúgy megfért, mint a szarvval és patával rendelkező túlvilági istenségek. Gondoljuk csak el, háromezer év istenségei egy rakáson, plusz a fáraó Amon-Rá egyistenhit kultusza, ami most egy más dimenziójú egyistenhittel találkozik! A kor nem kiirtotta egymás istenségeit, hanem megpróbált valami egészséges kombinációt létrehozni közöttük. Miért ne illeszkedhettek volna Alexandriában a jézusi gondolatkör, az egyiptomi kultuszokba? Fordítva is igaz: miért ne illeszkedhetett volna az egyiptomi kultusz világa részben, vagy egészben Jézus tanításaiba? Hiszen innen, Alexandriából indult végül útjára a kereszténység! Itt kezdődött a vita Arianus és Atanásius püspökök között a II. században az unitárius és trinitárius felfogásról! A trinitárius, azaz a szentháromság alapú felfogás nagyon közeli az egyiptomi több isten az egyben hithez! Az ő vitájukat a Nicaei zsinat i.sz. 325-ben, Nagy Konstantin uralkodása alatt a szentháromság javára döntötte el. Eldöntötték azt, hogy kinek az evangéliuma kerül be és kit nem fogad el a zsinat. Barnabás evangéliuma kimaradt és még sokan mások. Innen datálódna az első kódexek is. Honnan tehát? Onnan, hogy az ember eldöntötte miként legyen a tanítás, mert háromszáz évig fogalma sem volt mit akar Isten, mi az, amit Jézus hirdet. Talán érthetetlen volt minden, de így röpködő lényekkel, csodabogarakkal már tökéletesen érthetővé vált.

A görög nyelvű kódexeket később latinra fordították, ezek a híres Vulgáták. A latin szöveget pedig sokszorosították, de sajnos nem volt sokszorosító gépük, tehát kézzel másolták. Itt is óriási hibalehetőségek adódtak. Nem kell feltétlenül rosszindulat a szövegek torzításához, elég a hitbéli buzgalom, a bigottság. Elég, ha a másoló, csak egy jelzővel dicsőíti többet az urat és egy másikkal átkozza jobban a sátán megtestesítőjét. Sok ezer másolat esetében ez már jelentős eltérést hozhat. Nem volt világítás, szó szerint körmükön égett a gyertya, rosszul láthattak, elírhattak számokat, mint ahogy erre bizonyíték is van, hogy elírtak. Egy körömré égő gyertya nagyon fájdalmas, a koncentráció kihagy. Ezek után jönnek a helyi nyelvre fordítások és modernizálások. A mai művek emberek alkotásai. Vegyük csak kezünkbe a négy evangéliumot, mi van rájuk írva? Nem az, hogy Máté, Lukács, Márk és János evangéliuma, hanem ott egy kis szócska: szerint. Tehát Máté szerint, Lukács szerint, stb. Tehát, még ezeket sem ők írták!

Amikor a vallások képviselői észrevették, hogy mennyire megkeverték a fekáliát, akkor bejött szinte minden könyvbe a gondolat: na de semmi baj, a végén úgyis jön egy megváltó, vagy messiás, tök mindegy minek hívjuk, aki ezt a gubancot megoldja. Az elrendelés korlátozottságából és a szabad akarat létéből én abban hiszek, hogy ezt a szemétdombot nekünk kell rendbe hozni megváltó nélkül, bár földi dimenzióban megváltónak lenni gondolom piszok

nagy üzlet. Ezért a megváltót nem földi dimenzióban helyezem el. Tudja-e a világ, hogy a muszlimok megváltója, aki a végítélet napján idejön és rendet tesz, az Jézus lesz! Akkor mi a bajunk a keresztényekkel és nekik velünk?

Jézus katolikus volt-e vagy református? Ha egyik sem, akkor mi ez az egész megosztottság? Mohamed szunnita volt-e, vagy síita? Mózes neológ, vagy ortodox? Lényeges-e egyáltalán a besorolás, hovatartozás, vagy pedig az összetartozás hangsúlyozása lenne-e a lényeg? Erre csak akkor fogunk rájönni, ha valami nagy baj lesz.

Amikor a Koránnal foglalkoztam, minden rendben volt, nem adódtak aggályaim az eredetiséget illetően, de amikor egyre távolodtam a kinyilatkoztatások idejétől és magyarázószövegekbe, késői vallási mozgalmi irodalmakba vettem magam, minden a feje tetejére fordult. A szeretetből szépen, lassan eljutottunk a gyűlöletig. Ez így követhetetlen és képviselhetetlen.

Figyeljete az udvari bolondra! Shakespeare nagy gonddal adta a bolond szájába az igazság kimondásának jogát. Amit a király tanácsadói nem mertek megtenni, az a bolondra hárult. A humorba sok mindent be lehet ágyazni, ha azt ügyesen teszik. Ha a humor egyszerű, érthető és naivan logikus, akkor úgy hangozhat el a szó, hogy nem sértő, mégis alkalmas érzékeny gondolatok becsomagolására. Azokat a helyeket, ahol nincs tere a humornak, az igazság is kerüli. Ezek álszent helyek, ahol nem merik felvállalni az udvari bolond megnyilvánulását. A gyermeki egyszerűség, ami a Fitrá-ból fakad, az nem humor, hanem a valóság kifejezése egy adott ismeretanyag alapján.

Egy gyermek az általa megismert információkkal kombinál. Ha nem tudja mi az a repülőgép, akkor azt mondja: repülő vasdarab, ami a maga nemében tökéletes illesztése az információknak. Ma megmosolyogtató, hiszen mindenki tudja mi az a repülő, de tudta-e az emberiség hatszáz évvel ezelőtt? Ha akkor mondta volna valaki, hogy repülő vasdarab, valószínű máglyán égették volna el. Ha akkor mondta volna valaki, hogy egy szerkezetbe bele lehet beszélni és a föld túlsó oldalán is hallják, akkor bolondok házába csukták volna! Látjátok, milyen az ember? Megmosolyogja a tökéletesen egyszerűt, ami a Fitra lényege, miközben önmaga ugyanazon az ontogenezisen ment keresztül. Folytassuk ezt a logikát. Ha ma tudjuk mi a repülőgép, mi a kibernetika és az űrhajózás, nem lehet-e, hogy két évszázad múltán éppúgy megmosolyogtatóak lesznek mai információs kombinációink?

Adonáj Elehinu, Adonáj Ehod, mondja a zsidó és Allahu Ahed, Allahu szamed, mondja a muszlim. Gyakorlatilag ugyanazt mondják, a két nyelv szavai is hasonlóak. Adonáj a mi Istenünk, Adonáj az Egyetlen. A muzulmán verzió: Allah az Egyetlen, Allah a Szilárd (talaj). A Biblia Sión hegyét említi, a Korán Tuwa völgyét. Minden hegyhez tartozik egy völgy, Sión hegye ugyanott van, ahol Tuwa völgye! Akkor menjünk öltre, mert lényeges különbségekről van szó, ugye? Az, hogy közben a világ kétharmada éhen döglik, az nem érdekel senkit! Ahogy az emberiség fejlődik, Isten más szinteken nyilatkozott meg. Egész másképpen kell előadni valamit óvodában, általános iskolában és egyetemen. Hiába ugyanaz a témakör, de más szókincs, szövegszerkezet és fogalomhalmaz kell, mondjuk a római birodalom ismertetéséhez egy kisgyermek és egy egyetemi kutató esetében. Ez viszont nem azt jelenti, hogy a kisgyerekeknek hazudtunk, csupán ő még mesészerűen fogja fel az ismeretket. A jelen problémája a tudati hanyatlás. Ma az óvodás kisgyerekek magolják be az egyetemi tankönyveket és fogalmuk sincs, hogy miről van benne szó. Ez a mai Iszlám interpretáció problémája! A Koránt nem lehet természettudományok, matematika, csillagászat, vagy éppen az evolúció alapvető ismerete nélkül értelmezni. A Koránhoz hozzá sem szabadna kezdeni egy szakterület ismerete nélkül, hiszen csak így adja ki magából a csodát. Írástudatlan emberekkel memoralizálni és büszkén nyilatkozni, hogy valaki Hafez, azaz kívülről ismeri a Szentírást, teljesen értelmetlen, ha az illetőnek nincs elképzelése például a föld keletkezésének mai tudományos teóriáiról, a Big Bum elméletéről, stb.

Itt egyszerre van igaza az óvodásnak, iskolásnak és az egyetemi kutatónak. Azaz helyesbíték, egyszerre nincs igazuk, amikor egymást marják. Ki eteti őket, amíg vitatkoznak? Ki ad hajlékot számukra? Azt kell követni, akik ezeket szolgáltatja. Ez nem az én gondolatom. Egy feljegyzés szerint egy ember éjjel nappal imádkozott a mecsetben és mutatta bigottságát. Mohamed próféta megkérdezte: ki etet téged. A bátyám, válaszolt az illető. Ki ad szállást neked? A bátyám, felelt ismét. A bátyád jobb nálad, vetette oda a próféta.

ISZLÁM TERJESZTÉSÉRŐL A BAMAKÓI ÚTON

Meggyőződésem, hogy a földön minden vallás sérülékeny, csak az iszlám nem. Ugyanis minden vallás emberekre, emberi hierarchiára, tudásanyagra épül. A Bibliák is elembesültek, annyit változtattak rajtuk emberi erők. Az ember pedig elpusztítható. Az iszlám esetében pont fordítva van. Az iszlám ereje csak a Koránban van, emberi erő ezt a Koránt sohasem védte meg. Még az a hittudós társaság is gyengeséget mutatott, akik ennek szellemében kellett volna élniük. A Koránt emberi káosz veszi körül, nem védelem, szervezet, hierarchia, mégis megmarad, ráadásul változatlan formában marad fenn. Ez a csoda maga. Én ezzel a Koránnal kötöttem szerződést 1983 Ramadán havában, amikor az iszlámot felvettem. A Korán mindig meg fog maradni, az emberek viszont, akik ebbe burkolják tetteiket múlandók.

Az iszlám nevében ejtenek túsokat, repülőgépeket térítenek el, de a Korán egyetlen sora sem ír elő túszejtést és repülőeltérítést. Ellenben súlyos ítéletet hirdet arra, aki túszt ejt, vagy más mozgásában korlátoz. Az iszlám nevében támadást intéznek a hitetlenek ellen, de a Korán türelemre int. Másokkal békére, megbékélésre szólít. Az iszlám nevében szent háborút, dzsihádot hirdetnek, de a Korán ezt a háborút önmagunkon belül kívánja, hogy megvívjuk. A megnyilvánulások harsogása nem feledtetheti azt a tényt, hogy a Korán csendre int. Idő kell, amíg megtudjuk, mi áll a Koránban, sok lépcső szükséges ahhoz, hogy sorai elérkezzenek hozzánk.

Az első és talán legfontosabb, hogy megtanuljunk olvasni. Valaha ez a könyv felvirágzást hozott a népeknek. Akkor még tudtak az emberek olvasni. Abban a középkorban, ami Európa nagy részén sötét volt, Córdoba és Bagdad voltak a tudomány, megvilágosodás fellegvárai. Ez a két város akkor egy birodalomhoz tartozott és nem létezhetett tudós, aki e kettő közül ne járt volna valamelyikben. Tudóst mondtam, nem hívót. Itt akkor nem számított, ki milyen vallású volt. A tudás számított. Bagdadban és Córdobaiban nem járni egyet jelentett volna azzal, mint ha valaki ma úrkutatást tanul és nem jár a NASA-nál. Ha ezekből indul ki az ember, akkor az általam látogatott konferenciák csapnivalóan alacsony színvonalat képviseltek. Nem a világ felvirágoztatásáról, emberiség felemelkedéséről, nyomor felszámolásáról tanácskoztunk. Hálát adok Istennek, hogy betaszított Afrika szenvedő bugyraiba, ahol az élet egy más dimenzióját látom. Erről soha senki nem beszélt. Arról száz alkalommal vitatkoztunk, hogy kell az iszlámot terjeszteni. Mi haszna van az emberiségnek ebből, a mai Iszlámból? Córdobaiban és Bagdadban nem hiszem, hogy akkoriban erről tanácskoztak!

Minderről az a példabeszéd jut az eszembe, hogy egy ember meglátogatta jómódú testvérét, aki bőségesen vendégül látta, adott neki enni, inni. Az embernek nagyon megízlettek az ételek és elkérte receptjüket, hogy maga is el tudja készíteni azokat. Testvére természetesen ellátta őt receptekkel. Az ember hazament és attól a naptól kezdve a receptek birtokában maga is jóízűen evett. Ez volt Córdoba és Bagdad. Ellenben ma az a helyzet, hogy emberünk meglátogatja jómódú testvérét, aki nem ad neki sem enni, sem inni, hanem kezébe nyom pár

receptet és hazaküldi azzal, hogy ha jót akarsz enni, akkor ne hozzám gyere, hanem ezek szerint készítsd el kajádat. Aki nem ezek alapján főz az ellenség és halálnak halálával haljon!

Az iszlám azt hirdeti, hogy az emberiség számára kijelölt első imahely a mai mekkai szentély helyén volt. Az angyalok ezt a helyet rendelték el Ádámnak és Évának, hogy Isten iránti tiszteletüket ők és utódaik itt róják le. A Mekkától nem messze fekvő gazdasági metropolisz, a szaúd arábiai Jeddah neve is erre céloz, hiszen ez nagyanyát, ősanát, azaz Évát jelenti. Az a hely mindig imahely volt. Iszlám előtt és után egyaránt. Ábrahám próféta ide állt fel imára és Izmael fiával itt emelte az első szentélyt, melynek zárókövét, a Kábát az Úr adta le számára. A karavánutak találkozóhelyében fekvő Mekkába mindenki behozta saját istenét, bálványát és áldozott. Az egyistenhit felhígult és bálványimádássá lett. Mohamed próféta megjelenésével ez a szent hely újból csak az egy isten szolgálatában állhat. A mekkai szentély közepén áll a fekete vászonnal, Kaszuával borított belső szentély, melynek oldalában van a Kába köve. E körül a szentély körül keringenek a hívők, akár az elektronok az atommag körül. A világ muzulmánjai mind ebbe az irányba imádkoznak. Ez csodálatos.

Az Öböl háború miatt összehívott iszlám csúcserkeztet résztvevőit a szaúdiak azzal tisztelték meg, hogy e központi imahely aranyozott kapuját megnyitották és alkalom volt betérni ennek belsejébe egy imára. Ez soha vissza nem térő lehetőség volt. A szunnita iszlám világ első emberei mind arra vártak, hogy megnyíljanak a kapuk. Megnyíltak. Tudom, mindez Stockholmban, vagy Helsinkiben hihetetlenül hangzana, de ekkor mindnyájan civakodó gyermekekké váltak, tolongva, lökdösődve azon versengtek, ki jut be előbb. Szégyelltem magam. Az összes nagy név, akiket a hívők tisztelettel ejtettek ki szájukon, az összes karizmatikus személyiség, akiket az akkori sajtó idézett, most infantilis gyerekhaddá változott. Kimaradtam a sorból. Megvártam, amíg lemegy a tömeg és utoljára maradtam. Nem bántam meg. Azóta sem tudok azonosulni sem saját, sem más egyházak vezetőivel. Addig, amíg a szentély látogatása tartott, a szentély biztonságára felügyelő helyi rendőrök a tömegeket távol tartották ettől a helytől. Nem tudom, ők akkor ott mit gondolhattak. Ezek a mi vezetőink?

Mekka bámulatos és áhítatot kiváltó hely. Egyszer szeretnék eljutni oda magam, egyedül. Viszont attól a naptól kezdve bennem valami megváltozott. Csak akkor tudok mélyre hatolni imáimmal, ha magam vagyok. Ez a kijelentés nem egyezik azzal az előírással, hogy a csoportos ima értéke felülmúlja az egyéni imáét, viszont én ezt másként érzem.

A szunnitáknál nincs meg az a hierarchia, mint a síitáknál. A síitáknál teljesen tiszta és világos a rendszer működése. Az elsajátított tudásanyag és ennek elismertsége alapján rangokat adnak, majd egy belső hierarchia lép életbe. Itt az élen az imám áll, ha létezik imám. Utoljára Khomeini töltötte be ezt a rangot, azóta nincs imám. Az imám a síita rendben tévedhetetlen vallási és világi vezető. Az imám a szunnitáknál csupán egy elnevezés, ami annyit tesz: előimádkozó, aki bárkiből lehet. A szunnita rendszer addig létezett, amíg kalifátus is működött. Ez az intézmény a múlt század elején, II. Abdel Hamid szultánságával Törökországban megszűnt és a modern török eszme megalapítója, Kemal Atatürk, a kalifátus újraélesztésének csíráját is kiirtotta a fejekből. Ezért őt ma sokan átkozzák, vagy éppenséggel rajonganak érte. A kalifa állt a hatalom élén, aki Mohamed próféta örököseként a világi és vallási hatalmat együtt gyakorolta. A vallási rendelkezéseket, fatvákat a muftik hozták, a bírók, kádik ítélték peres ügyekben és a sejkek voltak a lelki vezetők, a tanítók. A kalifák szerepét idővel a szultánok vették át, akik már a világi hatalom felé tolták el saját súlyukat. A kalifa kivételével a többi rang ma is meg van, azonban ezek tartalma gyakorlatilag nagyon változó a hely függvényében.

A szunnita iszlám világnak nincs egy felkent vezetője. Több gondolkodó határozza meg a szellemiséget, akiknek eszmeisége tömegeket vonz, ezek szervezeteket hoznak létre, ezekről hall a világ. A szunnita iszlám világban a helyi kormányok gyakorolják a világi hatalmat és

ezek változó viszonyban vannak az iszlám szervezetekkel. Ennek a viszonyoknak függvényében hallhatunk fenyegetésekről, megmozdulásokról, ezek leveréséről megtorlásokról, stb. Ez innen már rég nem az iszlámról szól. A muzulmán vezetők többnyire nem látnak tovább saját problematikáik határainál és az egész világnak azt a megoldást javasolják az iszlám nevében, amit saját körzetükben követnek. Mivel a világ mindenhol más, amiről szerencsétleneknek fogalmuk sincs, ezért a sok vezető teljesen másképp látja a megoldásokat az iszlám nevében. Sok a veszekedés az egymás meg nem értése, ugyancsak az iszlám nevében. Azok, akiknek lehet, hogy tényleg magvas gondolataik vannak, de kevesebb töltény támogatja szavaikat, nem lesznek hallhatók. Ez nem Córdoba és Bagdad. Nos, ezek azok a vezetők, akik azon civakodtak, ki menjen be elsőnek a mekkai belső szentély kapuján. Azt hittem, hogy az idézett szentélylátogatás idővel kikopik emlékeim közül. Azonban ezek a vezetők ma is jelen vannak, nyilatkoznak és az egész világ iszlámról alkotott képet befolyásolják. Amit ma tesznek, nem kikoptatja, hanem felerősíti emlékeimet.

Több mint egymilliárd muzulmán él a földön, akiknek többsége nyomorog, éhez, tudatilag képtelen felzárkózni a külvilághoz. A fentiekben hivatkozott vezetők ennyi ember gondolkodására vannak hatással. Vádolom ezeket a vezetőket azért, mert elterelik a szót, nem a lényegről beszélnek. Vádolom azért, mert felelősek az iszlámról kialakított képért. Vádolom azért a viszonyért, mely a muzulmán ummát a világ többi részévet összeköti. Vádolom azért, mert éhez az emberiség. Vádolom, mert a muzulmánokhoz szólnak, miközben a Korán egy szót sem intéz a muzulmánokhoz, mindenhol az EMBEREKHEZ szól, az EMBEREKET szólítja meg. Az emberek pedig ma több mint hétmilliárdan vannak, hozzájuk ezek a vezetők nem szólnak.

Minden nap mardos a lelkiismeret, hogy nem tudok gondoskodni gyermekeimről. Képtelen vagyok pénzt, ellátást küldeni, pedig Isten látja lelkemet, akarom! Isten nyáját bízott ránk, akiknek gondját kell viselnünk, ezzel egyszer el kell számolnunk. Én nem tudom saját nyájam gondját viselni, borzasztó kínokat élek át emiatt! Az iszlám világ vezetői hogy tudnak aludni saját nyájuk sorsa láttán?

A csoda ma is él, a Korán ma is ugyanazt mondja, amit 1400 éve, bármit is állítanak egyesek az iszlám nevében. Szerintem ezt a csodát is a Korán nyeri meg.

A pénz, a vagyon. A szunniták bevételeik 2,5%-át Zakat hozzájárulás címen egy erre létrehozott pénzügyi alapba kötelesek befizetni. Természetesen csak azok, akik erre képesek. Az iszlám világ mindig híres volt gazdagságáról, vagyonáról. Az olajból származó jövedelmek felvirágoztatták az Öböl országait, mesés gazdagságot varázsolva az ottani előljárók, üzletemberek pénztárcájába. Dollár milliárdokról van szó. Ezekből csodálatos magamutogató paloták, birtokok származtak, melyek inkább bicskanyitogató érzést váltanak ki azoknál, akik tudják, milyen ész és morál társult ezekhez a vagyonokhoz. Bár előírás, de a 2,5% Zakat nem sokakat érdekelt. Évtizedek teltek el presztízs pénzdobálással, ingatlan és egyéb ügyletekkel, melyek a nyugati bankok betétállományát erősítették. Ha ezeknek a pénzeknek csak egy kis töredéke az EMBEREK szolgálatában állhatott volna, a világ ma másként viszonyulna a muzulmánokhoz és a nyomor ellen is többet lehetett volna tenni. Ezek a vagyonok megváltoztathatták volna a világ egészséges vízhez és táplálékhoz jutásának lehetőségét, megoldást kínáltak volna arra, hogy emberek tanuljanak, megvilágosodjanak, egészségesebbek legyenek. Lehet, hogy az oktatással, neveléssel, a túlnépesedés ellen is tehettek volna valamit. Ehelyett a pénz csinál pénz folyamatokat erősítette tőkéjük, ami az iszlámban tilos! A Forbes nyilván-tartása szerint nem szerepel a világ első 15 embere között muzulmán. Sőt lassan lejjebb sem.

Sem akkor, sem most, az iszlám ideológusai nem emeltek szót, nem gyakoroltak befolyást az esztelen költségek, tilos ügyletek ellen, nem fordítottak figyelmet az előírt irányba, sőt, legtöbb esetben haszonélvezői voltak a folyamatoknak. Isten most szépen elveszi azt, amit

adott. A pénzek nagy része füstté vált, kipukkadt, nem volt annyi tartalom mögöttük, mint amennyi szám a bankjegyen! Válság. A másik következmény, hogy hiába bankszámlák, hiába mesés gazdagság, a pénz már nem ott pörög, ahol gazdái szeretnék. A pénzek ma már nem állnak mindig a tulajdonosok rendelkezésére.

Egyik sejk tanítóm előadta azt a tanmesét, hogy négy vak találkozott egy tehénnel. Az egyik megfogta a szarvát, memorizálta, a másik a lábát, harmadik a farkát, negyedik pedig a tögyét. Amikor a vakokat később faggatni kezdték, milyen állat az a tehén, az első csak a szarváról, a második csak a lábáról, a harmadik csak a farkáról, a negyedik csak a tögyéről beszélt és jól összevesztek. Mindegyik egy részről beszélt és igazat mondtak, de ha összeálltak volna, akkor együtt jobb képet adhattak volna a tehénről. Ezt a mesét az iszlám különböző szektáinak megjelenésével kapcsolatban mondta el tanítóm. A máról beszélt, amikor mindenki csak a tehén szarvát, vagy farkát tartja követendőnek, de kihagyják a tehén egészét. Ez a tanmese nem csak az iszlámra igaz.